

NL/ENG

LUCHT

87 KUNSTENAARS & VORMGEVERS / ARTISTS & DESIGNERS

KUNST.

VOORWOORD

NL

De coronamaatregelen hebben de kunstsector enorm getroffen. Tentoonstellingen en kunstsubsidies zijn geannuleerd of uitgesteld. Het was een onzekere tijd voor veel kunstenaars. Met het project *Lucht* heeft Kunstpunt Groningen, samen met de gemeente Groningen, een selectie kunstenaars en vormgevers uit Groningen financieel ondersteund.

Verspreid door de gemeente Groningen waren van 27 september tot en met 17 oktober 2021 billboards te zien met kunst van 87 verschillende Groninger kunstenaars en vormgevers.

Lucht is mogelijk gemaakt met de coronagelden van het Rijk, beschikbaar gesteld door de gemeente Groningen

EN

The corona measures have hit the art sector enormously. Exhibitions and art grants have been canceled or postponed. It was an uncertain time for many artists. With the *Lucht* project, Kunstpunt Groningen, together with the municipality of Groningen, has financially supported a selection of artists and designers from Groningen.

From September 27 to October 17, 2021, billboards with art by 87 different Groningen artists and designers were displayed throughout the municipality of Groningen.

Lucht was made possible by the corona funds from by the government, made available by the municipality of Groningen.

Foto: Knelis

ANIKA MARIAM AHMED

**ANIKA MARIAM AHMED (DHAKA, BANGLADESH, 1988)
IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2016 STUDEERDE
ZE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.**

“Ik ben geïnspireerd door poëzie in het dagelijks leven, zoals ontmoetingen met elementen van de natuur, mensen en alledaagse voorwerpen. In mijn schilderijen wordt de buitenwereld een weerspiegeling van de binnenwereld en omarm ik een gevoel van onkenbaarheid en verwondering. Ik stel eenvoud, schoonheid en levenslust voor, benadrukt door het besef van de vergankelijkheid en melancholie van het leven. De benadering in mijn werk is in wezen humanistisch.

Ik koester schilderen als een gebied van non-verbale, emotionele taal. De zintuiglijke en sensuele aspecten van verf zijn net zo belangrijk als het beeld dat zich vormt. Kijken met zowel de handen als de ogen is belangrijk voor mij als schilder. De afgelopen maanden gebruik ik verf op waterbasis (ter vervanging van verf op oliebasis) om de materiaaleigenschappen van verf en medium verder te onderzoeken. Ik ben bezig geweest met een wereld van dichtheid, vloeibaarheid, kleur, vorm en vormloosheid. Ik werkte aan een serie over mensen met paraplu's, die beschutting bieden tegen de regen en soms verstrikt raken in de wind.”

**ANIKA MARIAM AHMED (DHAKA, BANGLADESH, 1988)
IS A VISUAL ARTIST. IN 2016 SHE GRADUATED FROM
THE FRANK MOHR INSTITUTE IN GRONINGEN.**

“I am inspired by poetry in everyday life such as encounters with elements of nature, human beings and mundane objects. In my paintings the world outside becomes a reflection of the world within, and I embrace a sense of unknowability and wonder. I propose simplicity, beauty and *levenslust*, highlighted by awareness of the impermanent nature and melancholies of life. The approach in my work is essentially humanistic.

I cherish painting as a field of non-verbal, emotive language. The sensory and sensual aspects of paint are as important as the image that forms. Looking with the hands as well as the eyes is important to me as a painter. Over the last months I have been using water-based paint (as a change from oil-based paint) to further explore the material qualities of paint and medium. I have been occupied with a world of density, fluidity, colour, form and formlessness. I worked on a series of people with umbrellas, which give shelter from the rain and sometimes get caught in the wind.”

WWW.ANIKA AHMED.COM

ALAN AHUED NAIME

ALAN AHUED NAIME IS GELUIDSKUNSTENAAR EN COMONIST.

"*NoisneT* is een elektro-akoestische geluidssculptuur die bezoekers uitnodigt om te spelen. Het is geïnspireerd op het idee van *tensegrity*-ontwerp, een structurele eigenschap waarbij een object wordt vastgehouden door twee tegengestelde krachten die erop inwerken. In dit geval wordt de metalen structuur vastgehouden door snaren die kunnen worden getokkeld of gebogen als een muziekinstrument. De sculptuur wordt geleverd met een ingebouwd versterkingssysteem dat de zeer kleine trillingen kan opvangen die worden gegenereerd door de zwevende aard van de structuur.

Bij *NoisneT* wordt het publiek uitgenodigd om de sculptuur te activeren en ermee te spelen. Ik vind het heel interessant als twee of meer mensen samen spelen. Er ontstaat een intrinsiek gevoel voor communicatie, vooral mooi als de spelers elkaar niet kennen. Hun ogen, gezichtsuitdrukking en lichaamstaal verbinden, waardoor een perfect verstaanbaar gesprek ontstaat. Zelfs als een onvoltooid werk is *NoisneT* al een ontmoetingsplaats voor verschillende van mijn interesses als kunstenaar: muziek, beeldhouwkunst en communicatie."

ALAN AHUED NAIME IS A SOUND ARTIST AND MUSIC COMPOSER.

"*NoisneT* is an electroacoustic sound sculpture which invites the visitors/audience to play. It is inspired by the idea of tensegrity design, a structural property where an object is held by two opposite forces acting on it. In this case, the metal structure is held by strings that can be plucked or bowed like a musical instrument. The sculpture comes with a built-in amplification system that can pick up the very small vibrations generated by the structure's suspended nature.

For *NoisneT*, the audience is invited to activate and play with the sculpture. I find it very interesting when two or more people play together. An intrinsic sense of communication is born, especially beautiful when the players don't know each other. Their eyes, facial expression and body language connect, creating a perfectly understandable conversation. Even as an unfinished work, *NoisneT* already stands as a meeting point for several of my interests as an artist: music, sculpture and communication."

WWW.ALANAHUEDNAIME.COM

MELLE AUSSEMS

MELLE AUSSEMS IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2020 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Een belangrijk aspect van mijn praktijk is de relatie tussen het spel en werk. Vaak uit zich dat in een beeldtaal gebaseerd op mijn werk in de horeca, met name in de keuken. Het uitgangspunt was deze keer niet de horeca maar de omgeving rondom mijn studio. Voor het project *Lucht* heb ik gekozen voor een sculptuur wat ik buiten heb gepresenteerd en een relatie aangaat met het speelveldje van de basisschool naast mijn studio; de trampoline genaamd *Practice tool*.

Een van mijn fijnste herinneringen op de basisschool was de gymles en de apparaten die wij toen gebruikten om te springen, zwaaien, klimmen en vallen. Deze apparaten waren in mijn kindertijd speelgoed waar we gebruik van mochten maken. Waar het sculptuur betrouwbaar oogt, is het in feite niet te gebruiken als trampoline. Ik heb de toepasbaarheid van het object verwijderd waardoor het slechts een beeld is in de autonome zin, in contrast met de robuuste basket gemaakt van staal die al aanwezig was op het veldje.”

MELLE AUSSEMS IS A VISUAL ARTIST. IN 2020 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“An important aspect of my practice is the relationship between play and work. This is often expressed in a visual language based on my work in the hospitality industry, especially in the kitchen. This time the starting point was not the hospitality industry but the environment around my studio. For the project *Lucht* I chose a sculpture that I presented outside and that enters into a relationship with the playing field of the primary school next to my studio: the trampoline called *Practice tool*. One of my fondest memories of elementary school was gym class and the equipment we used to jump, swing, climb and fall. In my view, these devices were toys that we were allowed to use. Where the sculpture looks reliable, it can in fact not be used as a trampoline. I have removed the applicability of the object, making it only an image in the autonomous sense, in contrast to the robust basket made of steel that was already present on the field.”

[WWW.INSTAGRAM.COM/SMELLEAUSSEMS](https://www.instagram.com/smelleaussems)

JHONIE VAN BOEIJEN

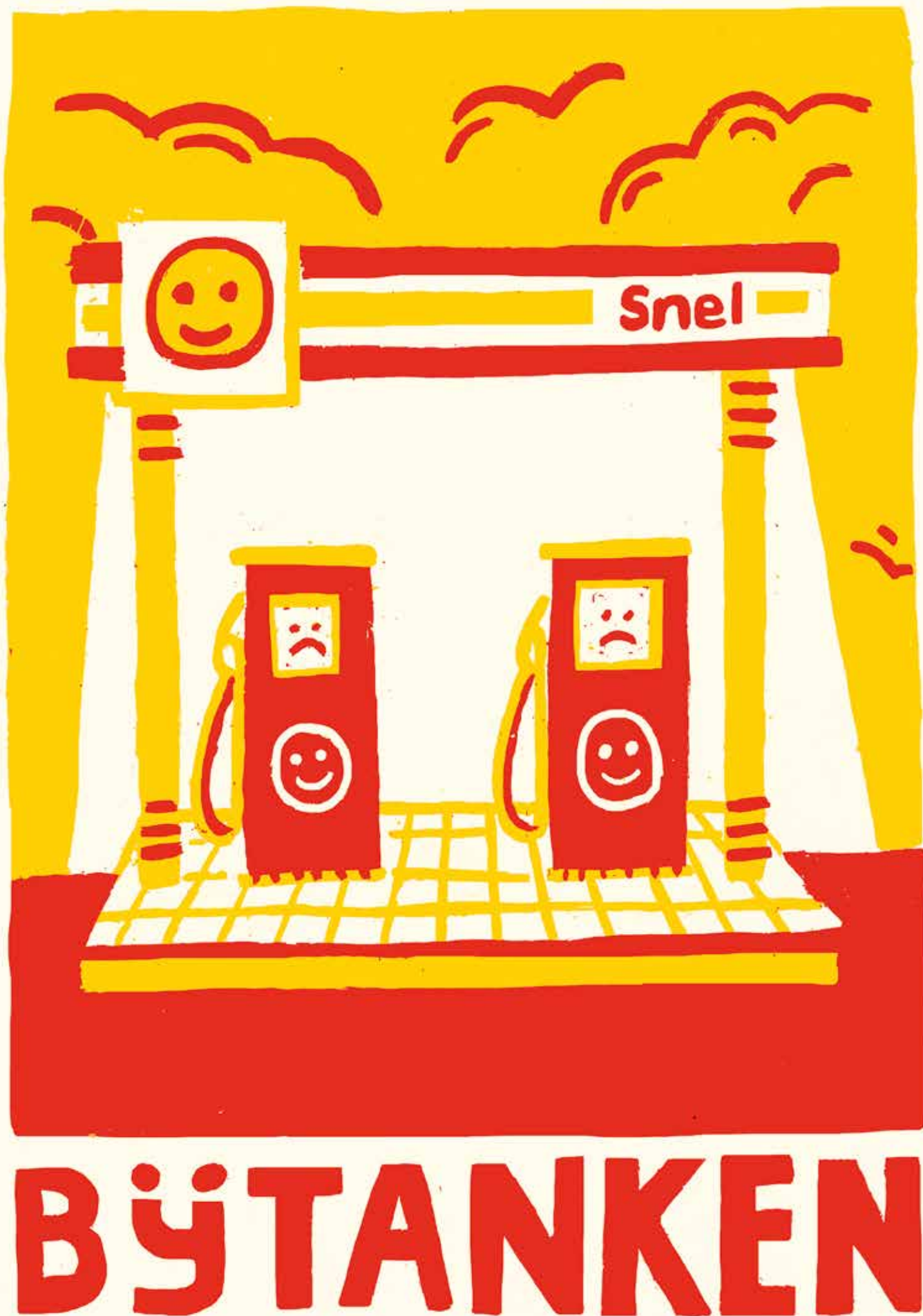
JHONIE VAN BOEIJEN IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2019 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Met het werk dat ik maak wil ik graag de mogelijkheid bieden om op een andere manier te kijken naar het consumentisme. Welke rol speelt de marketing via social media in onze voedingscultuur en hoe wordt deze beïnvloed door de introductie van nieuwe voedingstrends? Dit beïnvloedt niet alleen (onbewust) welke producten wij kopen, maar zorgt ook voor een extreem snelgroeiende vraag naar nieuwe geïnnoveerde producten. Dit heeft vervolgens weer invloed op de ontwikkeling van nieuwe producten/verpakkingen en dit zorgt weer voor vernieuwing binnenin ons consumentengedrag. Hierdoor hebben wij nu de mogelijkheid gecreëerd om door het combineren van producten en verpakkingen een duidelijke tijdsperiode weer te kunnen geven met de inhoud van onze boodschappentassen. Voor dit specifieke onderzoek wil ik graag boodschappen vervormen van een levensbehoefte naar een ervaring van een simulatie. Ik ben een internationaal archief aan het opbouwen van zoveel mogelijk verschillende verpakkingen/producten. Deze zullen gebruikt worden voor het ontwerpen van exclusieve, onwerkelijke boodschappentassen. De fysieke verzamelde producten zullen naast de schilderijen gebruikt worden als basis voor toekomstige installaties. De schilderijen en installaties zullen samen tentoongesteld worden tijdens de opening van deze fictieve supermarkt. Om voedselverspilling tegen te gaan zullen de producten gedoneerd worden aan de voedselbank.”

JHONIE VAN BOEIJEN IS A VISUAL ARTIST. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2019.

“With the work I make I would like to offer the opportunity to look at consumerism from a different perspective. What role does marketing via social media play in our food culture and how is this influenced by the introduction of new food trends? This not only (unconsciously) influences which products we buy, but also caused an extremely fast-growing demand for new innovated products. This again influences the development of new products/packaging and this in turn leads to innovation within our consumer behaviour. As a result, we have now created the possibility to display a clear time period with the contents of our shopping bags through combining products and packaging. For this specific research I would like to transform groceries from a necessity of life to an experience of a simulation. I am building an international archive of as many different packages/products as possible. These will be used to design exclusive, unrealistic shopping bags. The physical collected products will be used alongside the paintings and will serve as a basis for future installations. The paintings and installations will be exhibited together during the opening of this fictional supermarket. To prevent food waste, the products will be donated to the food bank.”

WWW.JHONIEVANBOEIJEN.COM

SANNE BOEKEL

SANNE BOEKEL (1995) IS ILLUSTRATOR EN ZEEFDRIKKER. IN 2018 STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"The Coping Mechanism Series is een manifest over de existentiële ongemakken van millennials. Want wie is die millennial waarover we maar niet uitgepraat raken? Waar komt het existentiële ongemak vandaan en waarom voeren melancholie en ironie hoogtij onder een generatie die opgroeit in een tijd waarin vrij veel mogelijk is? De serie is een visuele bloemlezing die gaat over de zoektocht naar manieren van zijn, over ouder worden en angst voor de toekomst. Het bestaat onder andere uit een spel, een boek en een pyjamacollectie.

Het spel, *Coping Mechanism*, is hét bouwpakket voor moderne millennials. Met bouwstukken die op geen enkele manier in elkaar passen en steekt de draak met de maatschappelijke context waarin millennials volwassen worden. Want hoe kun je iets opbouwen als je de stenen niet hebt? In de bouwtekeningen worden met strips en illustraties op humoristische wijze kritische vragen gesteld over de problemen waarmee de burnout-generatie kampt."

Een deel van *The Coping Mechanism Series* was te zien op CLASH tijdens Noorderzon.

SANNE BOEKEL (1995) IS AN ILLUSTRATOR AND SCREEN PRINTER. IN 2018 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

"The Coping Mechanism Series is a manifesto about the existential discomfort of millennials. Because who is that millennial we can't stop talking about? Where does the existential discomfort come from and why do melancholy and irony reign supreme among a generation growing up with an endless amount of possible futures?"

The series is a visual anthology about the search for ways of being, about aging and fear of the future, including a game, a book and a pajama collection. The game, *Coping Mechanism*, is the kit for modern millennials. With building pieces that do not fit together in any way and pokes fun at the social context in which millennials grow up. Because how can you build something if you don't have the stones? In the construction drawings, with comics and illustrations, critical questions are asked in a humorous way about the problems faced by the burnout generation."

Part of *The Coping Mechanism Series* was shown at CLASH during Noorderzon.

WWW.SANNEBOEKEL.COM

RICHARD BOLHUIS

RICHARD BOLHUIS IS BEELDEND KUNSTENAAR EN MUZIKANT.

“Mijn locatie-specifieke installaties vinden zowel binnen als in de buitenlucht plaats. Soundscapes, projecties en tekeningen op pleinen, muren, ramen of vervallen gebouwen worden een met de omgeving. Er is geen kader om aan te geven waar het werk begint of eindigt. Tekeningen in de open lucht worden blootgesteld aan verschillende weersomstandigheden en opnieuw getekend door natuurlijke elementen.”

RICHARD BOLHUIS IS A VISUAL ARTIST AND MUSICIAN.

“My immersive audiovisual installations take place indoors and in the open air. Soundscapes, projections and drawings on squares, walls, windows or run-down buildings become one with the surroundings. There is no frame to indicate where the work begins or ends. Drawings out in the open are exposed to every kind of weather and redrawn by natural elements.”

WWW.RICHARDBOLHUIS.COM

KLASKE BOOTSMA

KLASKE BOOTSMA (1995) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2018 AFSTUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"Ik kan me weken verliezen in het maken van schilderijen tot ik abrupt stop en al mijn schilderijen stom en onzinnig vind. Met dit project wil ik dit punt trotseren én voorbijgaan, door mijn handen het werk te laten doen en het schilderen op een onderzoekende manier te benaderen. Waarom stop ik altijd met schilderen? Wat betekent het voor mij om een schilderij te maken? Wat is een schilderij voor mij of wat kan het allemaal zijn? Is het voor mij nodig mijn werk helemaal te begrijpen? Door heel veel te schilderen, te experimenteren met nieuwe materialen, mijn proces te documenteren en feedback, ideeën en meningen te verzamelen hoop ik een meer diepgaande dialoog aan te gaan met mijn eigen werk en uit te vinden hoe mijn proces verandert als ik wel blijf schilderen."

KLASKE BOOTSMA (1995) IS A VISUAL ARTIST. IN 2018 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

"I can lose myself in painting for weeks until I abruptly stop and find all my paintings stupid and nonsensical. With this project I want to defy this point and go beyond, let my hands do the work and approach painting in an investigative way. Why do I always stop painting? What does it mean to me to make a painting? What is a painting to me or what can it all be? Do I need to fully understand my work? By painting a lot, experimenting with new materials, documenting my process and collecting feedback, ideas and opinions I hope to enter into a more in-depth dialogue with my own work and find out how my process changes if I keep painting."

[WWW.INSTAGRAM.COM/KLASKUUU](https://www.instagram.com/klaskuuu)

REGINA BROERSMA

REGINA BROERSMA (1972) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN FILMMAKER.

“Mijn oma is geboren in 1924 in Meulenvliet, een klein gehucht op het eiland Tholen in Zeeland met slechts twintig inwoners. Op 19-jarige leeftijd is ze tijdens de Tweede Wereldoorlog met het hele gezin Mosselman in ‘t Zandt belandt in verband met de evacuatie en inundatie van het eiland Tholen. Na de oorlog is iedereen teruggegaan behalve mijn oma, die bleef. Het was de liefde voor een boerenknecht wat haar dreef, maar wat nog meer?

Wat is de verbinding tussen Tholen – dat tijdens de Watersnoodramp in 1953 zwaar getroffen werd – met het kleine dorpje in het uiterste Noorden dat nu het epicentrum is van de aardbevingen?

Op steenworp afstand van ‘t Zandt, in het dorp Uithuizermeeden, is de vader van het Deltaplan, Johan van Veen geboren. Zijn standbeeld staat op het naar hem vernoemde plein midden in het dorp. En uitgerekend in dit dorp ben ik geboren, de kleindochter van Maatje Anthonia Mosselman. Al haar voetsporen zijn, ook hier, bijna gewist. Van Tholen naar ‘t Zandt – beide beschermd door dijken, maar aan natuurgeweld onderhevig. Herhaalt de geschiedenis zich of lijken herinneringen bij machte te zijn het verleden te veranderen? Ik ben onderzoek aan het doen naar bovenstaand gegeven. Het persoonlijke verhaal wat daaruit voortvloeit dient zowel als metafoor voor de ‘circle of life’ maar ook als verbindend element tussen beide gebieden. *Maar afijn* wordt een korte filmproductie die volledig uit archiefmateriaal is opgebouwd.”

REGINA BROERSMA (1972) IS A VISUAL ARTIST AND FILMMAKER.

“My grandmother was born in 1924 in Meulenvliet, a small hamlet on the island of Tholen in Zeeland with only twenty inhabitants. At the age of 19 she and the whole family Mosselman ended up in ‘t Zandt during the Second World War because of the evacuation. and inundation of the island of Tholen After the war everyone went back except my grandmother, who stayed It was the love for a farmhand that drove her, but what else?

What is the connection between Tholen – which was badly hit during the flood disaster in 1953 – with the small village in the far north that is now the epicenter of the earthquakes? The father of the Delta Plan, Johan van Veen, was born just a stone’s throw from ‘t Zandt, in the village of Uithuizermeeden. His statue stands on the square named after him in the middle of the village. And precisely in this village I was born, the granddaughter of Maatje Anthonia Mosselman. All her footprints have been almost erased, even here. From Tholen to ‘t Zandt – both protected by dikes, but subject to natural disasters. Does history repeat itself or do memories seem to have the power to change the past? I am researching the above data. The personal story that ensues from this serves both as a metaphor for the ‘circle of life’, but also as a connecting element between the two areas. *Maar afijn* (“But anyway”) will be a short film production that is built entirely from archive material.”

WWW.STUDIOREGGIE.COM

DEWI BROUWER

**DEWI BROUWER (1993) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN
STUDEERDE IN 2015 AF AAN ACADEMIE MINERVA.**

**DEWI BROUWER (1993) IS A VISUAL ARTIST AND
GRADUATED FROM ACADEMIE MINERVA IN 2015.**

"All parts are true except the last one
Not that it is really important
for everything matters now.
Just spinning around in and from, over and on.
But, but, but 'i don't know' is hesitant.
It knows that it is just 'one' movement away
But if it ends it is evident.
before you know it the last step took 'you'.
and the last one will change into the only one
Frozen on its own way just stops.
Flowers are endless"

[WWW.INSTAGRAM.COM/QUANTUMKIMCHI](https://www.instagram.com/quantumkimchi)

KOOS BUIST

KOOS BUIST (1984) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"Mijn plan is om op mijn geboortegrond één weide, één hectare, één klein stukje van Europa's oudste cultuurlandschappen, terug te geven aan de natuur. Of voor zover zoiets überhaupt mogelijk is vanuit menselijk handelen, een artistieke poging te doen tot. Dit gehele proces documenteren en verwerken tot een project waar kunst, natuur, archeologie, ecologie en filosofie samenkomen. Dit project zal over de periode van vele, mogelijk tientallen, jaren afspelen. Maar alles begint met de eerste stap. De steun van *Lucht* helpt mij daar nu bij.

Het stukje grasland aan de voet van de wierde te Ezinge is van mijn moeder. Na lang te zijn gebruikt door schapen en voor het uitrijden van stalmest is er nu ruimte voor verandering. De eerste stap in mijn proces begint met vooronderzoek naar de biodiversiteit, schetsontwerpen en proefopstellingen in het grasland zelf. Door gesprekken met ecologen, landschap ontwerpers en andere partijen met kennis van zaken ga ik in kaart brengen wat er mogelijk is."

KOOS BUIST (1984) IS A VISUAL ARTIST.

"My plan is to return one meadow, one hectare, one small piece of Europe's oldest cultural landscapes, to nature on my native land. Or, insofar as something is at all possible from human action, to make an artistic attempt at. Documenting and processing this entire process into a project where art, nature, archaeology, ecology and philosophy come together. This project will take place over a period of many, possibly decades, years. But everything starts with the first step. Air's support is now helping me with that.

The piece of grassland at the foot of the mound in Ezinge belongs to my mother. After being used by sheep for a long time and for spreading farmyard manure, there is now room for change. The first step in my process starts with preliminary research into biodiversity, sketch designs and test setups in the grassland itself. Through discussions with ecologists, landscape designers and other parties with expertise, I will map out what is possible."

WWW.KOOSBUIST.NL

HENRY BYRNE

HENRY BYRNE (VERENIGD KONINKRIJK, 1985) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN WOONT EN WERKT IN GRONINGEN. IN 2019 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

"Ik kocht opblaasboten voor het zwembad die verwezen naar eilanden en tropische omgevingen. Ik heb er toen een laag wit over de springkussens geverfd en deze installatie in kratten gezet. Waarom? Ik kom van een eiland (Ierland) en ik ben al twee jaar niet meer thuis geweest door de COVID-beperkingen. Ik mis het en romantiseer het. In totaal ben ik al vier jaar weg. Misschien ken ik Engeland niet meer en is mijn kijk erop bevroren in mijn herinneringen. Ik denk aan andere eilanden over de hele wereld waar dingen op zijn geplaatst. Zoals hoe mijn eiland zich heeft geplaatst in andere plaatsen, zoals New York en New South Wales. Ze hebben ook een perceptuele laag, een Westerse perceptie. Door de springkussens wit te schilderen neem ik hun natuurlijke kleur en maskeer deze. Het is geabstraheerd naar zijn vorm. Het is nu moeilijk te zien onder het detail dat er was. Dit is de reden waarom ik opblaasboten wit heb geverfd, het helpt me te begrijpen hoe ik het Verenigd Koninkrijk en andere eilanden zie."

HENRY BYRNE (UNITED KINGDOM, 1985) IS A VISUAL ARTIST WHO LIVES AND WORKS IN GRONINGEN. IN 2019 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

"I bought pool inflatables that referred to islands and tropical environments. I then painted a layer of white over the inflatables and put this installation in crates. Why? I'm from an island (Ireland) and haven't been home in a full two years due to the COVID restrictions. I miss it and romanticize it. In total I have been gone for four years. Maybe I don't know England anymore and my view of it is frozen in my memories of it. I think of other islands around the world that have things placed on them. Like how my island has settled in other places like New York and New South Wales. They also have a perceptual layer, a Western perception. By painting the inflatables white I take their natural color and mask it. It is abstracted to its form. It is now hard to see under the detail that was there. This is why I painted inflatables white, it helps me understand how I see the UK and other islands."

WWW.HENRYBYRNE.COM

KAMILĖ ČESNAVIČIŪTĖ

KAMILĖ ČESNAVIČIŪTĖ (VILNIUS, LITOUWEN, 1996) WOONT EN WERKT IN GRONINGEN. IN 2019 STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.

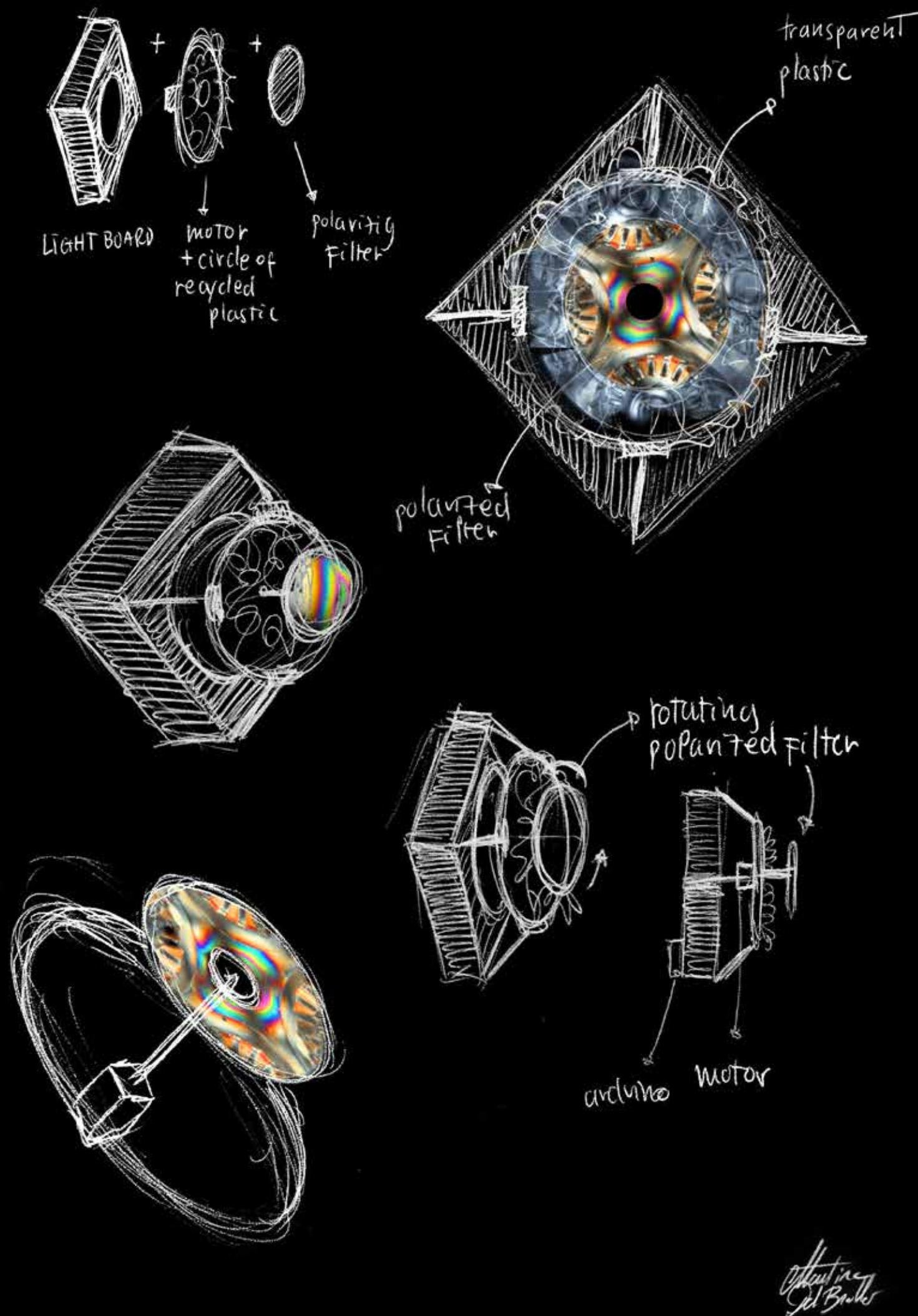
*"Long Lost Summer is een driedelig figuratief schilderij om de herverbinding met mensen en de natuur te waarderen en een pauze te nemen van online. Het drieluik is geïnspireerd op het hedendaagse leven en de crises die het vormen. Een daarvan is de voortzetting van de opwarming van de aarde en de andere de coronapandemie. Het is een moeilijk jaar geweest, met een gevoel van langdurige winter. De allereerste aanblik van de zomer inspireerde om meer aandacht te besteden aan de natuur en mensen buiten te ontmoeten. Het gaat erom een moment te nemen om de aarde te voelen en contact te maken met anderen in de natuur voordat het te laat is. Het drieluik *Long Lost Summer* begint met ontdekken, gaat over naar opnieuw verbinden en hoopt bij de natuur te blijven."*

KAMILĖ ČESNAVIČIŪTĖ (VILNIUS, LITHUANIA, 1996) IS A VISUAL ARTIST. IN 2019 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

*"Long Lost Summer is a three piece figurative painting work to appreciate reconnection with people, nature and take a break from online. The triptych is inspired by contemporary living and the crises that shape it. One being the continuation of global warming and other – corona pandemic. It has been a hard disconnected year with a feeling of prolonged winter. The very first glance of summer inspired to take more notice to nature and meet people outside. It is about taking a moment to feel the earth and connect to others in nature before it is too late. The triptych *Long Lost Summer* starts with discovering, moves to reconnecting and hopes to stay with nature."*

WWW.KAMILECESNA.COM

MARTINA DAL BROLLO

MARTINA DAL BROLLO (TRENTO, ITALIË, 1990) STUDEERDE IN 2020 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT. VANUIT EEN ACHTERGROND IN DE SCHILDERKUNST EXPERIMENTEERT ZE MET PERFORMANCES, KORTSTONDIGE ACTIES EN LICHTINSTALLATIES.

"Vorig jaar heb ik tijdens verschillende 'trash-walks' in de stad Groningen plastic afval verzameld dat ik op de grond vond, wat ik vervolgens heb hergebruikt om kunstinstallaties te maken. Het idee voor dit project is, net als voor het vorige, om aantrekkelijke manieren te vinden om het ingezamelde plastic te hergebruiken en te recyclen, om de hoeveelheid afval in onze omgeving in beeld te brengen én het bewustzijn over plasticvervuiling te vergroten. Mijn voorstel is een kinetisch en interactief sculpturaal werk dat licht, plastic afval en gepolariseerde filters als hoofdelementen gebruikt. Naast het kunstwerk komt er een prullenbak waar mensen hun plastic afval in kunnen gooien en doneren aan de kunstenaar. Al het ingezamelde plastic wordt gerecycled voor het volgende kunstwerk. Er komt een infraroodsensor die de aanwezigheid van het plastic detecteert en de rotatie van het polarisatiefilter activeert. Door deze rotatie zal het plastic afval op de sculptuur op een onverwachte manier verschijnen, waarbij de aandacht wordt gevestigd op hoe een klein gebaar zoals het sorteren van afval en recycling positieve transformatieprocessen kan veroorzaken. Door dit te doen hoop ik de deelnemers actief bij het kunstwerk te betrekken en ze bezig te laten houden met duurzame praktijken."

MARTINA DAL BROLLO (TRENTO, ITALY 1990) GRADUATED IN 2020 FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE. COMING FROM A BACKGROUND IN PAINTING, SHE EXPERIMENTS WITH PERFORMANCES, EPHEMERAL ACTIONS AND LIGHT INSTALLATIONS.

"Last year, during different 'trash-walks' in the city of Groningen, I collected plastic waste that I found on the ground and re-purposed them to create art installations. The idea for this project, as for the previous ones, is to find attractive ways to re-use and recycle the plastic collected and, by doing so, to visualize the quantity of waste found in our environment and raise awareness on plastic pollution.

My proposal is a kinetic and interactive sculptural work that uses light, plastic waste and polarized filters as main elements. Next to the artwork, there will be a rubbish bin where people can throw their plastic waste and donate it to the artist. All the plastic collected will be recycled for the next artwork. There will be an infrared sensor to senses the presence of the plastic and activates the rotation of the polarizing filter.

Through this rotation, the plastic waste on the sculpture will appear in an unexpected way, focusing attention on how a small gesture such as sorting rubbish and recycling can trigger positive processes of transformation. By doing this I hope to actively involve the participants in the artwork and to engage with sustainable practices."

GIJS DEDDENS

GIJS DEDDENS IS BEELDEND KUNSTENAAR, ORGANISATOR EN MUZIKANT. HIJ STUDEERDE IN 2007 AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“Mijn doel is om schilderijen te gaan maken op grote stenen platen in nog nader te bepalen vormen. Ook de keuze voor het materiaal is een proces waar ik nog middenin zit. Voorheen maakte ik schilderijen op beton, maar ik wil onderzoeken of er ook andere materialen zijn die goed werken. Op de grove, steenachtige ondergrond maak ik dan van met verkleuren doordrenkte papierpulp een soort vingerverfschilderijen. De pulp is gemaakt van oude boeken en mislukte tekeningen. Dit resulteert in een combinatie van een soort glas-in-lood kerkelijke mozaïeken die ook doen denken aan kleurrijke organische schimmels, met een steen als het canvas. De textuur van het zachte, haast ondefinieerbare papierpulp/verf en het harde grote steen resulteert in een bijzondere clash tussen texturen.”

GIJS DEDDENS IS A VISUAL ARTIST, EVENT ORGANIZER AND MUSICIAN. HE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA IN 2007.

“My goal is to make paintings on large stone slabs in shapes yet to be determined. The choice of material is also a process that I am still in the middle of. I used to make paintings on concrete, but I want to investigate whether there are other materials that work well. On the coarse, stony surface I then make a kind of finger paint paintings from paper pulp soaked with paint colours. The pulp is made from old books and failed drawings. This results in a combination of a kind of stained glass ecclesiastical mosaics that are also reminiscent of colorful organic fungi, with a stone as the canvas. The texture of the soft, almost indefinable paper pulp/paint and the hard large stone results in a special clash between textures.”

WWW.GIJSDEDDENS.NL

IVANA ĐERIC

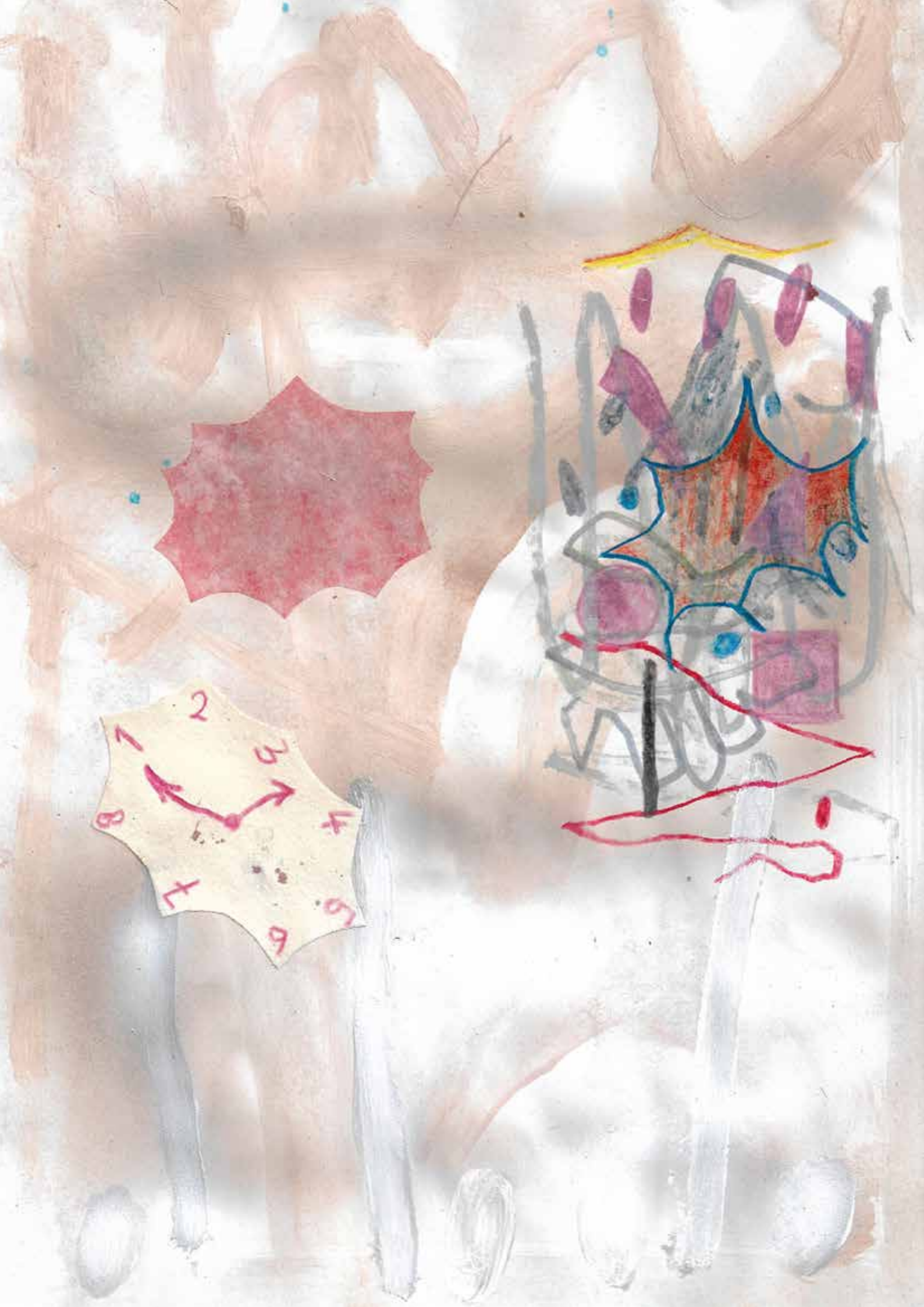
IVANA ĐERIĆ (1996) IS EEN KROATISCHE KUNSTENAAR DIE VOORNAMELIJK AAN INSTALLATIES EN PERFORMANCES WERKT. ZE STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Tot nu toe werden alle experimenten met geluiden gedaan op planten in potten, die een eenzaam leven leidden en afhankelijk waren van mensen, maar wat gebeurt er als de rollen worden omgedraaid? *Organische gesprekken* is een project dat, door middel van artistieke praktijken, het veld van plant-communicatie verkent. Op dit moment is het project gericht op het geluid en de interactie van planten met elkaar wanneer ze worden geactiveerd door specifieke frequenties. Door gebruik te maken van technologie, worden gegevens vertaald naar geluid en vervolgens teruggestuurd naar fabrieken waar hun gegevens opnieuw worden verzameld. In plaats van dat planten gastartiesten zijn in een menselijke galerij, verplaatsen wij, de kunstenaars, deze keer onze artistieke praktijk naar buiten en worden we gasten in hun huis waar we hun regels moeten volgen. Het betreden van een ruimte waar planten volledige vrijheid en verbinding hebben met het hele ecosysteem, geeft een geheel nieuw perspectief op hun gedrag en een breed scala aan mogelijkheden voor samenwerking tussen plant en mensenwereld.”

IVANA ĐERIĆ (1996) IS A CROATIAN ARTIST WHO MAINLY WORKS ON INSTALLATIONS AND PERFORMANCES. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

“Until now, all experiments with sounds have been done on potted plants, which led solitary lives and depended on humans, but what happens when the roles are reversed? *Organic Conversations* is a project that, through artistic practices, field of plant communication. At present, the project focuses on the sound and interaction of plants with each other when they are activated by specific frequencies. Using technology, data is translated into sound and then sent back to factories where their data is collected again. Instead of plants being guest artists in a human gallery, this time we, the artists, are moving our artistic practice outside and become guests in their home where we have to follow their rules. where plants have complete freedom and connection to the entire ecosystem, gives a whole new perspective on their behavior and a wide range of possibilities for collaboration between plant and human world.”

[WWW.INSTAGRAM.COM/IVANA.DERIC](https://www.instagram.com/ivana.deric)

CAS VAN DEURSSSEN

CAS VAN DEURSSSEN (1994) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2020 STUDEERDE HIJ AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“Op een tegenstrijdige manier ontstaat mijn werk door middel van verwrongen en gerasterde composities die als breiwerk in elkaar verweven zijn. Dit patroon is de lijm tussen vormeloze buitensporige gebaren die geen begin of einde lijken te bevatten, in tegenstelling tot silhouet-vormige vlakken en collage-elementen uit mijn directe omgeving. Vanuit een multimedial fabricageproces vind ik een middenweg tussen twee uitersten; hierdoor hebben de werken vaak een ambivalent karakter.

Vanuit mijn directe relatie met de stadscultuur genereer ik regelmatig nieuwe ideeën. Dit kan een verklaring zijn van een werkschema van een stadsgenoot dat ik op straat vond, tot de symbolische waarde die ik hecht aan een vreemd geplaatst stuk verf op de zijkant van een container. Deze sporen bevatten een onthullende factor waarin op kleine schaal de reflectie of bepaalde overwegingen van een individu te herleiden zijn. Binnen mijn beeldtaal hebben de elementen die ik gebruik vaak zowel semiotische als abstracte waarde.”

CAS VAN DEURSSSEN (1994) IS A VISUAL ARTIST. IN 2020 HE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

“In a contradictory way, my work arises through warped and gridded compositions that are interwoven like knitting. This pattern is the glue between shapeless outrageous gestures that seem to have no beginning or end, in contrast to silhouette-shaped surfaces and collage elements from my immediate environment. From a multi-medium manufacturing process I find a middle way between two extremes; as a result, the works often have an ambivalent character.

From my direct relationship with urban culture, I regularly generate new ideas. This could explain from a fellow townsman's work schedule I found on the street to the symbolic value I attach to a strangely placed patch of paint on the side of a container. These traces contain a revealing factor in which the reflection or certain considerations of an individual can be traced on a small scale. Within my visual language, the elements I use often have both semiotic and abstract value.”

WWW.CASVANDEURSSSEN.COM

MIRJAM DIJKEMA

MIRJAM DIJKEMA (1984) IS ONTWERPER EN ZEEFDRIKKER.

“De Cambridge University Library heeft via een openbare oproep om hulp gevraagd bij het opsporen van twee ontbrekende notitieboekjes van Charles Darwin. De bibliotheek heeft de zogenaamde ‘transmutatie-notitieboekjes’ voor het laatst gezien toen ze in september 2000 werden gedigitaliseerd. Tijdens een routinecontrole in 2001 bleek dat de doos met de twee notitieboekjes niet op de juiste plaats was teruggezet. De universiteitsbibliothecarissen meenden dat ze misplaatst waren in de bibliotheek, die ongeveer vijfenveertig kilometer aan documenten bevat. Ondanks een aantal zoekopdrachten bleven de notitieboekjes van Darwin onontdekt. Zijn de items gestolen in plaats van misplaatst? In dit project wil ik kijken naar de waarde van het origineel en zoeken naar die ontbrekende notitieboekjes. Omdat ik me met reproducties bezighoud, zal ik me na de digitalisering verdiepen in de veranderde waarde van het origineel. Afgezien van de financiële waarde van de originelen, kan men zich afvragen wat er nog meer verloren gaat bij het verdwijnen van het origineel. En hoe moeten we omgaan met en omgaan met fysieke objecten, nu ons leven en onze objecten steeds meer gedigitaliseerd worden? Wat is dan de waarde van het originele manuscript in deze tijd?”

MIRJAM DIJKEMA (1984) IS A DESIGNER AND SCREEN PRINTER.

“The Cambridge University Library has launched a public appeal for help in locating two missing Charles Darwin’s notebooks. The library last saw the so-called ‘transmutation notebooks’ when they were digitized in September 2000. During a routine check in 2001 it turned out that the box containing the two notebooks had not been put back in the correct place. The university librarians believed that they had been misplaced in the library, which contains approximately forty-five kilometers of documents. Despite a number of searches, Darwin’s notebooks remained undiscovered. The items were stolen “In this project I want to look at the value of the original and look for those missing notebooks. Since I’m in the business of reproductions, after the digitization I will delve into the changed value of the original. Aside from the financial value of the originals, one may wonder what is left more is lost with the disappearance of the original. And how should we interact with and interact with physical objects, as our lives and objects become more and more digitized? What, then, is the value of the original manuscript today?”

WWW.MIRJAMDJKEMA.NL

DINNIS VAN DIJKEN

DINNIS VAN DIJKEN (1990) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“Normaal is de schilderkunst iets wat vooral bekend staat als een visueel medium, maar in mijn praktijk probeer ik te kijken welke aspecten van de schilderkunst onderbelicht zijn gebleven en hoe we deze op nieuwe manieren zouden kunnen inzetten. Voor *Lucht* maakte ik een schilderij dat naast diens gebruikelijke functies ook gebruikt kan worden als minigolfbaan en als bordspel, en dat óók nog eens toegang geeft tot een online game. Het kan worden ingezet voor het organiseren van een expositie of gebruikt worden voor een performance. Daarbij kan ik het gebruiken voor wanneer ik mij verveel op het atelier of wanneer een toeschouwer zich verveelt op een expositie. Het werk *Your Parents Must Be Proud?* is voor mij een manier om zowel het kunstenaarschap als de rol van de schilderkunst anno 2021 te bevragen. Want is het bijvoorbeeld oké als ik een schilderij maak dat dient om mezelf te vermaken? En maakt het schilderij na alle aanpassingen nu onderdeel uit van het dagelijkse leven of blijft het een gedetacheerd kunstwerk?”

DINNIS VAN DIJKEN (1990) IS A VISUAL ARTIST.

“Normally painting is something that is mainly known as a visual medium, but in my practice I try to see which aspects of painting have been underexposed and how we could use them in new ways. For *Lucht* I made a painting titled *Your Parents Must Be Proud?*. In addition to its ‘usual’ function, this work also functions as a mini golf course, as a board game and provides access to an online game. It can be used for organizing an exhibition or used for a performance. In addition, I can use it when I am bored in the studio or when a spectator is bored at an exhibition. The work *Your Parents Must Be Proud?* is for me a way to question both artistry and the role of painting in 2021. For example, is it okay if I make a painting that serves to entertain myself? And is the painting now part of everyday life or will it remain a seconded work of art?”

WWW.DINNISVANDIJKEN.COM

GroninGAGA

BERND IHNO EILTS

**BERND IHNO EILTS IS PERFORMANCEKUNSTENAAR,
FOTOGRAAF EN INTERVIEWER/PERFORMER.**

"Improvisatiekunsten hebben de functie om de aandacht van improvisatoren te richten op hun directe situatie. De context van mijn werk met de titel *GroninGAGA* is een andere omgang met geluid. In onze samenleving hebben we te maken met regels omtrent geluid, we moeten vooral stil zijn, we mogen niet huilen, roepen of gillen in de context van ons dagelijks leven. We omarmen alles wat perfect lijkt te zijn, alle andere geluiden die we creëren zijn over de grens: ziek, raar, gek.

GroninGAGA faciliteert en nodigt uit om serieus af te wijken op allerlei manieren, zoals door de eigen stem en stemgeluiden. Deze performance speelt zich af op vier plaatsen in de stad, die vanzelfsprekend uitnodigen om aanwezig te zijn en zich welkom en geïnspireerd te voelen door de specifieke aanwezige schoonheid. Plaatsen die werken als natuurlijke balkons. Iedereen die zich geroepen voelt, moet op deze plekken de omgeving kunnen omarmen met geïmproviseerde melodieën, met het voordragen van een gedicht, het creëren van verhalen, fluiten, zingen met de vogels en de wind, meeklinken met elke schoonheid, elke indruk die weerspiegelt wordt in de eigen manier van de performer. Alle geluiden zijn bijzonder welkom, er zijn geen beperkingen. Gewoon reageren met je eigen geluiden, je op deze manier vrij voelen en vooral ontzettend te genieten!"

**BERND IHNO EILTS IS A PERFORMANCE ARTIST,
PHOTOGRAPHER EN INTERVIEWER/PERFORMER.**

"Improvisational arts have the function of focusing the attention of improvisers on their immediate context. The context of my work with its title *GroninGAGA* is a different sonic behavior. In our society we are faced with sonic rules, we have to be silent mostly, are not allowed to cry, shout or scream in a normal life context. We embrace anything that seems to be perfect, all the other sounds we create are out of our box: sick, weird, crazy. *GroninGAGA* allows and invites to be seriously weird in all kinds of humanly produced sonic ways and sounds.

This performance takes place at four places in town, that naturally invite people to hang and feel welcomed and inspired by its own specific beauty. Places that work like natural balconies. Anyone feeling invited should be able to embrace the environment at these spots with melodies just found, with reciting a poem, creating stories, whistling, singing with the birds and the wind, sounding along with any beauty, any sense that reflects in the performers own individual way. All sounds are mostly welcome, there are no restrictions. Just reacting in any sonic way, feeling free and enjoying all!"

WWW.THEGRONINGENREPORT.NL

TSOMPANIDOU ELENI

**TSOMPANIDOU ELENI (1993) IS BEELDEND KUNSTENAAR.
ZE STUDEERDE IN 2019 AF AAN ACADEMIE MINERVA.**

“Het is twee jaar geleden sinds de laatste keer dat ik in staat was om naar huis te gaan. Er zijn veel dingen veranderd; sommige zijn verdwenen, sommige zien er nog steeds hetzelfde uit, maar ik weet dat ze dat niet zijn. Mijn herinneringen zijn een geest die contrasteert met de werkelijkheid. Zoeken naar de betekenis van thuis dwingt me om te gaan met het verdriet dat gepaard gaat met de afwezigheid ervan. Geschiedenis – zowel persoonlijk als collectief – wordt het enige gevoel van verbondenheid waardoor ik me kan verhouden tot het heden.

Dit is een filminstallatie die bestaat uit teksten, foto's, geluiden en video's en deze onderzoekt de thema's verbondenheid, identiteit en verdriet tijdens de reis terug naar huis na twee lange jaren en de confrontatie met de substantiële veranderingen die sindsdien hebben plaatsgevonden.”

**TSOMPANIDOU ELENI (1993) IS A VISUAL ARTIST. SHE
GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA IN 2019.**

“It has been two years since the last time I was able to visit home. Many things have changed; some are gone, some still look the same, but I know they are not. My memories are a ghost that contrasts reality. Searching for the meaning of home forces me to deal with the grief that comes with its absence. History – both personal and collective – becomes the only sense of belonging that allows me to relate to the present.”

The work – a film installation composed of texts, photographs, sounds, and videos – explores the topics of belonging, identity, and grief through the journey back home after two long years and the confrontation with the substantial changes that took place since.

WWW.TSOMPANIDOUELENI.COM

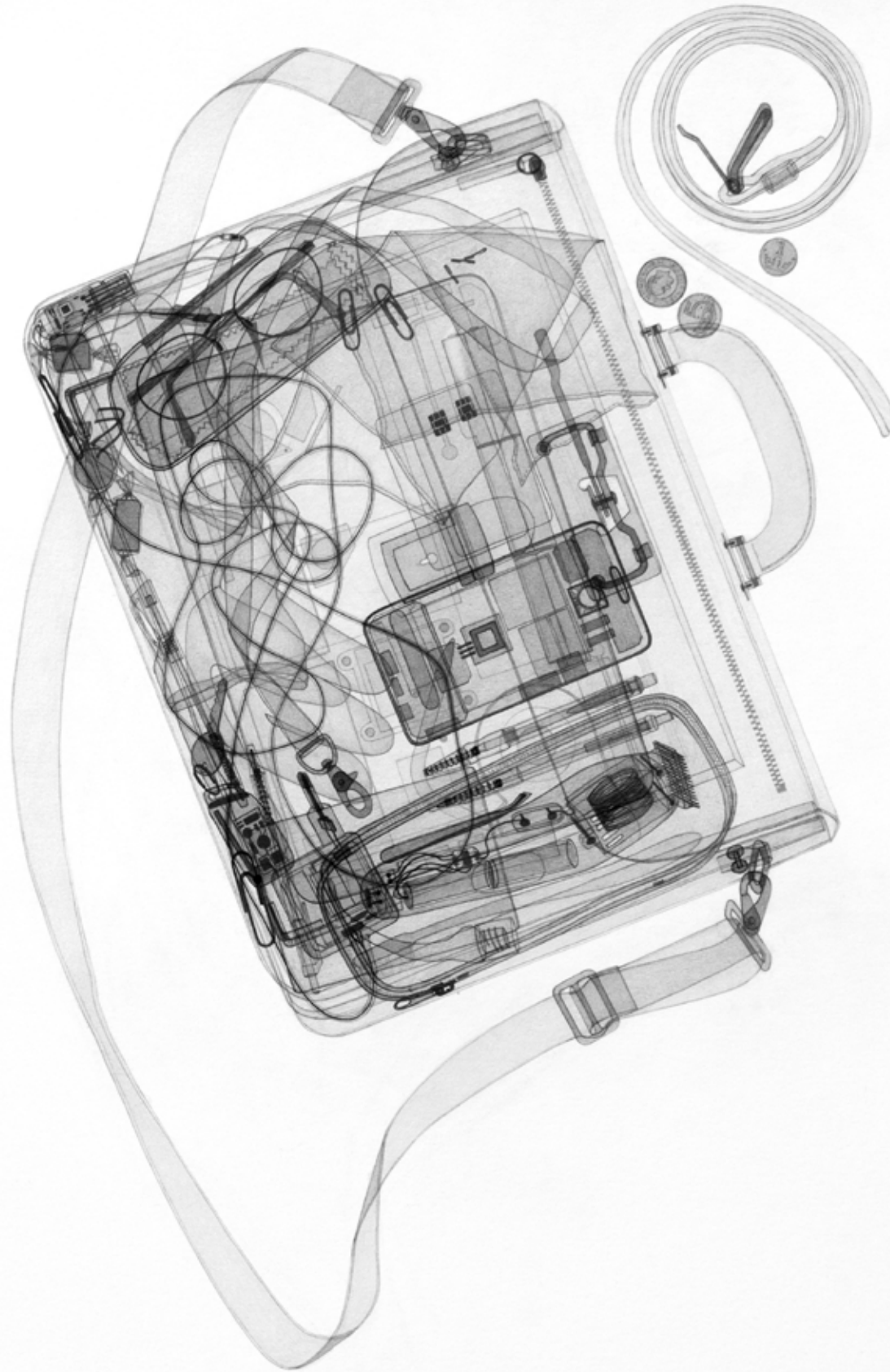
KIE ELLENS

KIE ELLENS (1956) IS OPGELEID TOT BEELDEND KUNSTENAAR. VAN 2007 TOT 2016 WAS HIJ DIRECTEUR VAN STICHTING WALL HOUSE #2 IN GRONINGEN.

"Veel dingen om ons heen zijn op een fundamentele manier verbonden met een 'model'. Een model maken is één ding maar het dan ook nog te gebruiken is weer iets anders. De New Yorkse architect John Quentin Hejduk (1929-2000) maakte begin jaren '70 een serie theoretische modellen, de zogenaamde Wall Houses. Aan het Hoornse Meer staat het enige model dat wel gerealiseerd is. Vlak na Hejduks overlijden in de zomer van 2009 kon de bouw van Wall House #2 van start gaan. Wall House #2 is een van de meest eigenzinnige woningen van Groningen en een hoogtepunt in het oeuvre van John Quentin Hejduk. In mijn boek wordt een set van drie verschillende verhalen samengebracht. Een oud-leerling van John Hejduk komt aan het woord, een aantal kunstenaars die tijdens een residentie ter plaatse werk voor het Wall House hebben gemaakt en ikzelf als curator en ervaringsdeskundige. Ikzelf woonde korte tijd in een van de appartementen van John Hejduks Kreuzberg Turm in Berlijn."

KIE ELLENS (1956) WAS TRAINED AS A VISUAL ARTIST. FROM 2007 TO 2016 HE WAS DIRECTOR OF THE WALL HOUSE #2 FOUNDATION IN GRONINGEN.

"Many things around us are fundamentally connected to a 'model'. Making a model is one thing, but using it is another. In the early 1970s, the New York architect John Quentin Hejduk (1929-2000) made a series of theoretical models, the so-called Wall Houses. The only model that has been realized is located on the Hoornse Meer. Shortly after Hejduk's death in the summer of 2009, the construction of Wall House #2 could start. Wall House #2 is one of the most idiosyncratic homes in Groningen and a highlight in the oeuvre of John Quentin Hejduk. My book brings together a set of three different stories. A former student of John Hejduk speaks, a number of artists who have created work for the Wall House during a residency and myself as a curator and experience expert. I myself lived for a short time in one of the apartments of John Hejduks Kreuzberg Turm in Berlin."

ROSA EVERTS

ROSA EVERTS (1986) IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2009 AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"We leven in een sterk globaliserende wereld. Naarmate er meer mensen zijn en reizen makkelijker en goedkoper wordt, verplaatsen we ons steeds meer en vaker over de wereld. Als toerist, expat, arbeidsmigrant of vluchteling. De *Scanner*-serie laat een aantal bagagestukken zien, alsof ze onder een röntgenscanner liggen. Je ziet niet alleen de contouren van de bagage, maar ook alles wat erin zit. Van paperclip tot computerchip. Ik heb veel werk gemaakt waarin pakketten en bagagestukken te zien zijn waarbij de inhoud juist onbekend blijft. De spanning in het werk zat hem vaak in het mysterie, het onbekende. In de *Scanner*-serie draai ik het om. Alles is zichtbaar. Het werk roept associaties op met de verplichte bagagecontroles op bijvoorbeeld vliegvelden. Situaties waarin je je medepassagiers met nieuwsgierigheid, maar soms ook lichte argwaan bekijkt. Wie zijn al die mensen met wie je straks in het vliegtuig stapt? Wat hebben ze allemaal bij zich? Wat zijn dat voor snoertjes? Alles is zichtbaar, maar daardoor nog niet meteen herkenbaar. In die zin blijft 'het onbekende' een aanwezige factor in mijn tekeningen"

ROSA EVERTS (1986) IS A VISUAL ARTIST. SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA IN 2009.

"We live in a highly globalizing world. As there are more people and travel becomes easier and cheaper, we move more and more around the world. As a tourist, expat, labor migrant or refugee. The *Scanner* series shows a number of pieces of luggage, as if they are under an X-ray scanner. You not only see the contours of the luggage, but also everything that is inside. From paperclip to computer chip. I have made a lot of work in which packages and pieces of luggage can be seen where the content remains unknown. The tension in the work was often in the mystery, the unknown. In the *Scanner* series, I turn it around. Everything is visible. The work evokes associations with the mandatory baggage checks at airports, for example. Situations in which you look at your fellow passengers with curiosity, but sometimes also slightly suspicious. Who are all those people you'll be boarding a plane with? What do they all have with them? What kind of cords are those? Everything is visible, but therefore not immediately recognizable. In that sense, 'the unknown' remains a present factor in my drawings"

WWW.ROSAEVERTS.NL

LINDE EX

LINDE EX (1983) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“De tegels zijn ontstaan als fysieke referentie naar projecten die vaak alleen nog als documentatiemateriaal bestaan, zoals foto’s van installaties en video’s. Van veel projecten blijft materiaal over zoals klei, zelfgemaakte inkten van algen, zeewier en turf. De tegels geven me een kans te werken met het eigenlijke tastbare materiaal van het project. De tegels zijn ongeveer 10 bij 10 centimeter, een vrij standaard tegelmaat, bijvoorbeeld voor witjes. Ik werk erg vaak met standaardmaten, omdat die een heel menselijk kader aangeven, maar binnen dat kader gebeurt van alles dat ik niet kan voorspellen of sturen. Elke tegel is uniek en een manier voor mezelf en anderen om een tastbare referentie naar een artistiek onderzoeksproject te hebben. Daarnaast bied het de mogelijkheid om als kunstenaar meer materiaalonderzoek te doen, wat goed van pas komt bij projecten in de toekomst.

Van elk project wordt een kleine oplage tegels gemaakt: 125 tegels per project, waarvan ik er 25 zelf houd en maximaal 100 weg kan geven of verkopen. De 25 tegels per project die ik zelf houd, zouden in de toekomst allemaal samen tentoongesteld kunnen worden of gepubliceerd kunnen worden in een boek.”

LINDE EX (1983) IS A VISUAL ARTIST.

“The tiles were created as a physical reference to projects that often only exist as documentation material, such as photos of installations and videos. From many projects, material remains such as clay, homemade inks from algae, seaweed and peat. The tiles give me a chance to working with the actual tangible material of the project. The tiles are about 10 by 10 centimeters, a fairly standard tile size, for example for whites. I work very often with standard sizes, because they indicate a very human frame, but within that frame happens from anything that I can’t predict or control. Each tile is unique and a way for myself and others to have a tangible reference to an artistic research project In addition it offers the opportunity as an artist to do more material research, which is useful for projects in the future.

A small edition of tiles is made for each project: 125 tiles per project, of which I keep 25 myself and can give away or sell a maximum of 100. The 25 tiles per project that I keep myself could all be exhibited together or published in a book in the future.”

WWW.LINDE-EX.NL

HUSSEIN FAQIH

HUSSEIN FAQIH IS EEN GELUIDS- EN BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2021 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Ik heb een reeks interactieve audiovisuele werken ontwikkeld, getiteld *Sound, Light, and Electronics*, die multi-sensorische waarneming onderzoeken. Elk nieuw werk in de serie heeft tot doel horen, zien en kinesthesie/proprioceptie (de zintuigen/perceptie van lichaamsbeweging en positie) dichterbij elkaar te brengen tot het punt van totale synchronisatie, zodat ze één geheel worden en de ervaring nog meer wordt. meeslepend.

Onlangs heb ik controllers geleidelijk vervangen door bewegingssensoren om me te concentreren op lichaamsbewegingen en gebaren als een meer directe vorm van interactie. Omdat de gebaren en lichaamsbewegingen van iedereen verschillen vanwege fysiologische verschillen, wil ik interactieve werken maken waarmee je op de meest natuurlijke en organische manier kunt werken. Dit leidt niet alleen tot een unieke verbinding met het werk, maar ook tot een werkelijk meeslepende en multi-zintuiglijke ervaring. Geïnspireerd door de laserharp, begon ik te experimenteren met laserlichten die zijn aangesloten op bewegingssensoren die verschillende geluiden en andere lichtbronnen in de ruimte kunnen activeren door interactie met de laserstralen en deze onder verschillende hoeken met de handen/het lichaam te blokkeren. Daarna ben ik van plan een reeks interactief werk en licht-/geluidssculpturen te bouwen die kunnen worden geactiveerd door gebaren en lichaamsbewegingen.”

HUSSEIN FAQIH IS A SOUND AND VISUAL ARTIST. IN 2021 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“I have been developing a series of interactive audiovisual works titled *Sound, Light, and Electronics*, that explore multisensory perception. Each new work in the series aims to bring hearing, seeing, and kinesthesia/proprioception (the senses/perception of body movement and position) closer together to the point of total synchronization, so that they become a single entity and the experience becomes even more immersive.

Recently, I have been gradually replacing controllers with motion sensors in order to focus on body movements and gestures as a more direct form of interaction. Because everyone's gestures and body movements differ due to physiological differences, I want to create Interactive works that allow one to engage in the most natural and organic way possible; not only does this lead to a unique connection with the work, but also in a truly immersive and multi-sensory experience. Inspired by the Laser Harp, I began experimenting with laser lights connected to motion sensors that can trigger different sounds and other light sources in the space by interacting with the laser beams and blocking them at various angles with the hands/body. Following that, I plan to build a series of interactive work and light/sound sculptures that can be triggered through gestures and body movements.”

WWW.HUSSEINFAQIH.COM

MIEKE FOKKINGA

MIEKE FOKKINGA (1985) IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2008 AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“Met een greep in een zak snoepharten eet ik gedachteloos een suikerroze, gele en oranje *Hoi, Hoi, Zoet* en *App me*. Maar is dat niet gek? Wie zegt er ‘Hoi’? Wat zegt de zak straks verder tegen je? De afgelopen tijd maakte ik proefmodellen van ruimtelijke hartjes, 30 bij 30 cm, gegoten in gips. Ik toonde ze in een expositie, waar ze bijna onopvallend, maar ook logisch aanwezig en aanlokkelijk in de ruimte lagen. Ze trokken de aandacht van bezoekers en lokten vragen uit, over woorden, betekenis en herkenning.

Dit stipendium stelt mij in staat de werken een groter podium te bieden, op een grotere (buiten)locatie of zwervend door het landschap. De uiteindelijke snoepharten wil ik van beton vervaardigen, bestendiger tegen weer en wind, passend in het straatbeeld en daarnaast een materiaal dat logisch voelt, no-nonsense en toegankelijk. Van snoephart naar stoeptegel. Wellicht loop jij straks langs *Snoes*, over *Wow* of *Raak* of zie je een suikerzoete *Nee*. Wat denk jij dan?”

MIEKE FOKKINGA (1985) IS A VISUAL ARTIST. SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA IN 2008.

“With a grip in a bag of candy hearts I thoughtlessly eat a sugar pink, yellow and orange *Hi, Hi, Sweet* and *App me*. But isn’t that crazy? Who says ‘Hi’? What will the bag say to you later? Over time I made test models of spatial hearts, 30 by 30 cm, cast in plaster. I showed them in an exhibition, where they were almost unobtrusive, but also logically present and attractive in the space. They attracted the attention of visitors and provoked questions, about words, meaning and recognition.

This stipend enables me to offer the works a larger stage, in a larger (outdoor) location or wandering through the landscape. I want to make the eventual candy hearts of concrete, more resistant to weather and wind, fitting into the streetscape and also a material that feels logical, no-nonsense and accessible. From candy heart to sidewalk tile. You may soon walk past *Snoes*, over *Wow* or *Raak* or see a sugar-sweet *Nee*. What do you think then?”

WWW.MIEKEFOKKINGA.NL

PARASKEVI FRASIOLA

PARASKEVI FRASIOLA (1979) IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2016 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Dit nieuwe werk is een visuele metafoor van mijn poging om het leven zin te geven en vrede te sluiten met dingen die uit de hand lopen. Als een groot voorstander van existentieel absurdisme zoals beschreven door Albert Camus, omarm ik het Absurde, het conflict tussen de menselijke neiging om inherente waarde in het leven te zoeken, en het menselijke onvermogen om die te vinden in een doelloos, zinloos of chaotisch en irrationeel universum. Ik kom uit een stevige academische tekenachtergrond waar alles vooraf wordt uitgerekend. Visueel en conceptueel verschuilt het aura van het absurde in mijn werk zich achter die vrije en spontane emoji-penseelstreken of snelle photoshopmanipulaties waarmee ik bezig ben. Ik gebruik deze methode als een middel om de controle te verliezen, waardoor de willekeur en het gebaar worden ingebed in het ontwerp dat ik later gebruik om over te brengen naar de fysieke ruimte. Door ze op papier, canvas of klei over te brengen, grijp ik de besturing weer vast. Het kan worden omschreven als een strijd tussen willekeur en orde, versnelling en vertraging van de tijd of als een manier om een moment in een steeds veranderende wereld te bevriezen.

Mijn proces is langzaam, methodisch, repetitief, meditatief en rustgevend. Ik vertraag het tekenen om stabiliteit te creëren in mijn artistieke en persoonlijke leven. Bijna als een soort therapie wordt deze stichting een flexibel klankbord voor mijn eigen trauma, twijfels en onzekerheden – een manier voor mij om na te denken over persoonlijke dingen, maar ook om te proberen iets te zeggen over het artistieke proces in het algemeen.”

PARASKEVI FRASIOLA (1979) IS A VISUAL ARTIST. SHE GRADUATED AT THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2016.

“The new line of work is a visual metaphor of my effort to make sense of life and try to make peace with things that are out of control. As a firm believer of existential absurdism as described by Albert Camus, I embrace the Absurd, the conflict between the human tendency to seek inherent value in life, and the human inability to find any in a purposeless, meaningless or chaotic and irrational universe.

I come from a firm academic drawing background where everything is calculated beforehand. Visually and conceptually, the aura of the absurd in my line of work hides behind those freely and spontaneous brush emoji strokes or fast photoshop manipulations that I engage with. I use this method as a means to lose control, allowing the randomness and the gestural to imbed on the draft I later use to transfer into the physical space. Transferring them to paper, canvas or clay, I grasp the control once more. It could be described as a battle between randomness and order, acceleration and deceleration of time or as a way to freeze a moment in an everchanging world.

My process is slow, methodical, repetitive, meditative and calming. I slow down the act of drawing to establish a stability in my artistic and personal life. Almost like a kind of therapy, this foundation becomes a flexible sounding board for my own trauma, doubts and uncertainties – a way for me to reflect upon personal things but also to try say something about the artistic process in general.”

WWW.FRASIOLA.COM

JURJEN GALEMA

JURJEN GALEMA (1992) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2019 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Na een ellenlange periode van thuiszitten, een ontbrekend bruisend nachtleven, is het tijd voor verandering! Ik ben Jurjen Galema en ik maak zachte sculpturen. In mijn werk onderzoek ik thema's als gender, verslavingen, identiteit, het lichaam, en ik ben geïnspireerd door queer culture en popcultuur. Gemaakt van verschillende types textiel nodigt mijn werk uit tot aanraking, maar het thema en het uitgebeelde doet de toeschouwer dit heroverwegen.

Ik ga een grote nachtclub bouwen waarin verschillende zones verwijzen naar een van de zeven doodzonden, zijnde: wraak, lust, ijdelheid, gierigheid, afgunst, gulzigheid en luiheid. De nachtclub zit bom- en bomvol met allerlei schunnige figuren, hilarische taferelen, en interactieve objecten waardoor ook de bezoeker een rol krijgt in het grote narratief. De bezoekers van de nachtclub doen zich tegoed aan alle doodzonden die deze plek ze aanbiedt, waardoor er uiteenlopende fetishes worden bevredigd, substanties genomen worden en twijfelachtige activiteiten plaatsvinden. Elke zone, elke doodzonde, heeft één groot karakter, een ‘eye-catcher’ of ‘eindbaas’, die het centrale punt is van de kamer. Eromheen is een explosie van taferelen, kleine details en sculpturen op alle levels. Het geheel moet een geloofwaardige nachtclub worden met functionele onderdelen, waardoor de toeschouwer ook de ervaring van een legendarische nacht stappen krijgt. Ik hoop iedereen snel te kunnen verwelkomen in mijn zondige nachtclub!”

JURJEN GALEMA (1992) IS A VISUAL ARTIST. IN 2019 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“After an endless period of sitting at home, a lack of vibrant nightlife, it's time for a change! My name is Jurjen Galema and I make soft sculptures. In my work I explore themes such as gender, addictions, identity, the body, and I am inspired by queer culture and pop culture. Made of different types of textile, my work invites touch, but the theme and the depicted make the viewer reconsider.

I'm going to build a big nightclub in which different zones refer to one of the seven deadly sins, which are: revenge, lust, vanity, stinginess, envy, gluttony and laziness. The nightclub is packed with all kinds of bawdy figures, hilarious scenes, and interactive objects, so that the visitor also gets a role in the main narrative. The nightclub's patrons indulge in all the mortal sins this place offers them, satisfying a variety of fetishes, taking substances, and questionable activities. Every zone, every mortal sin, has one big character, an ‘eye-catcher’ or ‘final boss’, who is the focal point of the room. Around it is an explosion of scenes, small details and sculptures on all levels. The whole should become a credible nightclub with functional parts, giving the viewer the experience of a legendary night out. I hope to welcome everyone soon to my sinful nightclub!”

[WWW.INSTAGRAM.COM/JURJEN_GALEMA_ART](https://www.instagram.com/jurjen_galema_art)

HÉCTOR GARCIA MARTIN

HÉCTOR GARCIA MARTIN (1992) IS EEN BEELDEND KUNSTENAAR, VIDEOGRAAF EN MUZIKANT UIT MADRID. HIJ WOONT EN WERKT IN GRONINGEN.

“Mijn project bestaat uit het smelten van een beeld en een geluid zodat het tot één geheel transformeert. De nieuwe *Eigen Risico* EP komt eraan. Een ode aan vervorming die nieuwe manieren van manipulatie, videoverniechting en audioverwerking verkent. Daar het risico-tijdperk is begonnen, zal de komende tape visuele ondersteuning bieden om de EP te promoten en het verhaal te vertellen over hoe het eigen risico de wereld ziet.”

HÉCTOR GARCIA MARTIN (1992) IS A VISUAL ARTIST, VIDEOGRAPHER AND MUSICIAN FROM MADRID. HE LIVES AND WORKS IN GRONINGEN.

“My project consists of merging an image and a sound so that it transforms into one. The new *Eigen Risico* EP is coming. An ode to distortion that explores new ways of manipulation, video destruction and audio processing. Since the era of risk has begun, the upcoming tape will provide visual support to promote the EP and tell the story of how the excess sees the world.”

[WWW.INSTAGRAM.COM/LAPUTAHACHE](https://www.instagram.com/laputahache)

KIKI

QUINTUS GLERUM

QUINTUS GLERUM (1995) IS EEN MIXEDMEDIAKUNSTENAAR DIE DE GRENZEN TUSSEN MENSELIJKHEID EN TECHNOLOGIE ONDERZOEKT. IN 2021 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Door het leven in herhaling te leven, zal men op zoek gaan naar de momenten die ze breken. *Kiki* is een verzameling korte animatiefilms die het leven van hoofdpersonage, bijgenaamd Kiki, laten zien. Het verhaal is opgedeeld in kleine stukjes die elk een kleine glimp geven van de zich herhalende cycli binnen de wereld. Elke video concentreert zich op zijn alledaagse routines en de kleine onregelmatigheden die ze verstoren, waardoor onomkeerbare kloven in zijn realiteit ontstaan.

Kiki is bedoeld om zowel de onzinnige saaiheid van de realiteit te benadrukken als een terugkeer naar mijn achtergrond in geanimeerde verhalen. In mijn praktijk speel ik graag met verschillende werkelijkheden en hypothetische werelden. Mijn werk biedt situaties om na te denken over wat het betekent om mens te zijn. Deze kleine geanimeerde verzameling is mijn manier om dezelfde identiteitskwestie te herhalen door het te presenteren in de vorm van een fictief stripfiguur.”

QUINTUS GLERUM (1995) IS A MIXED MEDIA ARTIST WHO EXPLORES THE BOUNDARIES BETWEEN HUMANITY AND TECHNOLOGY. IN 2021 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“By living life in repetition, one will look for the moments that break them. *Kiki* is a collection of animated shorts that show the life of the main character, nicknamed Kiki. The story is broken up into small chunks, each of which gives a small glimpse of the repeating cycles within the world. Each video focuses on his everyday routines and the small irregularities that disrupt them, creating irreversible rifts in his reality.

Kiki is meant to emphasize both the nonsensical dullness of reality and a throwback to my background in animated storytelling. In my practice I like to play with different realities and hypothetical worlds. My work offers situations to reflect on what it means to be human. This small animated collection is my way of repeating the same identity issue by presenting it in the form of a fictional cartoon character.”

WWW.QUINTUSGLERUM.COM

HANS HOEKSTRA

HANS HOEKSTRA (1983) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“Momenteel werk ik aan een serie schetsen die ik maak in en rondom Groningen. Schetsen van onder andere de Walfridusbrug, het zicht op de Korreweg, impressies van het dorp Surhuisterveen en van mijn kamerplant met uitzicht op het Noorderplantsoen.

Voor het project *Lucht* werk ik deze schetsen verder uit met acrylverf op grote formaten doeken van tussen de 120 x 140 cm en 200 x 175 cm. Het wordt een serie die een sferisch verslag geeft van het leven in en rondom een provinciestad. Het toont de alledaagsheid en de momenten waarop actie lijkt te ontbreken. Tevens wordt het een schilder-experiment waarbij de verf ook zijn eigen wil heeft. Het materiaal laat zich niet altijd lenen voor het beschrijven van een plek, maar zoekt ook zijn eigen harmonieën en disharmonieën.

Ik werk aan meerdere doeken tegelijk. Dit verlegt de al te gefixeerde focus op één werk en moedigt aan tot spel en experiment. Ik ben benieuwd hoe ver ik kan gaan in het destilleren van de stemming die me aanzette tot het maken van de schetsen.”

HANS HOEKSTRA (1983) IS A VISUAL ARTIST.

“I am currently working on a series of sketches that I am making in and around Groningen. Sketches of the Walfridus Bridge, the view of the Korreweg, impressions of the village of Surhuisterveen and of my houseplant with a view of the Noorderplantsoen.

For the *Lucht* project I further elaborate these sketches with acrylic paint on large format canvases of between 120 x 140 cm and 200 x 175 cm. It will be a series that gives a spherical report of life in and around a provincial town. It shows the everydayness and the moments when action seems to be lacking. It also becomes a painting experiment in which the paint also has its own will. The material does not always lend itself to describing a place, but also seeks its own harmonies and disharmonies. I work on several canvases at the same time. This shifts the overly fixed focus on one work and encourages play and experimentation. I’m curious how far I can go in distilling the mood that prompted me to make the sketches.”

WWW.HANSHOEKSTRA.COM

OTTOKAJI IROKE

OTTOKAJI IROKE (SEOUL, ZUID-KOREA, 1989) IS BEELDEND KUNSTENAAR. HIJ STUDEERDE IN 2020 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Ik zie alles correlatief. In het proces van mijn formalisering werkt het op dezelfde manier. Wat is de betekenis van een individu met betrekking tot anders-zijn? Ik stel me voor dat ik een object of ander wezen ben. Zo maak ik mijn werken. De dagelijkse confrontatie met de vele uitwerpselen in Nederland fascineerde me. Vogels laten het gaan met tussenpozen, of laten het hard vallen als een bommenwerper zonder plan. Op een dag landde het als het lot op mijn schouder. Ik vroeg me af of het opzettelijk was of niet. Dat was een plezierige reis in mijn hoofd, omdat het puur mijn verbeelding was die misschien niet gerelateerd is aan de geest van de vogel.

Wat de context ook is, wat er uiteindelijk overblijft, is puur visueel, wat ik ook heb verwerkt. Dat zou je persoonlijk moeten overkomen, wat niet de bedoeling van de kunstenaars kan zijn. Aan het einde van het proces maak ik mezelf los van mijn kunstwerk, het is er als andere levende wezens. De staat van Nirvana inspireert me, want met deze staat zullen mensen geen angst hebben maar toch in leven zijn, wat in werkelijkheid geen haalbare staat lijkt.”

OTTOKAJI IROKE (SEOUL, SOUTH KOREA, 1989) IS A VISUAL ARTIST. HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2020.

“I see everything correlatively. In the process of my formalization it works in the same way. What is the meaning of an individual in relation to otherness? I imagine that I am an object or other being. That is how I make my works. The daily confrontation with the many droppings in the Netherlands fascinated me. Birds can drop it intermittently or hard like a bomber with no plan One day it landed on my shoulder like fate I wondered if it was intentional or not. That was an enjoyable journey in my head, because it was purely my imagination that may not be related to the mind of the bird.

Whatever the context, what’s left in the end is purely visual, which I’ve incorporated as well. That should happen to you personally, which cannot be the intention of the artists. At the end of the process I detach myself from my artwork, it is there like other living beings. The state of Nirvana inspires me because with this state people will have no fear but still be alive, which in reality doesn’t seem a feasible state.”

WWW.OTTOKAJI.COM

EIRIK JAHNSEN

**EIRIK JAHNSEN (BERGEN, NOORWEGEN, 1985) IS
BEELDEND KUNSTENAAR. HIJ STUDEERDE IN 2021
AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.**

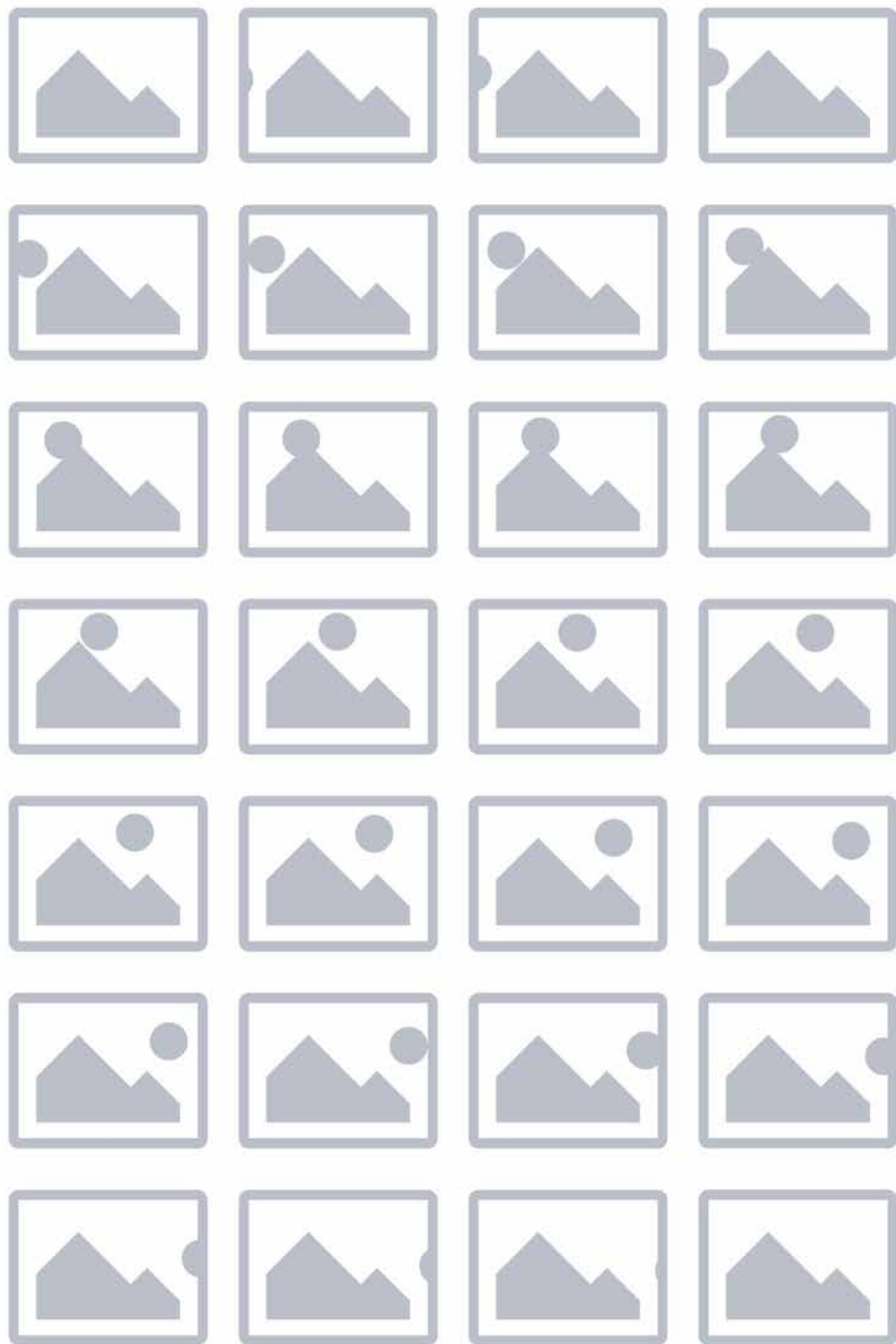
“Tegenwoordig ben ik bezig mijn stijl van installatiewerk te ontwikkelen, waarbij ik objecten en materialen op een expressieve en directe manier samenvoeg. Met dit werk probeer ik mensen met hun zintuigen en nieuwsgierigheid te activeren door middel van kleuren en vormen en zoek ik naar manieren om het meeslepender en minder statisch te maken. Ik zie mijn installaties als ruïnes, een plek achtergelaten door menselijke activiteit die je uitnodigt om rond te hangen en nieuwe energie te creëren, en een plek waar je je vrij voelt om de omgeving te veranderen en te doen wat je wilt. Het gaat over transformatie en verkenning. Ze zijn wat ik noem een driedimensionale collage of een ruimteschilderij. Ik gebruik kleurrijke en reflecterende sculpturen gemaakt van plaatstaal, gecombineerd met verkoold hout, textiel, verf, plastic en onvoorziene dingen die uit het proces komen. Het is gebaseerd op een intuïtieve manier van omgaan met ruimte en materialen. Mijn plan is om een donkere en rauwe sfeer te creëren en ik ben op zoek naar een geschikte locatie om te transformeren tot een activerende, vreemde en onderzoekende plek. Dit is een project in uitvoering.”

**EIRIK JAHNSEN (BERGEN, NORWAY, 1985) IS A
VISUAL ARTIST BASED IN GRONINGEN. HE GRADUATED
FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.**

“These days I’m developing my style of installation work, combining objects and materials in an expressive and direct way. With this work I try to activate people with their senses and curiosity through colors and shapes and I look for ways to make it more immersive and less static I see my installations as ruins, a place left by human activity that invites you to hang out and create new energy, and a place where you feel free to change the environment and do what you want. It’s about transformation and exploration. They are what I call a three-dimensional collage or a space painting. I use colorful and reflective sculptures made of sheet metal, combined with charred wood, textile, paint, plastic and contingencies that come out of the process coming. It is based on an intuitive way of dealing with space and materials. My plan is to create a dark and raw s atmosphere and I am looking for a suitable location to transform into an activating, strange and inquiring place. This is a project in progress.”

WWW.EIRIKJAHNSEN.COM

JULIA DE JONG

JULIA DE JONG IS EEN ONTWERPER EN ILLUSTRATOR MET EEN FOCUS OP ZEEFDruk EN KUNSTPROJECTEN.

“Is er WiFi in de hemel? Hoe kook je een ei? Kunnen vissen verdrinken? Waarom zijn hoektanden geler? Heeft een vlieg een hart? Waarom is de zee blauw? Heb ik iets gemist? *Levensvragen* is een publicatie van gebundelde zines met veelgestelde vragen op Google, een poëtische verzameling van praktische, banale en existentiële (levens)vragen. De inhoud wordt verzameld vanuit de zoeksuggesties die Google aanreikt. Zo vertelt het niet alleen iets over welke vragen er spelen in de maatschappij, maar zegt het ook iets over mijn directe omgeving en persoonlijke zoekgeschiedenis. *Levensvragen* is een onderdeel van mijn beeldende onderzoeksproject *Online/Offline* waarin ik ons online bestaan en de meditatieve kwaliteit ervan onderzoek.”

JULIA DE JONG IS A DESIGNER AND ILLUSTRATOR WITH A FOCUS ON SCREEN PRINTING AND ART PROJECTS.

“Is there WiFi in heaven? How do you boil an egg? Can fish drown? Why are canine teeth more yellow? Does a fly have a heart? Why is the sea blue? Did I miss something? *Levensvragen* is a publication of bundled zines with frequently asked questions on Google, a poetic collection of practical, banal and existential questions. The content is based on the suggestions in Google Search. This way it does not only tell us something about today's society, but it also reveals something about my own environment and personal search history. *Levensvragen* is part of my visual research project *Online/Offline* in which I investigate our online existence and its meditative quality.”

WWW.JULIAJA.NL

LAMBERT KAMPS

LAMBERT KAMPS (1974) IS KUNSTENAAR EN ONTWERPER.

"Order/Disorder is gemaakt voor het Amsterdam Light Festival in 2019. Het bestaat uit negen lichtgevende gyroscopisch opgehangen, draaiende en lichtgevende cirkels. De cirkels geven afwisselend een chaotisch en ordelijk beeld die staan voor hoe verschillen wij als mensen de maatschappij ervaren. Voor de één overzichtelijk, voor de ander een niet te doorgronden chaos. Het was een geslaagd project en de bedoeling is dat het gaat reizen en nog op veel gelegenheden is te zien. De kosten van het transport en de opbouw zijn echter dermate hoog waardoor dit financieel lastig is.

Lucht heeft mij de middelen geboden om te onderzoeken of het mogelijk is om *Order/Disorder* op een andere manier te construeren. Door lichtere materialen en andere technieken te gebruiken wordt het goedkoper om het te transporteren en op te bouwen, zodat het veel makkelijker en lucratiever wordt om te tonen op andere locaties. Het onderzoek bestond uit testen met opblaastechnieken. Door de hele constructie uit te voeren als *inflatable* kan je het gewicht en het volume reduceren, daarnaast wordt de opbouwtijd vele malen korter. De proeven zijn nog niet afgerond, maar de testen laten al wel zien wat er wel en niet mogelijk is."

LAMBERT KAMPS (1974) IS AN ARTIST AND DESIGNER.

"Order/Disorder was created for the Amsterdam Light Festival in 2019. It consists of nine luminous gyroscopically suspended, rotating and luminous circles. The circles alternately give a chaotic and orderly image that represent how different we as people experience society. For the one clear, for the other an incomprehensible chaos. It was a successful project and the intention is that it will travel and can still be seen on many occasions. However, the costs of transport and construction are so high that this is financially difficult is.

Lucht has provided me with the means to investigate whether it is possible to construct *Order/Disorder* in a different way. Using lighter materials and other techniques makes it cheaper to transport and build, making it much easier and more lucrative to show in other locations. The study consisted of tests with inflation techniques. By designing the entire construction as an inflatable, you can reduce the weight and volume, and the construction time is many times shorter. The tests have not yet been completed, but the tests already show what is and is not possible."

WWW.LAMBERTKAMPS.COM

KEVLARD

KEVLARD (1994) IS EEN FRANSE BEELDEND KUNSTENAAR EN GRAFISCH ONTWERPER. HIJ STUDEERDE IN 2018 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Toen COVID-19 kwam, begon ik één afbeelding per dag te maken. Over alles wat, nabij of niet, in mijn leven gebeurde. Die kunstwerken zijn gemaakt met verschillende technieken, waaronder collages, typografie, afbeeldingen, fotobewerking, posterontwerp, etc. Ik merkte al snel op dat de beelden een bepaald dagboek van deze tijd creëerden. Mijn laatste project zal zijn om al die beelden te publiceren in een ‘zelfgemaakte’ publicatie tegen het einde van september 2021.”

KEVLARD (1994) IS A FRENCH VISUAL ARTIST AND GRAPHIC DESIGNER. HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2018.

“When COVID-19 came, I started making one image a day. About everything that happened, close or not, in my life. Those works of art were created using different techniques, including collages, typography, images, photo editing, poster design, etc. I quickly noticed that the images created a certain diary of this time. My final project will be to publish all those images in a ‘homemade’ publication by the end of September 2021.”

WWW.BEHANCE.NET/KEVLARD

JAEHYUN KIM

JAEHYUN KIM (1993) IS EEN KOREAANSE KUNSTENAAR DIE MOMENTEEL IN NEDERLAND WOONT. HIJ STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“In mijn werk zie ik de natuur als het meest neutrale gebied waar significante personen kunnen communiceren in een moderne samenleving die haar gemeenschappelijke waarheid aan het verliezen is. De houding van contemplatie is voor mij een manier om inspiratie uit de natuur te halen voor mijn werk en geeft een zeker gevoel van afstand waar mijn werk zich kan bevinden. Ik verzamel de kleuren, texturen en vormen van natuurlijke objecten door herhaalde observatie en combineer de eigenschappen van levende wezens door ze in lagen te leggen. In dit project heb ik een doorschijnend scherm gemaakt met lagen van rayons om beelden te creëren die in verschillende omgevingen kunnen worden bekeken, lichtverzadiging en helderheid. Onder verschillende omstandigheden zorgt het door lagen gecreëerde patroon en het toegepaste patroon van elke laag voor een andere visuele waarneming. Ondanks dat mijn schilderijen transformatieve beelden opleveren, verwacht ik dat de kijker zich mijn schilderij herinnert als één enkel nabeeld.”

JAEHYUN KIM (1993) IS A KOREAN ARTIST CURRENTLY LIVING IN THE NETHERLANDS. HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

“In my work I see nature as the most neutral area where significant persons can communicate in a modern society that is losing its common truth. The attitude of contemplation is for me a way of drawing inspiration from nature for my work and gives a certain sense of distance where my work can be. I collect the colors, textures and shapes of natural objects through repeated observation and combine the properties of living things by layering them. In this project I have a translucent screen created with layers of rayons to create images that can be viewed in different environments, light saturation and brightness. Under different conditions, the pattern created by layers and the applied pattern of each layer provide a different visual perception. Although my paintings produce transformative images, I expect the viewer to remember my painting as a single afterimage.”

WWW.VITBANGUL.COM

SOHYUN KIM

SOHYUN KIM IS BEELDEND KUNSTENAAR EN KOMT UIT ZUID-KOREA. IN 2021 STUDEERDE ZE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Mijn installaties plaatsen vraagtekens bij hoe we naar dingen kijken, en nog meer bij de redenen waarom we níét kijken. Het naast elkaar bestaan van antithese en tegenstrijdigheid vang ik in mijn werk: net als een medaille heeft ook het leven een keerzijde, ook al wordt dit nogal eens ontkend. Centraal in deze installatie staat – net zoals in al mijn andere werk – de onontkoombaarheid in het leven met deze keerzijde om te moeten gaan, hoe onaangenaam dat soms ook is. De nabijheid van de dood wordt gevonden in kleine en alledaagse dingen, allemaal gerelateerd aan verval en afscheiding: kak, rot fruit, dode bloemen; ze leggen allemaal het onthullende moment vast waarop het leven écht wordt en niet alleen een geïdealiseerde abstractie.

De echtheid waarmee mijn werk ons confronteert, laat ons kennismaken met ons leven in een fantasie die weinig tot geen contact heeft met de werkelijkheid. Het leven door de bril van de dood zien betekent niet dat je blik is doordrenkt van pessimisme en zware emoties. Integendeel, het helpt ons te zien wat het leven echt *levend* maakt, of beter gezegd: het is datgene waardoor we het *echte* niet uit het oog verliezen. Het leven heeft de neiging om alles tot objecten te reduceren, terwijl de dood ons in staat stelt om naar levende dingen als subjecten te kijken.”

SOHYUN KIM IS A VISUAL ARTIST FROM SOUTH KOREA. IN 2021 SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“My installations question how we look at things, and even more so about the reasons why we don’t look. The coexistence of antithesis and contradiction is realized in my work: life is a two-faced coin, no matter how much is denied. The indispensable condition to which she refers – the background of all her works – is the inseparability of dealing with it, however unpleasant it may seem. The proximity of death is found in small and mundane things, all related to decay and excretion: poop, rotten fruit, dead flowers; they all capture the revealing moment when life becomes real and not just an idealized abstraction.

The realness with which my work confronts us introduces us to our lives in a fantasy that has little to no contact with reality. Seeing life through the lens of death is not imbued with pessimism or the burden of emotion. On the contrary, it helps us to see what really makes life come alive, or rather, it is what keeps us from losing sight of the real. Life tends to reduce everything to objects, while death allows us to look at living things as subjects.”

WWW.SOHYUN-KIM.COM

ELENA MATHEU KIM

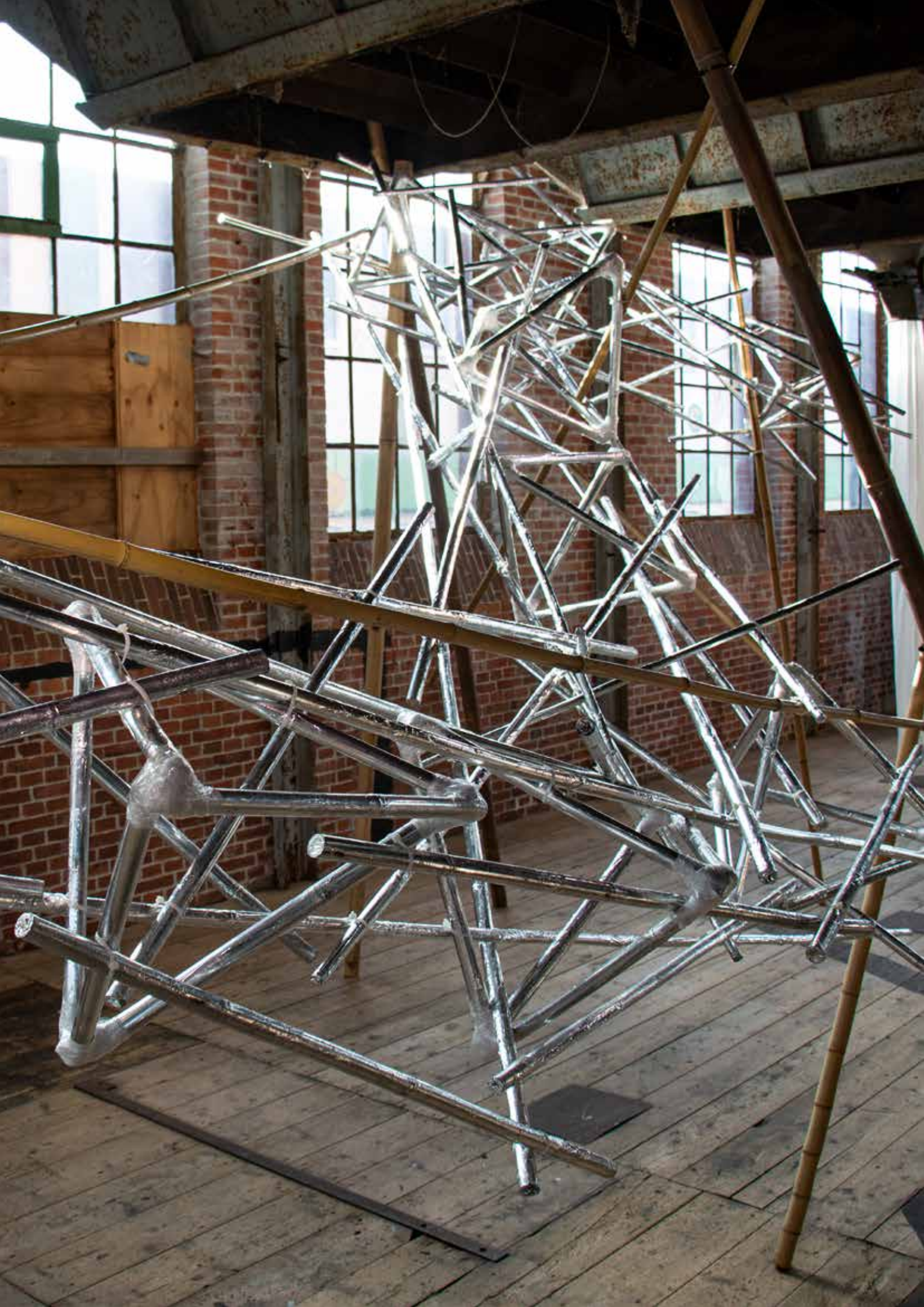
ELENA MATHEU KIM (1991) IS ILLUSTRATOR, ONTWERPER EN BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2021 STUDEERDE ZE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Het onderzoeken van iemands definitie van schilderen is verwant aan de reis van de typische held in de literatuur. Het is het verhaal dat we allemaal kennen – het cliché dat ons op verschillende manieren, in verschillende genres en via verschillende media wordt verteld. Dit project, een voortdurende navigatie en manifestatie, probeert de verschillende perspectieven en stemmen te communiceren die een wereld contextualiseren. Om de tussenruimtes op te vullen. Het is een verhaal vertellen en de verteller is gewoon een derde persoon en, in fictieve zin, alwetend. Het beschrijven van dezelfde gebeurtenis vanuit het perspectief van alle betrokken partijen. Het schilderen is niet het schilderij – de gebeurtenis of installatie is dat wel. Het object is geen sculptuur, het is een tandwiel, een penseelstreek, in de formulering van een beeld. Ik streef ernaar om de werelden van mijn werken te vullen met objecten, textiel en ja, schilderijen.”

ELENA MATHEU KIM (1991) IS AN ILLUSTRATOR, DESIGNER AND VISUAL ARTIST. IN 2021 SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“Exploring one’s definition of painting is akin to the quintessential hero’s journey in literature. It is the narrative we are all familiar with – the cliché we are told in different ways, different genres, different mediums. This project, an ongoing navigation and manifestation, attempts to communicate the different perspectives and voices that contextualize a world. To fill the spaces in between. It is telling a story and the narrator is simply third-person and, in a fictional sense, omniscient. Describing the same event from the perspective of all parties involved. The painting is not the painting – the event, or installation, is. The object is not a sculpture, it is a cog, a brushstroke, in the formulation of an image. I aim to fill the worlds of my works with objects, textiles, and yes, paintings.”

WWW.ELENAMATHEU.COM

JIMI KLEINBRUININK

JIMI KLEINBRUININK (1987) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“Het leven kan onverwachte wendingen nemen. De pandemie heeft ons allemaal verrast en heeft op velen, waaronder ikzelf, een grote impact gehad. *Lucht* betekent voor mij de ruimte om te onderzoeken wat de volgende stap in mijn kunstenaarspraktijk zal zijn en om een vorm te vinden voor de nieuwe situatie waarin we ons begeven. Ik wil mijn ervaring van deze periode, de daaruit voortvloeiende kennis en veranderde levensinstelling, verbeelden, verwerken en concretiseren. Het concept ‘homeostase’ wil ik als uitgangspunt nemen voor het nieuwe project. Homeostase is het proces waarbij organismen het inwendige milieu van chemische en fysische processen in evenwicht houden. De eerste uitkomst van deze werkperiode is het werk *Linea Indirecta*. Op de foto is een close-up van dit werk het zien. De installatie toont een grillige zilveren constructie die over een afstand van negen meter meandert. Het is een abstracte verbeelding van de onverwachte wendingen die het leven kan nemen en zodanig is het ook tot stand gekomen, een bevroren beweging die de orde in de wanorde laat zien.”

JIMI KLEINBRUININK (1987) IS A VISUAL ARTIST.

“Life can take unexpected turns. The pandemic has surprised us all and has had a major impact on many, including myself. For me, air means the space to explore the next step in my artistic practice and to shape for the new situation we find ourselves in. I want to visualize, process and concretize my experience of this period, the resulting knowledge and changed attitude to life. I want to take the concept of ‘homeostasis’ as the starting point for the new project. Homeostasis is the process by which organisms keep the internal environment of chemical and physical processes in balance. The first outcome of this work period is the work *Linea Indirecta*. The photo shows a close up of this work. The installation shows a whimsical silver construction over a meanders from a distance of nine meters. It is an abstract representation of the unexpected turns life can take and such it is came into being, a frozen movement that shows order in disorder.”

WWW.JIMIKLEINBRUININK.COM

JEROEN KLOOTSEMA

JEROEN KLOOTSEMA (1991) IS GRAFISCH ONTWERPER.

"Veel beelden die ik maak komen voort uit collages van eigen, maar ook gevonden beeld. De laatste maanden ben ik erg geïntrigeerd geraakt door abstracte vormen die je kunt halen uit bijvoorbeeld fotografie. Vervolgens isoleer ik een klein detail, bijvoorbeeld een stukje schaduw op een hand. In een zwart-witfoto zit zo'n detail vol met structuur. Deze structuren vergroot ik uit en print ik meerdere malen uit om opnieuw in te scannen. Hierdoor vergroot je het grid uit waar een stukje beeld uit bestaat. Het is hetzelfde soort raster wat je ook nodig hebt bij het zeefdrukken. Dit geeft de zeefdruk zijn authentieke uitstraling.

Mijn doel is om met deze kleine details beelden te drukken op grote rollen canvas. Zeefdruk wordt vaak gebruikt voor posters, om deze reden zou ik graag willen onderzoeken hoe ver je kunt gaan met het formaat en aan willen tonen dat zeefdruk meer is dan een reproductiemiddel. Je kunt er authentieke en unieke beelden mee maken, net als een schilderij of beeldhouwwerk. Daarnaast vind ik het relevant om te laten zien dat er meer mogelijkheden zijn om tot tactiele beelden te komen. Dat zelfs digitaal gemaakt beeld, handgemaakt kan voelen, zoals een schilderij of beeldhouwwerk."

JEROEN KLOOTSEMA (1991) IS A GRAPHIC DESIGNER.

"Many images that I make arise from collages of my own, but also found images. In recent months I have become very intrigued by abstract forms that you can get from photography, for example. Then I isolate a small detail, for example a piece of shadow on a hand. In a black and white photo, such a detail is full of structure. I enlarge these structures and print them several times to scan again. This enlarges the grid that makes up a piece of image. It is the same sort of grid which you also need when screen printing, this gives the screen print its authentic look.

My goal is to print images on large rolls of canvas with these small details. Screen printing is often used for posters, for this reason I would like to explore how far you can go with format and show that screen printing is more than a means of reproduction. You can create authentic and unique images with it, just like a painting or sculpture. In addition, I find it relevant to show that there are more possibilities to achieve tactile images. That even digitally created image can feel handmade, like a painting or sculpture."

RADINA KORDOVA

RADINA KORDOVA (1994) IS EEN INTERDISCIPLINAIRE KUNSTENAAR UIT BULGARIJE.

"We zijn snel getuige van talloze verwoestingen veroorzaakt door *potops* (overstromingen). Deze waterlozingen zijn doorweekt land. Extreme regenval, smeltende gletsjers, een intensievere waterkringloop. Paniek en nood trekken over steden, veroorzaakt door buitenissige gebeurtenissen. Een speculatief, fictief verhaal, waarin wordt gekeken naar het moment van transformatie van de mensheid, zal aan de oppervlakte komen. Het geluid van onderwaterlandschappen zal weerkaatsen en sporen achterlaten van solarpunk. Het verhaal zal de vorm aannemen van hypergolven, het zal muteren en zoeken naar een symbiose tussen mens en water in het nieuwe postmenselijke tijdperk.

RADINA KORDOVA (1994) IS AN INTERDISCIPLINARY ARTIST FROM BULGARIA.

We are rapidly witnessing countless devastations caused by *potops* (floods). These water spillings are drenching land. Extreme rainfall, melting glaciers, an intensified water cycle. Panic and distress are running over towns, caused by freak events. A speculative fiction story, looking into humanity's moment of transformation will come to the surface. The sound of underwater landscapes will echo across, leaving traces of solar punk. The story will take the shape of hyper waves, it will mutate and search for human/aquatic lifeform symbiosis in the new post-human epoch.

WWW.RADINAKORDOVA.COM

23/06/2020
07:58

GABRIELLE KROESE

GABRIELLE KROESE (1963) IS AFGESTUDEERD IN BEELDENDE KUNST AAN ACADEMIE MINERVA. ALS KUNSTENAAR MAAKT ZE SCHILDERIJEN, TEKENINGEN EN TIJDSCHRIFTEN.

“Bestaat er zoiets als een hemel zonder bodem? De wereld op z’n kop. In het begin van de COVID-19-pandemie was de lucht van een ongekend helder bodemloos blauw. Ik heb hier steeds weer foto’s van gemaakt, van alleen dit blauw. Hier is een nieuwe kleur uit ontstaan. Ik noem het *Covid_blue*.

Lucht is onderdeel van de *Covid_blue Campaign*. De *Campaign* bestaat verder uit een boekje, twee ansichtkaarten en een poster op A2-formaat. Er zijn nog enige exemplaren beschikbaar.

Ik heb *Covid_blue* ook als kleur gebruikt in een serie painted prints. De prints zijn in Nederland gedrukt op Japans bamboepapier. Het papier is afkomstig van de Awagami papierfabriek in Tokushima. Een plek waar ik een residency zou hebben, maar die niet door kon gaan vanwege de pandemie. Deze serie was in de zomer van 2021 te zien in Wall House #2.”

GABRIELLE KROESE (1963) HAS A DEGREE IN FINE ART AT THE MINERVA ACADEMY. AS AN ARTIST SHE MAKES PAINTINGS, DRAWINGS AND MAGAZINES.

“Is there such a thing as a sky without a bottom? The world turned upside down. At the start of the Covid-19 pandemic, the sky was an unprecedented clear bottomless blue. I’ve taken pictures of this over and over, of just this blue. A new color has emerged from this. I call it *Covid_blue*.

Lucht is part of the *Covid_blue Campaign*. The campaign also consists of a booklet, two postcards and an A2 poster. There are still a few copies available.

I have *Covid_blue* also used as a color in a series of painted prints. The prints are printed in the Netherlands on Japanese bamboo paper. The paper comes from the Awagami paper factory in Tokushima. A place where I would have a residency, but which could not go ahead because the pandemic. This series was shown in Wall House #2 in the summer of 2021 .”

WWW.GABRIELLEKROESE.NL

MICHAL KRUGER

MICHAL KRUGER (JOHANNESBURG, ZUID-AFRIKA, 1994) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"Mijn kunst is de reis naar het kruispunt van nostalgie en schaamte. Ik probeer een omgeving te creëren waarin mijn herinneringen worden onderschept door de tegenstrijdigheden van mijn achtergrond. Opgroeiend als een blanke Zuid-Afrikaan, bevind ik me in een steeds veranderende toestand. Hoe zijn mijn herinneringen aan boerderijen en safari's en landschappen en poorten en elektrische hekken ontstaan?"

Ik ben de onbetrouwbare verteller van mijn verhaal, iemand die met een grotere streek probeert te schilderen, eentje die de geografie van Nederland met Zuid-Afrika verbindt. Ik merk dat ik een constante toerist ben, zowel thuis als onderweg, terwijl ik iconen en stereotypen bij elkaar scharrel. Alles is *oranje, blanje, blou* geworden!"

MICHAL KRUGER (JOHANNESBURG, SOUTH AFRICA, 1994) IS A VISUAL ARTIST.

"My art is the journey to the crossroads of nostalgia and shame. I try to create an environment where my memories are intercepted by the contradictions of my background. Growing up as a white South African, I find myself in an ever-changing state. How did my memories of farms and safaris and landscapes and gates and electric gates arise?"

I am the unreliable narrator of my story, but someone who tries to paint a larger brush that connects the geography of the Netherlands with South Africa. I find myself a constant tourist, both at home and on the road, as I scrounge up icons and stereotypes. Everything has gone orange, white, blue!"

WWW.MICHALKRUGER.COM

KIKI KRUISDIJK

**KIKI KRUISDIJK IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2016
STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.**

“In de komende periode experimenteer ik met het vervagen van de grens tussen mijn schilderijen en sculpturen en hoe ik ze kan samenbrengen tot één geheel. Het werk *Space Rock* is een installatie van vijf stenen waarin ik schilderen op een sculpturale manier inzet door de sculptuur als canvas te gebruiken. Daarmee onderzoek ik of er een wisselwerking plaatsvindt tussen de ruimte van onze geest en die van ons fysieke zijn.”

**KIKI KRUISDIJK IS A VISUAL ARTIST. IN 2016 SHE
GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.**

“In the coming period I will experiment with blurring the boundaries between my paintings and sculptures and how I can bring them together into one whole. The work *Space Rock* is an installation of five stones in which I use painting in a sculptural way by using the sculpture as a canvas. With this I investigate whether there is an interaction between the space of our mind and that of our physical being.”

WWW.KIKIKRUISDIJK.COM

Prontophot®
Photo-Me Group

VOLDOET NIET
aan de eisen voor
paspoort en rijbewijs

2.00 € Incl. BTW 21.00% - 0.35 €

25/07/2021 13:51

BOOTH N°: 30GX

KLANTENDIENST: 0 497 381 377

JELTE VAN LENTE

JELTE VAN LENTE (1986) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2013 STUDEERDE HIJ AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"In mijn werk reageer ik vaak op de confrontatie tussen twee werelden: de tastbare werkelijkheid van dingen en objecten en de meer abstracte toestand van gevoelens en ideeën. Ik zie in deze confrontatie een botsing, maar een botsing die ook kan worden ingevuld als een dans: twee tegenpolen die om elkaar heen bewegen, soms lomp, soms elegant. Zo gebruik ik mijn kunst om met de contradicties en paradoxen van het leven te dansen, in plaats van erover te struikelen.

Voor dit werk heb ik gebruikgemaakt van het hokje op het station waarin je pasfoto's kunt laten maken. Het pasfotohokje doet altijd hetzelfde: het legt vast wie zich voor de lens toont en print hiervan een foto. Het levert een gedateerd en vormvast document af om iets te laten zien zoals het 'echt' is. Het is een van de laatste vormen die beeld laat zien dat niet door Photoshop kan worden gemanipuleerd. Ik heb met analoge middelen geprobeerd het beeld zo te manipuleren dat het dichterbij de waarheid komt."

JELTE VAN LENTE (1986) IS A VISUAL ARTIST. IN 2013 HE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

"In my work I often react to the confrontation between two worlds: the tangible reality of things and objects and the more abstract state of feelings and ideas. I see in this confrontation a clash, but a clash that can also be interpreted as a dance: two opposites moving around each other, sometimes clumsy, sometimes elegant, so I use my art to dance with the contradictions and paradoxes of life, instead of stumbling over them.

For this work I used the booth at the station where you can have passport photos taken. The passport photo booth always does the same: it records who is in front of the lens and prints a photo of it. It delivers a dated and form-retaining document to show something as it is 'real'. It is one of the last forms to show images that cannot be manipulated by Photoshop. I have tried by analogous means to manipulate the image in such a way that it comes closer to the truth."

WWW.JELTEVANLENTE.COM

VICTOR VAN LOON

VICTOR VAN LOON (1978) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"Neon Fern is een multidisciplinair project waarin door middel van fotografie, film & ruimtelijk werk de thema's aantasting en transformatie worden onderzocht."

VICTOR VAN LOON (1978) IS A VISUAL ARTIST.

"Neon Fern is a multidisciplinary project in which the themes of degradation & transformation are explored through photography, film and spatial work."

[WWW.INSTAGRAM.COM/VICTORVANLOON_WORK_ON_PAPER](https://www.instagram.com/victorvanloon_work_on_paper)

SUSANNE LUURS

**SUSANNE LUURS (1994) IS KUNSTSCHILDER,
PERFORMANCEKUNSTENAAR EN DOCENT
BEELDDE KUNST EN VORMGEVING.**

“Tijdens een wandeling waar ik een jaar voor uittrek loop ik over de dijk van Oost-naar West-Groningen. Ik start in Lauwersoog en eindig in Termunterzijl. Gedurende de wandeling verblijf ik bij boeren die landbouw bedrijven langs het Wad en eet ik alleen producten afkomstig uit de Groningse bodem. Dit vind ik belangrijk om besef te creëren over lokaal voedsel, maar ook om begrip te kweken voor alles wat er om ons heen groeit. Het Hogeland, het noordelijkste gedeelte van Groningen is de grond waar mijn voetsporen liggen en waar ik ben opgegroeid.

De wandeling is een oproep om te erkennen hoezeer het handelen van de mens een wereld verandert en het is een uitdaging om daar iets aan te doen. Wat kunnen wij lokaal kopen? Want uiteindelijk zullen we alleen proberen te behouden wat we liefhebben; we hebben alleen lief wat we begrijpen, en we begrijpen alleen wat ons is geleerd. De wandeling wordt gedocumenteerd door middel van foto en video en een live locatie wordt gedeeld tijdens de wandeling. Als afsluiting van het project wordt er gekookt voor de boeren met alle producten die tijdens de wandeling zijn vergeven.”

**SUSANNE LUURS (1994) IS A PAINTER, PERFORMANCE
ARTIST AND TEACHER OF VISUAL ARTS AND DESIGN.**

“During a walk, which I want to complete within a year, I walk across the dike from East to West Groningen. I start in Lauwersoog and finish in Termuntenzijl. During the walk I stay with farmers who farm along the mudflats and I only eat products from the Groningen soil. I think this is important to create awareness about local food, but also to create an understanding for everything that grows around us. The Hogeland, the northernmost part of Groningen, is the ground where my footprints lie and where I grew up.

The walk is a call to recognize how much human actions change a world and it is a challenge to do something about it. What can we buy locally? In the end we will only try to keep what we love; we love only what we understand, and we understand only what we have been taught. The walk is documented through photo and video and my live location is shared while walking. At the end of the project, I’m going to cook with all the products that have been given by the farmers during the walk. The dinner is for all the farmers that are involved.”

WWW.SUSANNELUURS.ART

CHRISTOS MAVRODIS

CHRISTOS MAVRODIS (1995) IS EEN BEELDEND KUNSTENAAR UIT GRIEKENLAND. HIJ STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

"Dear Gus is een graphic novel waar ik dit jaar aan begon te werken. Het is een existentieel verhaal over Chloe, een 22-jarige vrouw, die te maken heeft met de dagelijkse strijd die gepaard gaat met de staat van leven; familie, dating, miscommunicatie, doel en het gebrek daaraan. Chloe woont bij Gus, een personage in de vorm van een wolk. Gus is haar vriend, haar kamergenoot, haar vaderfiguur en ook haar God. Zelfs als de gebeurtenissen in de echte wereld plaatsvinden, heeft het verhaal een surrealistische sfeer die de mentale toestand van de hoofdpersoon weerspiegelt."

CHRISTOS MAVRODIS (1995) IS A VISUAL ARTIST FROM GREECE. HE GRADUATED FROM FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

"Dear Gus is a graphic novel I started working on this year. It's an existential story about Chloe, a 22 year old woman, dealing with the daily struggles which come in hand with the state of being alive; family, dating, miscommunication, purpose and the lack of it. Chloe lives with Gus, a character who has the form of a cloud. Gus is her friend, her roommate, her father figure and her God as well. Even if the events take place in the real world, the story has a surreal atmosphere which reflects the mental state of the main character."

[WWW.INSTAGRAM.COM/CHRISTOSMAVRODIS](https://www.instagram.com/christosmavrodis)

LEE MCDONALD

LEE MCDONALD (1979) IS EEN BRITSE BEELDEND KUNSTENAAR. HIJ STUDEERDE IN 2017 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Door met bijna elk materiaal te werken dat ik in handen kan krijgen, is mijn maakproces intuïtief, impulsief, zielig, onpraktisch en absurd. Mijn tijdelijke, machinaal aangedreven kinetische sculpturen, de *TEST00*-serie, lijken op het eerste gezicht misschien wat rommelig. Wanneer de geassembleerde materialen echter worden gedocumenteerd en frame voor frame worden geprojecteerd, onthullen de sculpturen een organische en bijna verleidelijke kwaliteit. Soms demonteer ik mijn eigen werk; vaker zijn de machinaal aangedreven sculpturen eigenlijk zelfdestructief. Dezelfde materialen die in de *TEST*-films verschijnen, verschijnen in de interactieve kijkomgeving omdat ik mijn oude werk continu recycleer tot nieuwe sculpturen. In plaats van de sporen te verbergen die de geschiedenis van de objecten onthullen, koester ik en laat ik ze de esthetiek conditioneren.

Voor het *Lucht*-project zou ik graag een vervolg willen maken op mijn *TEST*-serie die zal bestaan uit videodocumentatie waarin acties en geluiden van verschillende materialen en objecten worden vastgelegd. Ik zou deze testvideo's willen gebruiken om een virtuele omgeving te bouwen in een oculus rift die de testvideo's op een interessante manier zal presenteren. Ik ben ook van plan een echte omgeving te bouwen van sculptuurvormen die op de een of andere manier verband houden met de digitale omgevingen.”

LEE MCDONALD (1979) IS A BRITISH VISUAL ARTIST. HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2017.

“By working with almost any material I can get my hands on, my making process is intuitive, impulsive, pathetic, impractical and absurd. My temporary machine-driven kinetic sculptures, the *TEST00* series, might appear scrappy at first sight. However, when the assembled materials are documented and projected frame-by-frame, the sculptures reveal an organic and almost seductive quality. Sometimes I disassemble my own work; more often, the machine-driven sculptures are actually self-destructive. The same materials that appear in the *TEST* films reappear in the interactive viewing environment because I continuously recycle my old work into new sculptures. Instead of hiding the traces that reveal past histories of the objects, I foster and allow them to condition the aesthetics.

For the *Lucht* project I would like to do a continuation of my *TEST* series that will consist of video documentation recording actions and sounds of various materials and objects. I would like to use these test videos to build a virtual environment in an oculus rift that will present the test videos in an interesting way. I also intend to build a real environment of sculpture forms that relate to the digital environments in some way.”

WWW.LEEMCDONALD.CO.UK

JULIA MCKELLAR

JULIA MCKELLAR IS EEN MULTIMEDIAONTWERPER EN KUNSTENAAR DIE INTERACTIEVE INSTALLATIES MAAKT OVER DE RELATIES VAN MENSEN MET TECHNOLOGIE.

“Dit project begon met de simpele wens om een manier te vinden om een controller te maken die er niet uit ziet als een controller. Veel van mijn werk is gebaseerd op schermen, dus ik vind het belangrijk om onderzoek te doen en ervaringen te creëren die een brug kunnen vormen tussen digitale en fysieke kunstwerken. Deze 3D-modellen zijn verkennende prototypes voor toekomstige interactieve sculpturen.”

JULIA MCKELLAR IS A MULTIMEDIA DESIGNER AND ARTIST WHO CREATES INTERACTIVE INSTALLATIONS ABOUT PEOPLE’S RELATIONSHIPS WITH TECHNOLOGY.

“This project started with the simple desire of finding a way to make a controller that doesn’t look like a controller. Much of my work is screen based so I find it important to research and create experiences that can be a bridge between digital and physical artworks. These 3D models are explorative prototypes for future interactive sculptures.”

WWW.JULIAMCKELLAR.COM

ROBERT VAN DER MOLEN

ROBERT VAN DER MOLEN (1964) IS FOTOGRAAF.

Het belang van Jacob Molenhuis' fotografie is inmiddels historisch als zeer waardevol beschreven. Het zijn met name portretten gemaakt in de vorige eeuw jaren '20-'30 in het Hogeland. Zijn filmmateriaal wordt bewaard in Spaarnestad. Zelf ben ik op zoek gegaan naar mensen en nazaten die door Jacob Molenhuis zijn geportretteerd of hem hebben gekend. Mensen met een spilfunctie in het gebied maar ook mensen van de straat heb ik gefotografeerd. Wat is er overgebleven van de oude samenleving, zijn nalatenschap, zijn landschap en het gebruik? Het Marnegebied opnieuw in beeld gebracht met een knipoog naar die ene fotograaf. Dat doe ik middels analoge techniek. Door mijn gebruik van film en manier van filmontwikkeling maak ik tijdloze foto's die een brug kunnen maken tussen heden en verleden. Portretten landschappen en kerkjes wisselen elkaar af en verhalen worden verteld zonder woorden.

Daar waar Jacob Molenhuis vooral in opdracht werkte, trek ik er op uit, toevallige ontmoetingen wissel ik af met onderzoek en afspraken om mensen te portretteren. Het ligt niet in mijn bedoeling zijn werk te kopiëren. Geïnspireerd door Molenhuis wil ik dit gebied opnieuw op de 'kaart' zetten door de ogen van Robert van der Molen. Mijn werkwijze die altijd mijn foto's kenmerkt blijft en gaat soms een onderonsje aan met dé Jacob Molenhuis. De expositie Van der Molen ontmoet Molenhuis is een einddoel."

ROBERT VAN DER MOLEN (1964) IS A PHOTOGRAPHER.

"The importance of Jacob Molenhuis' photography has since been described as very valuable historically. It is mainly portraits made in the 1920s and 1930s in the Hogeland. His film material is kept in Spaarnestad. I myself went looking for people and descendants portrayed by Jacob Molenhuis or who knew him. I have photographed people who play a pivotal role in the area, but also people from the street. What is left of the old society, its legacy, its landscape and use. The Marne area re-imaged with a wink to that one photographer. I do this using analog technique. By using film and the way of film development I make timeless photos that can bridge the past and present. Portraits, landscapes and churches alternate and stories are told without words.

Where Jacob Molenhuis mainly worked on commission, I go out, alternating chance encounters with research and appointments to portray people. It is not my intention to copy his work. Inspired by Molenhuis, I want to put this area on the map again through the eyes of Robert van der Molen. My method, which always characterizes my photos, will sometimes have a chat with the Jacob Molenhuis. The exhibition Van der Molen meets Molenhuis is an end goal."

WWW.ROBERTVANDERMOLEN.NL

SIMON NIKS

**SIMON NIKS (1989) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN
STUDEERDE IN 2014 AF AAN ACADEMIE MINERVA.**

“Het verkennen van architecturale ruimtes door middel van interactie, het in kaart brengen ervan met een breed scala aan audiovisuele hulpmiddelen, maakt deel uit van mijn artistiek onderzoek. Ik heb me verdiept in Computer Vision-technologie en ben geïnteresseerd geraakt in verschillende manieren om het onzichtbare of onwaarneembare vast te leggen. Een interessante nieuwe methode wat ik begonnen ben te onderzoeken, is bewegingsvergroting. Met deze technologie kun je kleine bewegingen in video versterken en omzetten in geluid.

Voor mijn volgende project zal ik high-speed beelden opnemen van (objecten in) architecturale ruimtes, specifiek gericht op akoestiek en materialiteit, en proberen de audiogegevens van de videobeelden te herstellen met het VideoToAudio-algoritme dat is ontwikkeld door MIT-wetenschappers. Mijn eerste experimentele bewegingsvergrotingslab wordt mijn tuinhuis, dat is gelegen in een prachtige tuin van de Tuinvereniging Stadspark met zijn weelderige natuurlijke omgeving en historische achtergrond. Het huis zelf is in een staat van verval en toe aan sloop. Mijn idee is om het tuinhuis te gebruiken als een akoestisch instrument, door met een hogesnelheidscamera de trillingen vast te leggen terwijl het wordt gedeconstrueerd.”

**SIMON NIKS (1989) IS A VISUAL ARTIST AND
GRADUATED FROM ACADEMIE MINERVA IN 2014.**

“Exploring architectural spaces through interaction, mapping them with a wide range of audiovisual tools, is part of my artistic research. I have delved into Computer Vision technology and have become interested in different ways of capturing the invisible or imperceptible. An interesting new method that I have started researching is movement augmentation. With this technology you can amplify small movements in video and convert them into sound.

For my next project, I will capture high-speed images of (objects in) architectural spaces, specifically focused on acoustics and materiality, and try to recover the audio data from the video images using the VideoToAudio algorithm developed by MIT scientists. My first experimental motion magnification lab will be my garden house, which is located in a beautiful garden of the Tuinvereniging Stadspark with its lush natural environment and historical background. The house itself is in a state of disrepair and in need of demolition. My idea is to use the garden house as an acoustic instrument, capturing the vibrations with a high-speed camera as it is deconstructed.”

WWW.SIMONNIKS.NL

TRUDY OOSTERHUIS

**TRUDY OOSTERHUIS (1987) IS BEELDEND KUNSTENAAR
EN STUDEERDE IN 2017 AF AAN ACADEMIE MINERVA.**

“De boerderij is mijn atelier. De materialen die daar aanwezig zijn vormen het uitgangspunt van de werken die ik maak. Met mijn werk wil ik een verbinding leggen tussen de wereld van het no-nonsens gegronde boerenleven en die van de cerebrale, analytische kunstwereld. Ik zoek naar mogelijkheden om materialen uit hun context te halen. Door deze op een andere manier te presenteren komen ze los van hun omgeving, waardoor wij als publiek de mogelijkheid hebben om ze in een grotere intensiviteit kunnen waarnemen en ervaren. Mijn werk kent geen symbolische waarde, maar vertelt het eigenlijke verhaal van materie. De werken bevinden zich tussen een ready-made en een teveel aan ingrijpen van de maker in. Ik ben met name op zoek naar de esthetische connotatie. De beelden functioneren autonoom en zijn kunstgericht, hoewel de materialen door hun actualiteit als geëngageerd kunnen worden ervaren.

In een onlangs gestart artistiek onderzoek exploreer ik de beeldende mogelijkheden van de kleigrond rondom de stad Groningen. Dit onderzoek bestaat uit een persoonlijke verdieping in de historische context van het gebied tussen Groningen en Thesinge en het vinden van een esthetische presentatie van deze kleigrond. Als eerste experiment heb ik kleigrond gegoten in epoxyhars.”

**TRUDY OOSTERHUIS (1987) IS A VISUAL ARTIST AND
GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA IN 2017.**

“The farm is my studio. The materials present there form the basis of the works I make. With my work I want to make a connection between the world of the no-nonsense grounded peasant life and that of the cerebral, analytical art world. I look for opportunities to take materials out of context. By presenting them in a different way, they become detached from their environment, giving us the opportunity to observe and experience them in greater intensity. My work has no symbolic value, but tells the actual story of matter. The works are somewhere between a ready-made and an excess of intervention by the maker. I am particularly looking for the aesthetic connotation. The images function autonomously and are art-oriented, although the materials can be experienced as engaged because of their topicality.

In a recently started artistic research I explore the visual possibilities of the clay soil around the city of Groningen. This research consists of a personal deepening in the historical context of the area between Groningen and Thesinge and finding an aesthetic presentation of this clay soil. As a first experiment I poured clay soil in epoxy resin.”

WWW.TRUDYOOSTERHUIS.NL

DINEKE OOSTING

DINEKE OOSTING (1967) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"Opeens was daar Dolly Parton. Ik wist van haar bestaan, maar na het zien van een interview van deze countryzangeres werd mijn aandacht getrokken door deze 'selfmade woman', vooral door met humor doorspekte uitspraken zoals:

Find out who you are. And do it on purpose.
When I got somethin' to say, I'll say it.
You'll never do a whole lot unless you're brave enough to try.
You gotta keep trying to find your niche and trying to fit into whatever slot that's left for you or to make one of your own.
I'm not going to limit myself just because people won't accept the fact that I can do something else.
Don't get so busy making a living that you forget to make a life.
The way I see it, if you want the rainbow, you gotta put up with the rain.

De meeste briljantste uitspraak van haar vind ik gezien haar behoorlijke verbouwingen aan haar lichaam:

Do you know how much it costs to look this cheap?

Een belangrijke boodschap geeft zij ons: relativeer, benader de dingen met een dosis humor, dat alles maakt het leven lichter!"

DINEKE OOSTING (1967) IS A VISUAL ARTIST.

"Suddenly there she was, Dolly Parton. I knew about her existence, but after seeing an interview by this country singer, my attention was drawn to this 'self-made woman', especially by humorous statements such as:

Find out who you are. And do it on purpose.
When I got somethin' to say, I'll say it.
You'll never do a whole lot unless you're brave enough to try.
You gotta keep trying to find your niche and trying to fit into whatever slot that's left for you or to make one of your own.
I'm not going to limit myself just because people won't accept the fact that I can do something else.
Don't get so busy making a living that you forget to make a life.
The way I see it, if you want the rainbow, you gotta put up with the rain.

I think she's the most brilliant of her statements, given her considerable alterations to her body:

Do you know how much it costs to look this cheap?

She gives us an important message: put things into perspective, approach things with a dose of humor, everything makes life easier!"

WWW.DINEKEOOSTING.NL

MARC PAULUSMA

MARC PAULUSMA IS EEN CONCEPTUEEL EN RUIMTELIJK ONTWERPER.

“Wij creëren afval door te leven, net zoals elk organisme dat doet. Op onze reis naar een duurzamere toekomst is het daarom niet alleen belangrijk te kijken naar hoe we afval kunnen vermijden, maar ook naar wat we met ons bestaande afval doen. Ik ontwerp een toekomst waarin we een samenwerking met de natuur aangaan die is gebouwd op het afval dat wij hebben gecreëerd, waardoor een cyclus ontstaat waarin afval nooit verspilling is. Het *Boeteburger Project* maakt gebruik van piepschuim-etende meelwormen om afval om te zetten in een snack. Meelwormen voeden zich met een dieet van verpakkingen van piepschuim dat wordt verzameld uit afvalstromen. Na verloop van tijd verorberen ze het materiaal en zetten het om in energie waarop ze kunnen groeien. Als de meelwormen verzadigd zijn, worden ze verzameld, geëuthanaseerd, vermalen en gebakken. Tenslotte wordt er een heerlijke hamburger bereid en geserveerd. Eet je eigen afval met de Boeteburger!

Het Boeteburger Project schetst een realiteit die tussen werkelijkheid en speculatie zit. Meelwormen kunnen namelijk echt piepschuim (polystyreen plastic) afbreken en omzetten tot onschadelijk organisch afval. Het plastic wordt op chemisch niveau afgebroken door enzymen. Zelfs microplastics worden afgebroken, maar kunnen mensen de meelwormen ook weer eten?”

MARC PAULUSMA IS A CONCEPTUAL AND SPATIAL DESIGNER.

“We create waste by living, just like any organism does. As a result, on our journey towards a more sustainable future, it is important to look not only at how we can avoid waste, but also at what we do with our existing waste. I design a future where we partner with nature built on the waste we have created, creating a cycle where waste is never waste. The *Boeteburger Project* uses Styrofoam-eating mealworms to turn waste into a snack. Mealworms feed on a diet of Styrofoam packaging collected from waste streams. Over time, they consume the material and convert it into energy for growth. When the mealworms are saturated, they are collected, euthanized, ground and fried. Finally, a delicious hamburger is prepared and served. Eat your own waste with the Boeteburger!

The *Boeteburger Project* sketches a reality that lies between reality and speculation. Mealworms can break down real Styrofoam (polystyrene plastic) and convert it into harmless organic waste. The plastic is broken down chemically by enzymes. Even microplastics are broken down, but can people eat the mealworms again?”

WWW.STUDIOMARC.ORG

SAMANTHA PELLARINI

SAMANTHA PELLARINI (1994) IS EEN MULTIDISCIPLINAIR KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2020 AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"Ik twijfel aan de betekenis van thuis, erbij horen en vervreemding. Mijn *Non-Human Institute for Humanity*, dat fantasie omarmt als een manier om er veilig bij te horen, is een veranderlijke ruimte, een creatief platform, een para-wetenschappelijk laboratorium dat nieuwe visuele, conceptuele en denkbeeldige verhalen probeert te creëren om de werkelijkheid te begrijpen.

Mystical Encounters: Tarotism and The Blending Archetype zoekt naar nieuwe manieren om spiritualiteit te ervaren, te gebruiken en te interpreteren. Binnen de kennis die is geschreven over magie en oude filosofieën over het interpreteren van het onbekende, hebben we diepe interesse gevonden in een antiek hulpmiddel: de tarot. Dit project probeert de creatie van een dergelijk instrument te onderzoeken, als ook met betrekking tot de opname van de archetypen om te belichamen en om deel te nemen. Samen met onze interesse om betekenis te vinden voor de interpretatie van het zijn. Een deel van dit onderzoek baseert zich op een eigentijdse kijk op het verlies van mystiek 'het ontgoochelde tijdperk', geïnspireerd door Helena Blavatsky's theosofiewerken. Vergelijk het met Carl Jungs idee van de reconstructie van de verloren verbinding tussen de mens en de kosmos. De transformatie van mystiek, occulte wetenschappen, spiritualiteit en de herinterpretatie van symbolen in de hedendaagse wereld en als inspiratiebron voor nieuwe manieren van perceptie en begrip van verbondenheid. Kunst en de alchemie van het zelf."

SAMANTHA PELLARINI (1994) IS A MULTIDISCIPLINARY ARTIST. SHE GRADUATED FROM ACADEMIE MINERVA IN 2020.

"I question the meaning of home, belonging and alienation. My *Non-Human Institute for Humanity*, which embraces fantasy as a way of safe belonging, is a volatile space, a creative platform, a para-science laboratory that tries to create new visual, conceptual and imaginary stories to understand reality.

Mystical Encounters: Tarotism and The Blending Archetype seeks new ways to experience, use and interpret spirituality. Within the knowledge written about magic and ancient philosophies of interpreting the unknown, we have found deep interest in an ancient tool: the tarot. This project attempts to explore the creation of such an instrument, the inclusion of the archetypes to embody and participate. Together with our interest in finding meaning for the interpretation of being. Part of this research is based on a contemporary view of the loss of mysticism 'the disenchanted age', inspired by Helena Blavatsky's works of theosophy. Compare it to Carl Jung's idea of the reconstruction of the lost connection between man and the cosmos. The transformation of mysticism, occult sciences, spirituality and the reinterpretation of symbols in the contemporary world and as a source of inspiration for new ways of perception and understanding of connectedness. Art and the Alchemy of the Self."

WWW.SAMANTHAPELLARINI.COM

OKKI POORTVLIET

**OKKI POORTVLIET (1999) IS ILLUSTRATOR,
VORMGEVER EN FILMMAKER.**

"IJswee is een documentairefilm over een ijsvereniging, een dorp en de warme winters. In de film volgen we Oringers, de inwoners Odoorn, de winter door. De Oringers ervaren allemaal op hun eigen manier ijswee. Kerstboomboer Manus denkt dat we nooit meer kunnen schaatsen. Penningmeester Henk vertelt over de dagen van 15 centimeter ijs. Boerenzoon Raoul moest stoppen met schaatsen in Assen, nu houdt hij in de winter elke dag de weer-app in de gaten. Toch voelen ze ook hoop, ex-voorzitter Jans heeft vertrouwen dat er ooit nog een Elfstedentocht komt. Zijn kleinzoon Jeroen is er zeker van dat hij in de nabije toekomst als nieuw bestuurslid op het ijs zal staan. Als regisseur ervaar ik zelf ook ijswee. In mijn jeugd kon ik bijna elke winter schaatsen en nu heb ik het gevoel dat de temperatuurstijging elk jaar een klein stukje van de winter afsmelt. Verder zie je de ijsteller die ijssculpturen bouwt en bevroren melk drinkt. Je ziet het Drentse platteland met het weer veranderen. Je ziet animaties, archiefbeelden en je hoort het geluid van ijswee in de muziek. En er zijn twee trompettisten, die met hun muziek de winter welkom heten en weer vaarwelzeggen."

**OKKI POORTVLIET (1999) IS AN ILLUSTRATOR,
DESIGNER AND FILMMAKER.**

"IJswee is a documentary film about an ice club, a village and the warm winters. In the film we follow Oringers, the inhabitants of Odoorn, through the winter. The Oringers all experience ice woe in their own way. Christmas tree farmer Manus thinks we can never skate again. Treasurer Henk talks about the days of 15 centimeters of ice. Farmer's son Raoul had to stop skating in Assen, now he keeps an eye on the weather app every day in the winter. Yet they also feel hope, ex-chairman Jans is confident that one day another Elfstedentocht is coming. His grandson Jeroen is sure that he will be on the ice as a new board member in the near future. As a director I also experience ice woe myself. In my youth I could skate almost every winter and now I have the feeling that the rise in temperature melts a little bit of winter every year. You can also see the ice counter that builds ice sculptures and drinks frozen milk. You see the Drenthe countryside change with the weather. You see animations, archive footage and you can hear the sound of ice woe in the music. And there are two trumpeters, who with their music welcome winter and say goodbye again."

WWW.OKKIPOORTVLIET.COM

PAOLA QUIÑONEZ

PAOLA QUIÑONEZ (EL SALVADOR, 1998) IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE WERKT MET KLEI, PAPIER-MACHÉ, KERAMIEK, DIGITALE KUNST EN FOTOGRAFIE.

"De afgelopen jaren heb ik onderzoek gedaan naar klei en portretten. Leren hoe je het beeldhouwt, vuurt en glazuurt. Wat begon als een verkenning van het materiaal werd een hele verzameling momenten, zinnen en gezichten. Iets therapeutisch. Eerst was het er een, toen drie, toen vijf, toen tien, en nu jaren later zijn er dertig ofzo en de collectie groeit nog steeds.

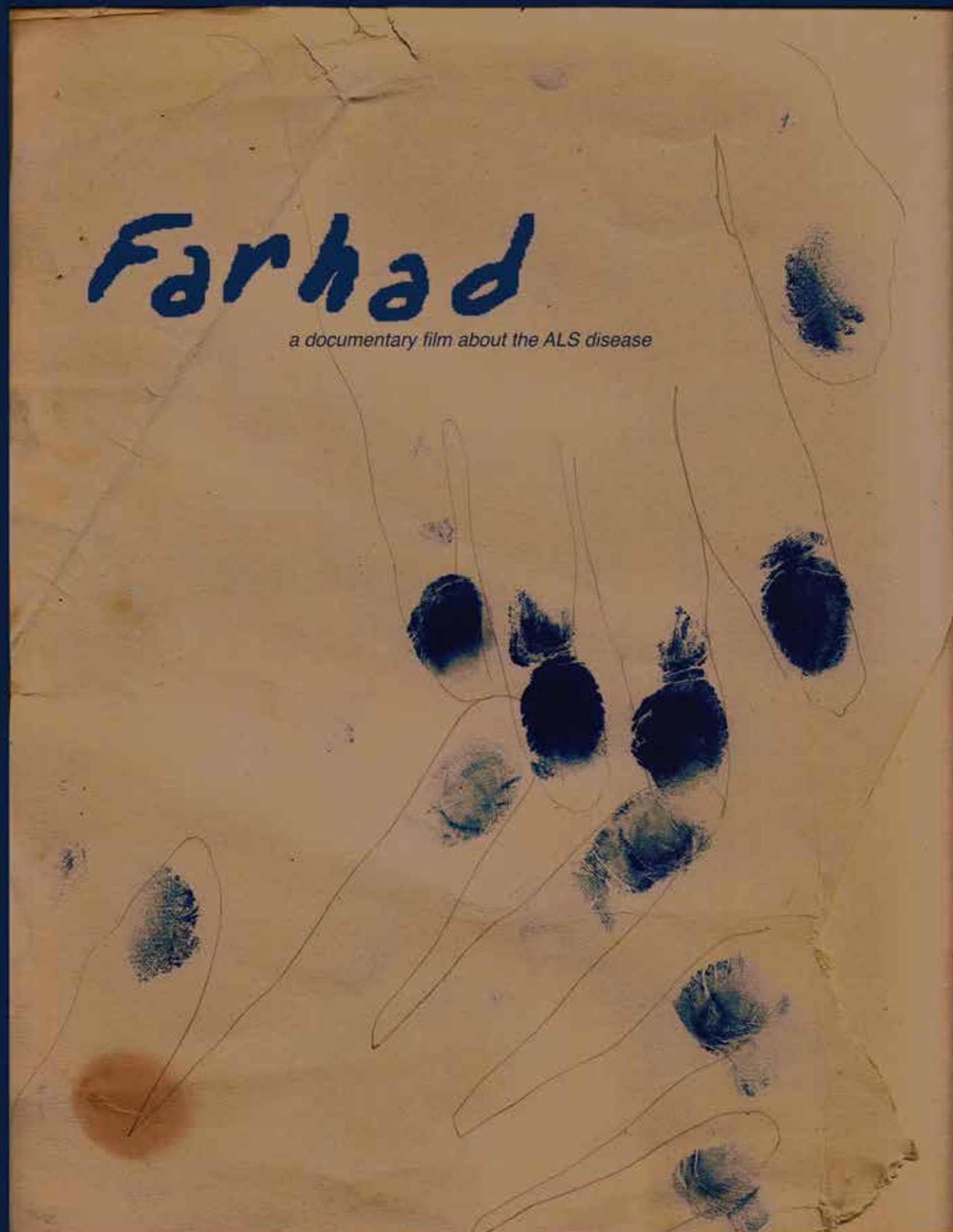
Ik geloof dat iemand als kunstenaar kunst gebruikt als een hulpmiddel om zijn levensverhalen te verkennen, voor mij maakt elk stuk dat ik maak deel uit van het archief van mijn leven. Elk werk wordt een verhaal dat bijdraagt aan mijn identiteit. Het is een bewijs van bestaan of een vage herinnering. Elk portret verkent thema's als identiteit, popcultuur en traditie. Ze zijn allemaal een zelfreflectie, een criticus van mijn ego en vernietiging van mijn superego. Het komt allemaal neer op een verhaal dat wordt verteld door middel van klei, maskers, verf, glazuur en wimpers, en net zoals iemands identiteit is kunst iets vloeibaars en altijd in aanbouw en dit project ook."

PAOLA QUIÑONEZ (EL SALVADOR, 1998) IS A VISUAL ARTIST. SHE WORKS WITH CLAY, PAPER MACHE, CERAMICS, DIGITAL ART AND PHOTOGRAPHY.

"Over the past few years I've been researching clay and portraiture. Learning how to sculpt, fire and glaze it. What started as an exploration of the material became a whole collection of moments, sentences and faces. Something therapeutic. First it was one, then three, then five, then ten, and now years later there are thirty or so and the collection is still growing.

I believe that as an artist, someone uses art as a tool to explore their life stories, for me every piece I create is part of the archive of my life. Each work becomes a story that contributes to my identity. It is proof of existence or a vague memory. Each portrait explores themes of identity, pop culture and tradition. They are all a self-reflection, a critic of my ego and destruction of my superego. It all boils down to a story told through clay, masks, paint, glaze and eyelashes, and just like one's identity, art is something fluid and always under construction and so is this project."

[WWW.INSTAGRAM.COM/PINK_PURLOINER](https://www.instagram.com/pink_purloiner)

HELIA RAFIE

HELIA RAFIE (1994) IS EEN IRAANSE KUNSTENAAR EN FILMMAKER. ZE STUDEERDE IN 2020 AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“Misschien heb je gehoord van de ALS-ice bucket challenge of van Stephen Hawking, maar je hebt misschien niet gehoord dat ALS een progressieve ziekte is, wat betekent dat het na verloop van tijd erger wordt. Het beïnvloedt zenuwen in uw hersenen en ruggenmerg die uw spieren aansturen. Naarmate je spieren zwakker worden, wordt het moeilijker voor je om te lopen, praten, eten en ademen. Het is nog steeds een mysterie wat ALS veroorzaakt en er is nog steeds geen genezing of behandeling.

Deze film is bedoeld om het publiek meer bewust te maken van deze meedogenloze, mysterieuze en ondergefinancierde ziekte. Tegelijkertijd vertelt het het inspirerende verhaal van personen met de diagnose ALS. Door de kracht van verhalen geeft de documentaire inzicht in het dagelijks leven van meerdere mensen met ALS. Het zal de patiënten en de gemeenschap volgen terwijl ze fondsen werven door middel van activiteiten. Om te helpen bij het ontdekken van behandelingen en een remedie voor ALS, en om mensen die door deze ziekte zijn getroffen, te dienen en in staat te stellen hun leven ten volle te leven. Door contact te leggen met wetenschappers, neurologen en stichtingen zal de film niet alleen de persoonlijke kant beslaan, maar ook de mening van de expert en de recente ontwikkelingen op medisch gebied volgen.”

HELIA RAFIE (1994) IS IRANIAN ARTIST AND FILMMAKER. SHE GRADUATED FROM ACADEMIE MINERVA IN 2020.

“You may have heard of the ALS ice bucket challenge or Stephen Hawking, but you may not have heard that ALS is a progressive disease, meaning it gets worse over time. It affects nerves in your brain and spinal cord that control your muscles. As your muscles get weaker, it becomes more difficult for you to walk, talk, eat and breathe. It is still a mystery what causes ALS and there is still no cure or treatment.

This film aims to raise public awareness of this brutal, mysterious and underfunded disease. At the same time, it tells the inspiring story of people diagnosed with ALS. Through the power of stories, the documentary provides insight into the daily lives of several people with ALS. It will follow the patients and the community as they raise funds through activities. To help discover treatments and a cure for ALS, and to serve and empower people affected by this disease to live their lives to the fullest. By connecting with scientists, neurologists and foundations, the film will not only cover the personal side, but also follow the expert opinion and recent developments in the medical field.”

WWW.WHYDONATE.NL/FUNDRAISING/FARHAD-FILM

JANNEMAREIN RENOUT

JANNEMAREIN RENOUT (1969) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2021 STUDEERDE HIJ AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

"Kijken is aanraken is een werk over voelen en haperen. Een onderzoek naar het alledaagse, dat wat we iedere dag doen, leven. De absurditeit daarvan en de naakte kwetsbaarheid. Het zoeken naar het zichtbaar en voelbaar maken van een gedeelde kwetsbaarheid. Wat is het om te leven? Hoe doe je dat eigenlijk?

Overduidelijk is het signaal van onze planeet aan de mens: "Beste mens, u heeft een misverstand over hoe te leven, het is tijd uzelf eens grondig te overdenken. Doet u daar alstublieft niet te lang over, dat denken, ik heb dringend uw hulp nodig om te blijven voortbestaan." Het misverstand over hoe te leven onderzoek ik vanuit het archief van mijn vader. Het archief bestaat uit foto's, tekst en objecten. Ook heb ik de woorden van mijn vader verzameld. Wekelijks breng ik een aantal woorden naar mijn vader en vraag hem zijn woorden te schrijven. Ook registreer ik de gesprekken tijdens onze wandelingen.

Begin 2019 is mijn vader gediagnosticeerd met dementie. Sindsdien verblijft hij, na een periode van verwaarlozing, in een verzorgingstehuis. Maakt het uit of het voor of na het middageten is? Als je herinneringen maar wat doen? Als je echo wegstuift als los zand? Is uit de laatste etappe van het leven te leren voor het heden? De manier waarop ik het materiaal verwerk en presenteer, is een poging het intieme, als persoonlijke kwetsbaarheid, invoelbaar te maken voor de toeschouwer."

JANNEMAREIN RENOUT (1969) IS A VISUAL ARTIST. IN 2021 HE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

"Looking is touching is a work about feeling and faltering. An investigation into the everyday, what we do every day, living. Its absurdity and naked vulnerability. The search for making a shared vulnerability visible and tangible. it to live?How do you actually do that?

The signal from our planet to humans is obvious: "Dear human beings, you have a misunderstanding about how to live, it is time to think deeply about yourself. Please don't take too long on that, thinking that, I urgently need your help to survive." I investigate the misunderstanding about how to live from my father's archive. The archive consists of photos, text and objects. I also collected the words of my father. Every week I bring a few words to my father and ask him to write his words. I also record the conversations during our walks.

At the beginning of 2019 my father was diagnosed with dementia. Since then, after a period of neglect, he has been living in a care home. Does it matter if it's before or after lunch? If only your memories do what? When your echo drifts like loose sand? Can lessons be learned from the last stage of life for the present? The way in which I process and present the material is an attempt to make the intimate, as personal vulnerability, comprehensible to the viewer."

LIVIA RIBICHINI

LIVIA RIBICHINI (1994) IS EEN ITALIAANSE SCENOGRAAF EN (TECHNISCH) BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

"DREAMSCREENS is een virtualrealityproject waarin de verbeelding werkelijkheid wordt door de virtualiteit. De virtualiteit stelt ons in staat om in te breken in de realiteit, herschept plaatsen die in onze verbeelding zijn, ze worden echt in het digitale rijk. Verbeelding is een kracht die wij mensen hebben en ons in staat stelt te denken aan mogelijke of onmogelijke toekomsten, ruimtes en collectieve verbeeldingen."

LIVIA RIBICHINI (1994) IS AN ITALIAN SCENOGRAPHER AND TECH ARTIST. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

"DREAMSCREENS is a virtual reality project in which the imagination becomes reality through virtuality. The virtuality allows us to break into reality, recreating places that are in our imagination, they become real in the digital realm. Imagination is a power that we humans have that allows us to think of possible or impossible futures, spaces and collective imaginations."

WWW.LIVIRIBICHINI.COM

MARJOLIJN RIJKS

MARJOLIJN RIJKS IS BEELDEND KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“Van het middelpunt naar de rand van de cirkel heeft elke richting dezelfde lengte, wanneer we vanuit het middelpunt van de cirkel naar de binnenkant van de cirkel gaan. Mijn praktijk laat twee verschillende strategieën zien; de eerste vertrekt van visioenen en mentale ideeën die ik reproduceer en die voortkomen uit mijn culturele invloeden en kennis van materialen zoals siliconen-, acryl- en olieverf, polyurethaan en epoxy. De tweede bron binnen mijn werk vertrekt vanuit handmatige improvisaties met materialen, kleuren en vormen; ik creëer sculpturen en schilderijen vanuit een speelse manipulatie en bevraag mijn praktijk door de resultaten van deze improvisaties consequent te evalueren. Ik herdefinieer de waarde van mijn visuele productie door werken terug te transformeren naar hun oorspronkelijke staat van materiaal en vormen.”

MARJOLIJN RIJKS IS A VISUAL ARTIST. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

“From the center to the edge of the circle, every direction has the same length as we move from the center of the circle to the inside of the circle. My practice shows two different strategies; the first starts from visions and mental ideas that I reproduce and that arise from my cultural influences and knowledge of materials such as silicone, acrylic and oil paint, polyurethane and epoxy. The second source within my work is based on manual improvisations with materials, colors and shapes; I create sculptures and paintings from a playful manipulation and question my practice by consistently evaluating the results of these improvisations. I am redefining the value of my visual production by transforming works back to their original state of material and form.”

WWW.MARJOLIJNRIJKS.COM

SEBASTIAAN RODENHUIS

SEBASTIAAN RODENHUIS IS FOTOGRAAF.

“Buiten de stad is het leven anders. Boordevol plekken waar de tijd heeft stilgestaan. Vol met mensen en hun verhalen. Reinder Hovinga is er daar één van. Elke dinsdag, vrijdag en zaterdag gaat hij op zoek naar restjes als de markt op de Grote Markt in de stad Groningen afloopt. Omdat sommige dingen niet weggegooid hoeven te worden. Sommige dingen zijn bedoeld om te blijven. Het lijkt op de manier waarop Reinder leeft. Zijn woning is een monumentale pastorie uit omstreeks 1700. Van binnen bruist het van nostalgie. Oude meubels, kunst en stof. Met een tiental kamers en een ondergrondse kelder is het meer dan opmerkelijk. Moeilijk te vinden tegenwoordig. En dat komt omdat mensen het moderne leven omarmden, zegt hij. Steeds meer en meer willen. De schoonheid van de ouderdom verloren hebben.

Ik volg Reinder nu ongeveer een jaar. Onze ontmoetingen vinden één keer per maand plaats. Tijdens zo’n bezoek mag ik foto’s maken van alles in en om het huis. Hem inbegrepen. Ik probeer de sfeer zo goed mogelijk weer te geven. Mijn werk is een combinatie van portretten en stillevenen en staat voor de verstillings en melancholie van het leven.”

SEBASTIAAN RODENHUIS IS A PHOTOGRAPHER.

“Outside of the city, life is different. Packed with places where time stood still. Filled with people and their stories. Reinder Hovinga is one of them. Every tuesday, friday and saturday he looks for leftovers when the market at the Grote Markt in the city of Groningen ends. Because some things don’t need to get thrown away. Some things are meant to stay. It resembles the way Reinder lives. His home is a monumental rectory from around 1700. Inside, it is packed with nostalgia. Old furniture, art and dust. With a dozen rooms and a underground cellar, it is more than remarkable. Hard to find these days. And that’s because humans embraced modern life, he says. Wanting more and more and more. Having lost the beauty of oldness.

I am following Reinder for about a year. Our encounters take place once a month. During such a visit I am allowed to take pictures from everything inside and around the house. Him included. I try to portray the atmosphere in the best possible way. My work is a combination of portraits and still lifes and stands for the stillness and melancholy of life.”

WWW.SEBASTIAANRODENHUIS.NL

HENRIKE SCHOLTEN

HENRIKE SCHOLTEN (1989) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN ONDERZOEKER.

"In de afgelopen periode heb ik mijn manier van werken veranderd. Terwijl ik eerder vaak abstracte tekeningen op groot formaat maakte, gebruik ik nu steeds meer herkenbare beelden in mijn werk. Ook heb ik de laatste tijd meer met kleinere formaten gewerkt. De nieuwe tekening die je op de poster ziet is twee meter hoog. De compositie ervan verwijst naar die van een specifieke zeventiende-eeuwse prent, maar behalve dat is bijna alles geïmproviseerd en verzonnen. Van dichtbij zie je dat er van alles niet klopt. De planten zijn bijvoorbeeld geen bestaande planten, maar abstracte vormen.

Ook maak ik hier gebruik van een achtergrond, zodat de tekening geen vorm op een wit vlak is, maar een omgeving. De ondersteuning van *Lucht* stelt me in staat een serie nieuwe tekeningen te maken waarin de kijker als het ware naar binnen kan stappen. Daarbij wil ik nog meer vrijheden nemen in mijn manier van werken: experimenteren met wat een beeld overtuigend maakt, en wat er gebeurt als ik opzettelijke onhandigheid toelaat in mijn tekenstijl. Op die manier gaan de nieuwe werken over tekenen als proces."

HENRIKE SCHOLTEN (1989) IS A VISUAL ARTIST AND RESEARCHER.

"I have recently changed my way of working. While previously I often made large-scale abstract drawings, lately I am using more recognizable images in my work. I've also been working on smaller formats. The new drawing that you see on the poster is two meters high. Its composition refers to that of a specific seventeenth-century print, but apart from that almost everything is improvised and made up. Up close you can see that nothing in the picture makes sense. The plants, for example, are not existing species, but abstract shapes.

I also include a background in this drawing, so that it is not a shape on a blank white background, but an environment. The support of *Lucht* enables me to make a series of new drawings in which the viewer can step inside, as it were. Doing so, I want to take even more liberties in my way of working: experimenting with what makes an image convincing, and with what happens when I allow deliberate clumsiness in my drawing style. In this way the new works are about drawing as a process."

WWW.HENRIKESCHOLTEN.COM

JUI-TSZ SHIU

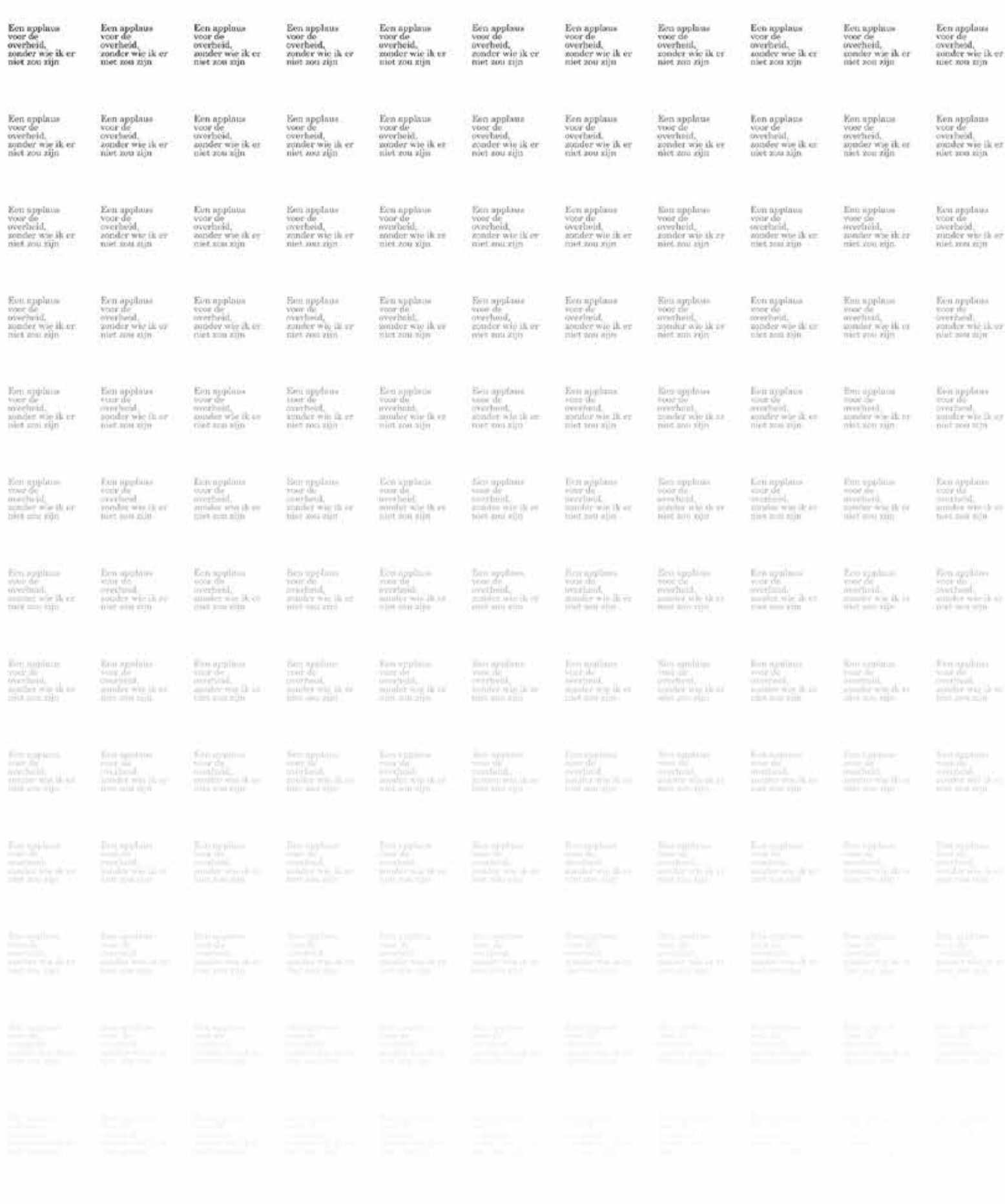
JUI-TSZ SHIU (1995) IS EEN TAIWANESE KUNSTENAAR. ZE STUDEERDE IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

“In mijn artistieke praktijk verwijst een ideale plek naar de gehechtheid, herinnering en perceptie aan een plek. Door op deze plek rond te dwalen en te zoeken, lijkt het alsof het opnieuw kan worden gedefinieerd en in de verbeelding kan worden gereconstrueerd. Mijn plan vertrekt vanuit herinnering en perceptie van plaats, onderzoekt hoe cultuur en politiek van invloed zijn op de kennis van landen en plaatsen; door middel van kunst, het herdefiniëren en opnieuw vormgeven van plaatsen, om een plek in het bewustzijn te construeren die gebaseerd is op geografie maar buiten de realiteit, waar het kneedt met geheugen, emotie en perceptie; reageert ondertussen op de beperking van het verbeelden van plaatsen veroorzaakt door politiek, samenleving en hedendaagse methode van cartografie.”

JUI-TSZ SHIU (1995) IS A TAIWANESE ARTIST. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

“In my artistic practice, an ideal place refers to the attachment, memory and perception to a place. Through wandering and searching in this place, it seems can be redefined and be reconstructed in imagination. My plan starts from memory and perception of place, investigates how culture and politics impact on cognition of lands and places; through art, redefining and reimagining places, in order to construct a place in consciousness where based on geography but beyond reality, where kneads with memory, emotion and perception; meanwhile reacts on the limitation of imagining places caused by politics, society and contemporary method of cartography.”

WWW.SHIUJITSZ.COM

MARNIX SIXMA

MARNIX SIXMA (1991) IS BEELDEND KUNSTENAAR. IN 2019 STUDEERDE HIJ CUM LAUDE AF AAN ACADEMIE MINERVA IN GRONINGEN.

“Twee jaar geleden bracht ik een artist book uit. Het was de eerste keer dat ik een boek als werk maakte, en het smaakte naar meer. Door de loop der dingen ging ik in de tijd daarna echter veel ander werk maken, en raakte mijn nieuwe liefde weer op de achtergrond. Voor project *Lucht* wilde ik daarom terugkeren naar het kunstenaarsboek.

Ik begon te experimenteren met het medium. Wat zou er gebeuren als ik een film stil zou leggen, en ik de frames ervan tot pagina’s zou maken? Is dat heel anders dan een film? Een boek heeft immers ook tijd nodig om beleefd te worden. Je kan alleen bewuster kiezen wat je ziet, en wanneer. Ik ging dit vervolgens met tekst doen. Ik merkte dat wanneer ik woorden langzaam liet verdwijnen, dit veel dramatischer werd in de vorm van een boek. Er kwamen dan meer lagen in. Elke pagina riep op een gegeven moment het gevoel van verdwijnen op, het idee dat iets stopt met bestaan. Doordat dat proces frame voor frame stilgelegd werd, ontstond er een andere beleving van een fade-out. De tekst was op deze manier een personage geworden in een film die als boek was geschoten.”

MARNIX SIXMA (1991) IS A VISUAL ARTIST. IN 2019 HE GRADUATED CUM LAUDE FROM THE MINERVA ACADEMY IN GRONINGEN.

“Two years ago I published an artist book. It was my first time making a book as work, and it left me wanting more. However, in the course of time I started to make a lot of other work, and my newfound love faded into the background again. For project *Lucht* I therefore wanted to return to the artist’s book.

I started experimenting with the medium. What would happen if I stopped a movie and turned its frames into pages? Is that much different from a movie? After all, a book also needs time to be experienced. You can only choose more consciously what you see and when. I then proceeded to do this with text. I found that when I let words fade away, it became much more dramatic in the form of a book. Then more layers came in. Each page at some point evoked the feeling of disappearing, the idea that something has ceased to exist. Because that process was stopped frame by frame, a different experience of a fade-out was created. In this way, the text had become a character in a film that had been shot as a book.”

WWW.MARNIXSIXMA.COM

JEDIDJA SMALBIL

**JEDIDJA SMALBIL (1996) IS FOTOGRAAF. ZE MAAKT VOORAL
GEBRUIK VAN MIDDEN- EN GROOTFORMAAT FILM.**

“Ik noem mijn werk ‘nabeelden’ of desolate ‘man-made’ landschappen, die een herinnering of een verhaal suggereren. Ik vind beelden in het alledaagse, afbeeldingen van huiselijke omgevingen, intieme interieurs, kwetsbaarheid en gevoeligheid. De grootte en het materiaalgebruik van de werken variëren van pasfoto’s, prints op stof tot levensgrote doka-afdrukken, vervreemding en herkadring van het onderwerp zelf. Ik heb de neiging om obsessies te ontwikkelen uit fascinaties en uiteindelijk boeken te vullen met azuurblauwe tafelkleden, beige lakens, steenzware asbakken en goedkope, plastic monobloc stoelen.

Met de steun van Lucht heb ik ruimte om me meer te focussen op film als medium, waarmee ik mijn praktijk als fotograaf kruis en uitbreid. Binnen film wil ik beginnen met het maken van korte documentaires, en verder onderzoek doen naar performatieve acties, naar langzame, bijna niet-bewegende beelden.

Lucht biedt mij de mogelijkheid om te experimenteren, ontwikkelen en investeren in de afwerking en kwaliteit van lopende projecten. Op een van de billboards is een langlopend project te zien: *THE WAITING ROOM*, een interdisciplinair werk, wisselend tussen fotografie, tekst en film. Het legt kwetsbaarheid, stagnatie en onrust vast, in contrast met de industriële omgeving, landbouwplastic en abstracte door de mens gemaakte bergen.”

**JEDIDJA SMALBIL (1996) IS A PHOTOGRAPHER MOSTLY
USING MEDIUM- AND LARGEFORMAT FILM.**

“I call my work ‘after-images’ or desolate ‘man-made’ landscapes, suggesting a memory or a narrative. I find imagery in the mundane, depicting domestic environments, intimate interiors, fragility and sensibility. The size and material use of the works vary between passport photographs, prints on fabric and life-size darkroom prints, estranging and reframing the subject itself. I tend to grow obsessions out of fascinations, ending up filling books with azure blue table cloths, beige bedsheets, brick-heavy ashtrays and cheap, plastic monobloc chairs.

With the support of Lucht, I have space to focus more on film as a medium, crossing and expanding my practice as a photographer. Within film I want to start making short documentaries, and continue researching performative actions, to slow, almost non-moving imagery.

Lucht offers me an opportunity for experiment, development and investment in the finishing and quality of running projects. To be seen on one of the billboards is a longterm project: *THE WAITING ROOM*, an inter-disciplinary work, switching between photography, text and film. It captures vulnerability, stagnation and turmoil, contrasting with industrial environment, agricultural plastics and abstracting man-made mountains.”

WWW.JEDIDJASMALBIL.COM

WWW.ANNESTALINSKI.COM

DAGMAR STAP

DAGMAR STAP (1995) IS BORDUURKUNSTENAAR EN ILLUSTRATOR. IN 2018 STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.

"De laatste maanden ben ik bezig geweest met het borduren van een magazinecover. Als er iets is wat tijdelijk relevant is en na een week dus waardeloos is, is het wel een geprint tijdschrift. Want misschien ligt het na één keer lezen eerst nog wel een jaar onder de koffietafel. Of het wordt gebruikt als onderzetter, zodat er geen kringen in je tafelblad komen. Misschien verdwijnt het wel in een schoolproject waar een collage gemaakt moet worden. Het wordt maar één keer gebruikt waarvoor het eigenlijk gemaakt is. Door deze voorpagina te borduren heb ik de tijd even stilgezet. Daarmee staat in mijn werk een bijzondere tegenstelling centraal: eenmalig gebruik tegenover het tijdrovende werk van het borduren. Waardeloos afval als kostbare kunst."

DAGMAR STAP (1995) IS AN EMBROIDERY ARTIST AND ILLUSTRATOR. IN 2018 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

"The last few months I have been busy embroidering a magazine cover. If there is something that is temporarily relevant and therefore worthless after a week, it is a printed magazine. Because after reading it once, it may be under the coffee table for another year. Or it is used as a coaster, so that there are no circles in your table top. Maybe it will disappear in a school project where a collage has to be made. It is only used once for what it was actually made for. By embroidering this front page I stopped time for a while. This makes a special contrast in my work: one-time use versus the time-consuming work of embroidery. Worthless waste as precious art."

WWW.INSTAGRAM.COM/DAGMARSTAP

ANDREA STULTIENS

ANDREA STULTIENS (1974) WERKT SINDS 2012 ALS KUNSTENAAR EN ONDERZOEKER MET HET FOTOGRAFISCHE NALATENSCHAP VAN DR. PAUL JULIEN.

"In de vorige eeuw speelde Julien met zijn boeken en lezingen een belangrijke rol in de beeldvorming van 'Afrika' in Nederland. Na zijn overlijden werden zijn negatieven en prints ondergebracht bij het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam. Daar worden deze materialen zo goed mogelijk geconserveerd. Dat is enerzijds fijn, maar betekent anderzijds ook dat de context waarin Julien de foto's maakte en presenteerde, die heel eenzijdig en daardoor problematisch is, ook 'bewaard' wordt.

In mijn onderzoek probeer ik de foto's te voorzien van aanvullende informatie en contexten door ze beschikbaar te maken voor mensen die wat de beelden tonen als hun erfgoed beschouwen. Met de nieuwe inzichten die dit oplevert maak ik *Ademende Foto's* en andere presentaties. In de museumkerk in Wierum (Friesland) was in het kader van het Noorderlicht Fotofestival, bijvoorbeeld, een expositie te zien met werk uit *Reframing PJJU*. Het project *Lucht* stelde me in staat hierbij een voorstelling te ontwikkelen speciaal voor deze locatie."

De *Ademende Foto's* en documentatie van andere presentaties zijn te vinden op de website pju.bridginghumanities.com.

ANDREA STULTIENS (1974) HAS BEEN WORKING AS AN ARTIST AND RESEARCHER SINCE 2012 WITH THE PHOTOGRAPHIC LEGACY OF DR PAUL JULIEN.

"In the last century, Julien played an important role in the image of 'Africa' in the Netherlands with his books and lectures. After his death, his negatives and prints were housed at the Nederlands Fotomuseum in Rotterdam. There, these materials are preserved as well as possible. On the one hand, that is nice, but on the other hand it also means that the context in which Julien made and presented the photos, which is very one-sided and therefore problematic, is also 'preserved'.

In my research, I try to provide the photos with additional information and contexts by making them available to people who consider what the images show their heritage. With the new insights that this provides, I make *Breathing Photos* and other presentations. As part of the Noorderlicht Photo Festival, an exhibition with work from *Reframing PJJU* was on show at the Museum church in Wierum (Friesland). The Air project enabled me to develop a performance especially for this location."

The *Breathing Photos* and documentation of other presentations can be found on the website pju.bridginghumanities.com.

PJU.BRIDGINGHUMANITIES.COM

TSJISSE TALSMA

TSJISSE TALSMA (1995) IS ILLUSTRATOR EN MEDE-OPRICHTER VAN ILLUSTRATIECOLLECTIEF KNETTERIJS.

“Dit project omvat schoolplaten die een doorkijk geven naar figuratieve werelden. Landschappen die gebouwd zijn met wilde penseelstreken en figuren die tot hun essentie zijn teruggebracht.

Door middel van een mozaïek van herkenbare en onherkenbare objecten en figuren speel ik met het associatieve vermogen van de toeschouwer. Zo voer ik de kijker door een mengeling van desoriëntatie en herkenning om de fantasie aan te wakkeren. Geïnspireerd door de schoolplaten van M. A. Koekoek uit de vorige eeuw probeer ik de verwondering van een onontdekte wereld te hercreëren.”

TSJISSE TALSMA (1995) IS AN ILLUSTRATOR AND CO-FOUNDER OF THE ILLUSTRATION COLLECTIVE KNETTERIJS.

“This project encompasses school posters that provide a glimpse into figurative worlds. Landscapes built with wild brushstrokes and figures reduced to their essence. Through a mosaic of recognisable and unrecognisable objects and figures I play with the associative capacity of the viewer “In this way I lead the viewer through a mixture of disorientation and recognition to stir up the fantasy. Inspired by M.A. Koekoek’s school posters from the last century, I try to recreate the wonder of an undiscovered world.”

WWW.TSJISSETALSMA.COM

TAKE MY HAIR AWAY

Cleaning Tools Coiffure

JESSIE TAM

JESSIE TAM (1993) IS EEN BEELDEND KUNSTENAAR UIT HONG KONG. ZE STUDEERDE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT IN 2021.

“Take My Hair Away” Cleaning Tools Coiffure is een kapsalon die dweilen, bezems en alle schoonmaakmiddelen verwelkomt die er moe, vies en verdrietig uitzien om te relaxen, te ontspannen en problemen op te lossen. In navolging van de Chinese uitdrukking van “3000 haren van problemen” (三千煩惱絲), ondergaan we de vele drukte van het dagelijks leven, alleen om verontrustende gedachten als haren op ons hoofd te zien groeien. Het is een community om verhalen te delen over arbeidsomstandigheden, culturele achtergrond, kennis van schoonmaken en eventuele intrigerende ervaringen. Neem je schoonmaakgereedschap mee, we luisteren, vernieuwen en ontwerpen nieuwe kapsels. Een kapsel per dag helpt je werken, spelen en rusten! Hoe verfrissend! Waar is je kapsalon? Waar is je “Take My Hair Away”?”

JESSIE TAM (1993) IS A VISUAL ARTIST FROM HONG KONG. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.

“Take My Hair Away” Cleaning Tools Coiffure is a hair salon that welcomes mops, brooms and any cleaning tools who look tired, dirty and distressed to chill, relax and deal with difficulties. Following the Chinese expression of “3000 hairs of troubles” (三千煩惱絲), we undergo the many everyday life hustles and bustles, only to see troubling thoughts grow on our heads like hair. It is a community to share stories about working conditions, cultural background, knowledge of cleaning and any intriguing experience. Bring along your cleaning tools, we listen, renew, and design new hairstyles. A coiffure a day helps you work, play and rest! How refreshing! Where’s your hair salon? Where’s your “Take My Hair Away”?”

JESSIETAM.COM

ESLI TAPILATU

ESLI TAPILATU IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“In het *revelation project* vertaal ik twaalf van mijn lievelingsbijbelverhalen in wandkleden. Ik start met het schetsen van een kernbeeld uit het verhaal en zet dit om tot een digitaal beeld. Deze beelden vertaal ik tot een reeks getufte wandkleden die ik zal exposeren in De Bloeiplaats | Modernday Monastery. Na een lange tijd van werken in opdracht voel ik sterke drang om weer vrij werk te maken. Met deze reeks werken wil mijzelf verder ontwikkelen als textiel kunstenaar.”

ESLI TAPILATU IS A VISUAL ARTIST.

“In the *revelation project* I translate twelve of my favorite Bible stories into wall hangings. I start by sketching a core image from the story and convert this into a digital image. I will translate these images into a series of tufted wall hangings that I will exhibit in De Bloeiplaats | Modern Day Monastery. After a long time of commissioned work, I feel a strong urge to make free work again. With this series of works I want to further develop myself as a textile artist.”

WWW.ESLITAPILATU.COM

AIMÉE TERBURG

AIMÉE TERBURG (1971) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

In haar werk heeft de ruimte van het landschap altijd een rol gespeeld. Ze onderzoekt hoe ze de vele facetten van het zien en ervaren van een landschap het beste kan overbrengen op de kijker. Van publieksparticipatieprojecten, kleine arbeidsintensieve tekeningen tot schilderijen die in één kwastbeweging het moment pakken of monumentale muurschilderingen, haar doel is het zo eenvoudig mogelijk samenbrengen van kijken en beweging om de blik te vangen.

“Ik heb een wandvullende muurschildering gemaakt in ‘Kunstprojecten Noorderstation’, de voormalige perron-opgang van Station Groningen Noord. De ruimte heb ik ook technisch opgeknapt voor volgende kunstenaars. De kleurbanen die ik op de wand heb gezet, versterken het perspectief van het trappenhuis maar veranderen tegelijkertijd de dwingende vorm van de locatie. En tijdens het omhoog en naar beneden lopen worden de harde kleurcontrasten die verschuiven een bewuste, fysieke ervaring. Maar je kan kiezen waar je stilstaat voor een kleurenbad. Die plek is een prachtig en uitdagend geheel. De kunst is continue van buiten zichtbaar en bij toegang loopt de bezoeker in je kunstwerk.”

AIMÉE TERBURG (1971) IS A VISUAL ARTIST.

The space of the landscape has always played a role in her work. She investigates how she can best convey the many facets of seeing and experiencing a landscape to the viewer. From public participation projects, small labour-intensive drawings to paintings that capture the moment in one brush stroke or monumental murals, Her aim is to bring together looking and movement as simply as possible to capture the eye.

“I made a wall-filling mural in ‘Kunstprojecten Noorderstation’, the former platform entrance to Station Groningen Noord. I also renovated the space technically for the following artists. The color bands that I have placed on the wall enhance the perspective of the stairwell, but at the same time change the compelling shape of the location. And as you walk up and down, the harsh color contrasts that shift become a conscious, physical experience. But you can choose where you stop for a color bath. That place is a beautiful and challenging whole. The art is continuously visible from the outside and upon entering, the visitor walks into your work of art.”

WWW.ATERBURG.NL

BOEK XL
ACADEMIE MINERVA

JAN VAN DER TIL

JAN VAN DER TIL

JAN VAN DER TIL (1972) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

“De financiële bijdrage van *Lucht* gebruik ik voor het omzetten, herdefiniëren en uitbreiden van een bestaand concept, getiteld *Boek XL*. *Boek XL* heb ik in maart 2020 als voorstel ingediend voor de ‘Open Oproep Op Campus Academie Minerva’ van het Mondriaan Fonds. Deze open call richtte zich op een groene en permanente invulling van het binnenplein van Academie Minerva aan het Gedempte Zuiderdiep in Groningen. Vanwege de uitbraak van COVID-19 werd de open call door het Mondriaan Fonds en Academie Minerva geannuleerd.

Boek XL wordt nu omgezet naar een bidbook, een ambitieus en open projectvoorstel dat de oorspronkelijke ideeën van *Boek XL* verdiept en uitbreidt. Het academiegebouw van Minerva en zijn directe omgeving vormen het startpunt voor een artistieke visie op de bestaande klimaatplannen van de gemeente Groningen, zoals het tegengaan van lokale hittestress en de achteruitgang van (stads)biodiversiteit.

Het bidbook zal behalve kritisch – vanuit een noodzaak tot handelen en het nemen van verantwoordelijkheid – ook praktisch en oplossingsgericht zijn. Mijn ambitie om *Boek XL* om te zetten naar een bidbook is het resultaat van mijn brede beroepspraktijk als conceptueel kunstenaar waarin ik onafhankelijk opereer en indien nodig initiatieven neem die een publiek belang dienen.”

JAN VAN DER TIL (1972) IS A VISUAL ARTIST.

“I use the financial contribution of *Lucht* to convert, redefine and expand an existing concept, entitled *Book XL*. I submitted *Book XL* in March 2020 as a proposal for the ‘Open Call Op Campus Academie Minerva’ of the Mondriaan Fund. This open call focused on a green and permanent use of the courtyard of Minerva Academy on Gedempte Zuiderdiep in Groningen. Due to the outbreak of COVID-19, the open call was canceled by the Mondriaan Fund and Academy Minerva.

Book XL is now being converted into a bid book, an ambitious and open project proposal that deepens and expands the original ideas of *Book XL*. Minerva’s academy building and its immediate surroundings form the starting point for an artistic vision of the existing climate plans of the municipality of Groningen, such as combating local heat stress and the decline of (urban) biodiversity.

In addition to being critical – based on a need to act and taking responsibility – the bid book will also be practical and solution-oriented. My ambition to convert *Book XL* into a bid book is the result of my broad professional practice as a conceptual artist in which I operate independently and, if necessary, take initiatives that serve a public interest.”

WWW.RHIZOMEBOOK.COM

VANINA TSVETKOVA

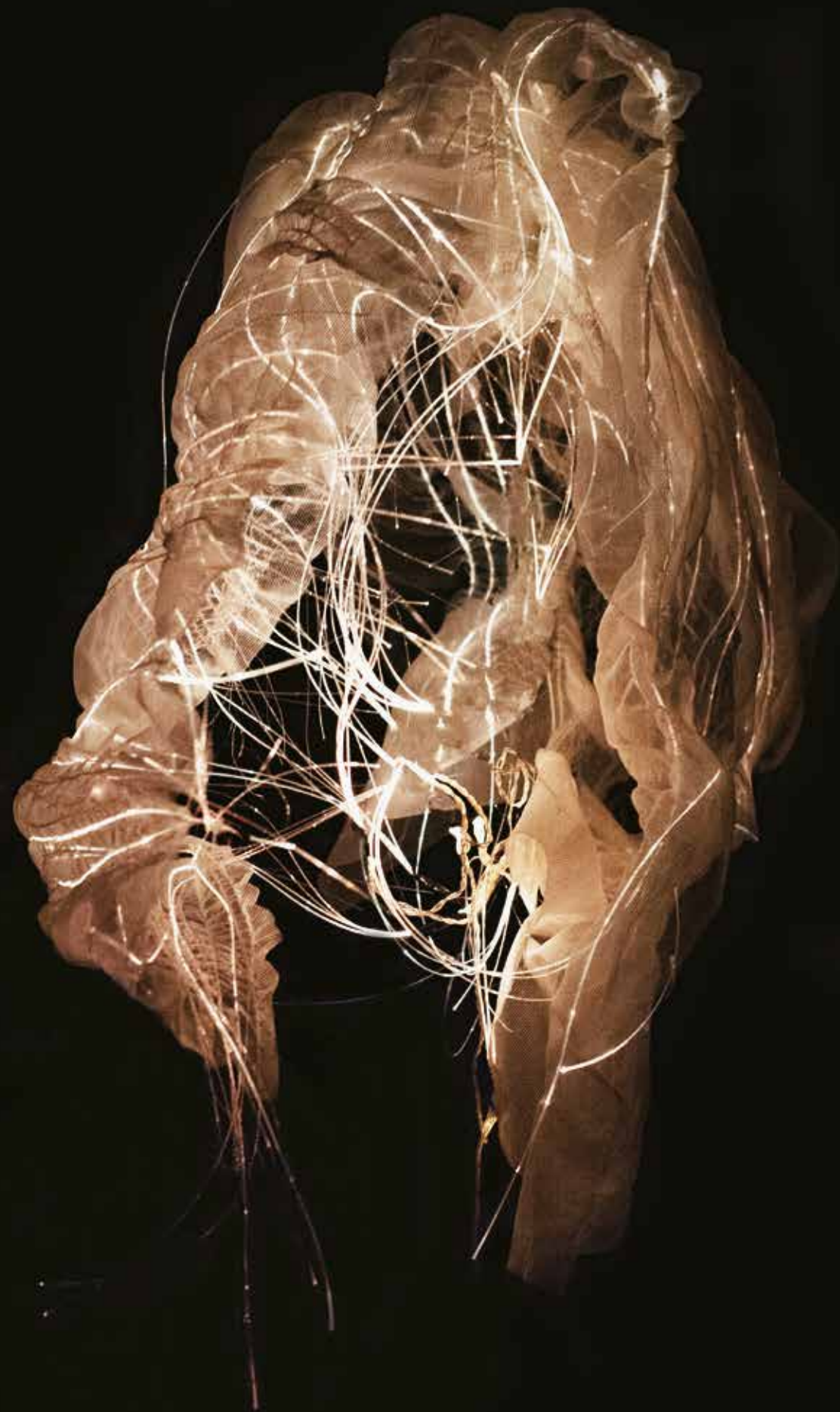
VANINA TSVETKOVA (SLIVEN, BULGARIJE, 1986) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN STUDEERDE ONDER ANDERE AAN ACADEMIE MINERVA (2014) EN HET FRANK MOHR INSTITUUT (2020).

“Elke afzonderlijke verschijning is een uniek momentum van het oneindige pulserend stadsgeluid. Stel je voor hoe verschillende objecten of gebeurtenissen kunnen klinken. Dit idee wordt onderzocht en uitgewerkt in de openbare ruimte met toegang tot verschillende bewegingsgraden: busstation, druk plein, rotondes, markten. Algoritmen herkennen vormen, kleuren, schaduwen en snelheid. De combinatie van al die elementen genereert een unieke audiovisuele compositie, waarbij de voetgangers, fietsers, auto's, bewegende objecten de noten worden. Een partituur die het begrip van fundamentele bewegingsafleiding, voorkennis van het geluid, voltooit. Het visuele deel is even belangrijk – zo onvoorspelbaar mogelijk gelaten – een beschadigde opname, een *glitch* of een artefact dat op natuurlijke wijze samengroeit met het geluid, de rauwe uitkomst van de interferentie of de eeuwige symbolische fout. De symbiose tussen beeld en geluid in hun onderlinge relatie is om één heel levend organisme te creëren. De dichtbevolkte stad!”

VANINA TSVETKOVA (1986, SLIVEN, BULGARIA) IS A VISUAL ARTIST AND STUDIED AT ACADEMIE MINERVA (2014) AND THE FRANK MOHR INSTITUTE (2020) AMONG OTHERS.

“Each single appearance is a unique momentum of the infinite pulsating city sound. Imagine how different objects or events might sound. This idea is explored and elaborated in the public space with access to different degrees of movement: bus station, busy square, roundabouts, markets. Algorithms recognize shapes, colors, shadows and speed. The combination of all those elements generates a unique audiovisual composition, in which the pedestrians, cyclists, cars, moving objects become the notes. A score that completes the understanding of fundamental movement distraction, foreknowledge of the sound. The visual part is equally important – left as unpredictable as possible – a corrupted recording, a glitch or an artifact that naturally co-occurs with the sound, the raw outcome of the interference or the eternal symbolic error. The symbiosis between image and sound in their mutual relationship is to create one wholsamanthae living organism. The densely populated city!”

WWW.VANINATSVETKOVA.COM

LAN-HSIN, TU

LAN-HSIN, TU (1989) IS EEN TAIWANESE INTERDISCIPLINAIRE KUNSTENAAR EN TEXTIELONTWERPER. IN 2020 STUDEERDE ZE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT. HAAR PROFESSIONELE PRAKTIJK KOMT MEESTAL TOT LEVEN IN DE VORM VAN INSTALLATIES GECOMBINEERD MET VIDEO, TEXTIELSCULPTUREN, PERFORMANCES EN INTERACTIEVE VISUALS.

"Ik ben geïnteresseerd in de relatie tussen de materialiteit van textiel, het menselijk lichaam, digitaal materiaal en ruimte. Door middel van een multidisciplinaire aanpak van kunst, technologie en mode, zoek ik altijd naar doorbraken in technologische innovatie en modestatementen, die publiek en deelnemers uitnodigen tot een nieuw gesprek met performance en ruimte. In mijn onderzoek verken ik hoe de materiële cultuur zich verhoudt tot de relatie tussen het lichaam en draagbare objecten. Ik ben vooral geïnteresseerd in de ruimte die in de tweede huid wordt gecreëerd. Als deze unieke ruimte ons lichaam tegelijkertijd kan hervormen, wat zal de rol van kleding voor mensen dan zijn?"

LAN-HSIN, TU (1989) IS A TAIWANESE INTERDISCIPLINARY ARTIST AND TEXTILE DESIGNER. SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2020. HER PROFESSIONAL PRACTICES USUALLY COME TO LIFE IN THE FORM OF INSTALLATIONS COMBINING VIDEO, TEXTILE SCULPTURE, PERFORMANCE, AND INTERACTIVE VISUALS.

"I am interested in the relationship between the materiality of textiles, human bodies, digital materials, and space. With a multidisciplinary approach to art, technology, and fashion, I always seek breakthroughs in technological innovation and fashion statements that bring the audiences/participants into a new conversation with performance and the space. My research is the exploration from material culture to the relationship between bodies and wearable objects. I am especially interested in space created within the second skin. If this unique space can reshape our bodies simultaneously, what will the role of clothes be for human beings?"

WWW.TULANHSINTHESIS2020.COM

AND SO WE SHALL SEE
COMING SOON

CHASING CHANNELS

CLEO VELDMAN

**CLEO VELDMAN IS BEELDEND KUNSTENAAR EN STUDEERDE
IN 2021 AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.**

“In deze korte film volgen we de levens van twee karakters die beide deel lijken uit te maken van hetzelfde wezen en tegelijkertijd totale tegenpolen zijn. Het is niet duidelijk wat hun relatie tot elkaar is. Ze communiceren op een poëtische maar verwarrende manier, soms tot elkaar en soms tot ons, de kijkers. Hun leven speelt zich af in dit huis waarin ze lijken te leven, maar ze zijn niet gebonden aan de fysieke muren. Ze bewegen zich door verschillende lagen van televisiewerelden en veranderen zichzelf in accommoderende fictieve vormen.

Het idee voor deze film komt voort uit het gevoel in conflict te zijn met jezelf, je thuis te isoleren en in verschillende tv-shows te worden opgezogen om aan de realiteit te ontsnappen. Steeds verder gaan, totdat je het verschil niet meer weet tussen je echte zelf en je fictieve zelf en de grenzen vervagen tussen tv en het echte leven.”

**CLEO VELDMAN IS A VISUAL ARTIST AND GRADUATED
FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE IN 2021.**

“In this short film we follow the lives of two characters that seem to be both part of the same creature while also being total opposites. It's not clear what their relation to each other is. They communicate in a poetic but confusing manner, sometimes addressing each other and sometimes addressing us, the viewers. Their lives are set in this house they seem to live in, but they are not bound to its physical walls. They move through several layers of television worlds, changing themselves into accommodating fictional forms.

The idea for this film comes from the feeling of being in conflict with yourself, isolating at home and getting sucked into several tv shows to escape reality. Going further and further, until you don't know the difference between your real self and your fictional self and the borders blur between tv and real life.”

CLEOVELDMAN.COM

REYNAERT VOSVELD

REYNAERT VOSVELD IS EEN ANIMATOR EN FILMMAKER. IN 2016 STUDEERDE HIJ AF AAN ARTEZ HOGESCHOOL VOOR DE KUNSTEN TE ZWOLLE.

“Tijdens de coronacrisis is isolatie een onderdeel geweest waar haast iedereen wel mee heeft geworsteld, of mee aan het worstelen is. Zo is door ziekte, lockdown en het thuiswerken ieders wereld beperkt tot een paar locaties binnen een grotere leefwereld. Normaliter is mijn eigen wereld vrij groot. Zo reisde ik altijd veel door binnen- en buitenland met mijn bands en bezocht ik veel exposities, muzikale optredens en ver wonende collega's en kennissen. Het overgrote gedeelte van mijn wereld is met de crisis buitengesloten en ik beperkte mij tot een aantal locaties in Groningen waar ik mijn dagen doorbracht. Deze plekken en de emotionele lading die dit isolement met zich meebrengt zijn voor mij onlosmakelijk verbonden met de coronacrisis van het afgelopen anderhalf jaar. Met een reeks schilderijen breng ik locaties van mijn Groningen van deze periode met emotionele lading in kaart. Beelden als het uitzicht van mijn kamerraam, het isolement van mijn atelier, en de psychiatrische kliniek waar ik mijn therapieën volg zijn iconische plekken in mijn wereld van het afgelopen anderhalf jaar geweest. Door deze schilderijen te maken geef ik uiting aan mijn eigen gevoel van isolement en de manier waarop ik de stad heb ervaren.”

REYNAERT VOSVELD IS AN ANIMATOR AND FILMMAKER. IN 2016 HE GRADUATED FROM ARTEZ UNIVERSITY OF THE ARTS IN ZWOLLE.

“During the corona crisis, isolation has been an area that almost everyone has struggled with, or is struggling with. For example, due to illness, lockdown and working from home, everyone's world is limited to a few locations within a larger living environment. Normally my own world is quite large. For example, I always traveled a lot through the Netherlands and abroad with my bands and I visited many exhibitions, musical performances and colleagues and acquaintances living far away. The vast majority of my world has been shut out with the crisis and I limited myself to a number of locations in Groningen where I spent my days. These places and the emotional charge that this isolation entails are inextricably linked to the corona crisis of the past year and a half for me. With a series of paintings I map locations of my Groningen of this period with emotional charge. Images like the view from my room window, the isolation of my studio, and the psychiatric clinic where I follow my therapies have been iconic places in my world for the past year and a half. By making these paintings I express my own sense of isolation and the way I experienced the city.”

WWW.REYNAERTVOSVELD.NL

DEBORA WESTRA

**DEBORA WESTRA IS ILLUSTRATIEDOCENT,
KUNSTPROGRAMMACOÖRDINATOR EN ILLUSTRATOR.**

Het verkeerskleed uit haar jeugd, waar zij en vele generatiegenoten vroeger op hebben gespeeld, is Debora's inspiratiebron. Debora heeft de tapijten uit het geheugen nagmaakt en de nostalgische gevoelens omarmd. Vrolijke kleuren, abstracte vormen en gebouwen vullen het kleed. Ze hoopt de speelsheid van vroeger opnieuw op te wekken en het spelende kind in de kijker naar boven te roepen. Volwassenen kunnen nog steeds spelen.

In dit persoonlijke project probeert Debora te ontdekken hoe ze textiel kan impliceren in haar illustraties.

**DEBORA IS AN ILLUSTRATION TEACHER,
ART PROGRAM COORDINATOR AND ILLUSTRATOR.**

The traffic rug, which Debora and many peers played on in the past, is her source of inspiration. Debora recreated these rugs from her memory, embracing the nostalgic feelings. Cheerful colors, abstract shapes, buildings and islands fill the rugs. In this way Debora hopes to recreate the playfulness of the past and to connect with our inner child. Grownups should still play.

In this personal project, Debora strives to discover how she can imply textile in her illustration work.

WWW.DEBORAWESTRA.COM

JOCHEM VAN DEN WIJNGAARD

JOCHEM VAN DEN WIJNGAARD (1996) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"In mijn werk onderzoek ik de verschijningsvorm van beelden en hoe het afgebeelde zich in verschillende vormen en media verhoudt tot de wereld om ons heen. Mijn werk heeft daardoor vaak een beschouwend en onderzoekend karakter over de rol van kunst ten aanzien van de werkelijkheid; over de persoonlijke, individuele kijkervaring in relatie tot een universeel en collectief gedachtegoed en vormen van collectieve fantasie. Het denken over kunst maken an sich, de totstandkoming van ideeën en de rol van het gecreëerde 'Ding' zijn thema's die terugkeren in mijn werk.

Momenteel werk ik met het digitale animatie- en graphics-programma *Blender*, in combinatie met 'analoge' materialen als plexiglas en water. De natuur, de relatie tussen de werkelijkheid en het denkbeeldige, patronen en het mystieke zijn hierin houvastpunten. In het werk dat ik heb aangeleverd voor *Lucht* is de rol van communicatie via beelden zelf ook onderwerp van het werk geworden. Via een suggestie van de werkelijkheid is de doorgaans ter zake komende vorm van communiceren van een billboard is ingeruild voor een minder direct beeld waarin ruimte is voor subjectieve indrukken."

JOCHEM VAN DEN WIJNGAARD (1996) IS A VISUAL ARTIST.

"In my work I investigate the appearance of images and how the depicted relates in different forms and media to the world around us. As a result, my work often has a contemplative and investigative character about the role of art in relation to reality; about the personal, individual viewing experience in relation to universal and collective ideas and forms of collective fantasy Thinking about making art in itself, the development of ideas and the role of the 'Thing' created are themes that recur in my work.

I am currently working with the digital animation and graphics program *Blender*, in combination with 'analog' materials such as plexiglass and water. Nature, the relationship between reality and the imaginary, patterns and the mystical are points of reference in this. In the work I submitted for *Lucht*, the role of communication through images has itself become the subject of the work. Via a suggestion of reality, the usually relevant form of communication of a billboard has been exchanged for a less direct image in which there is room for subjective impressions."

[WWW.INSTAGRAM.COM/JOCHEMVANDENWIJNGAARD](https://www.instagram.com/jochemvandenwijngaard)

LEONARD WITTE

LEONARD WITTE (1986) IS BEELDEND KUNSTENAAR.

"*Procession Jar* is een keramische urn, 17 centimeter hoog en met een diameter van 10,5 centimeter, gedraaid door keramist Brigitte van den Boogert en door mij gedecoreerd. Wij zijn twee kunstenaars die een samenwerking zijn aangegaan voor een project dat meerdere keramische werken en een potloodtekening omvat. Ik geef in mijn tekeningen een fictieve cultuur weer, in de vorm van onder andere sculpturen, vloertegels en fresco's met rare sfinxen en plantmotieven. Deze plaats ik in architectonische ruimten en landschappen die het unheimische toneel vormen voor figuren die er interacties mee aangaan. *Procession Jar* komt uit zo'n tekening voort, en door het in keramiek uit te werken maakt het een stukje van die materiële cultuur tastbaar.

Naast *Procession Jar* heeft Brigitte van den Boogert met mij een reeks urnen gedraaid die in vorm sterk variëren, maar eenzelfde archaïsche uitstraling hebben. Hierin voegt zij toe aan de wereld die in de tekeningen wordt geschetst, waarvoor zij put uit klassieke Griekse vazen, maar ook uit vondsten uit het prehistorische Nederland."

LEONARD WITTE (1986) IS A VISUAL ARTIST.

"*Procession Jar* is a ceramic urn, 17 centimeters high and 10.5 centimeters in diameter, thrown by ceramist Brigitte van den Boogert and decorated by me. We are two artists who are collaborating for a project that combines several ceramic works and a pencil drawing. In my drawings I depict a fictional culture that includes sculptures, floor tiles and frescoes with strange sphinxes and plant motifs. By placing these visual elements in architectural spaces and landscapes I create an eerie stage for figures to interact with. *Procession Jar* has its origin in one such drawing, and by reproducing it in ceramics it makes tangible a piece of my material culture.

In addition to *Procession Jar*, Brigitte van den Boogert has made a series of urns with me that vary greatly in shape, but share an archaic atmosphere. In doing so she adds to the world that has taken shape in my drawings, drawing inspiration from classical Greek vases, and from archaeological finds from the prehistoric Netherlands."

WWW.LEONARDWITTE.COM

YANG-HA

YANG-HA (1994) IS BEELDEND KUNSTENAAR EN GEVESTIGD IN ZUID-KOREA EN NEDERLAND. IN 2021 STUDEERDE ZE AF AAN HET FRANK MOHR INSTITUUT.

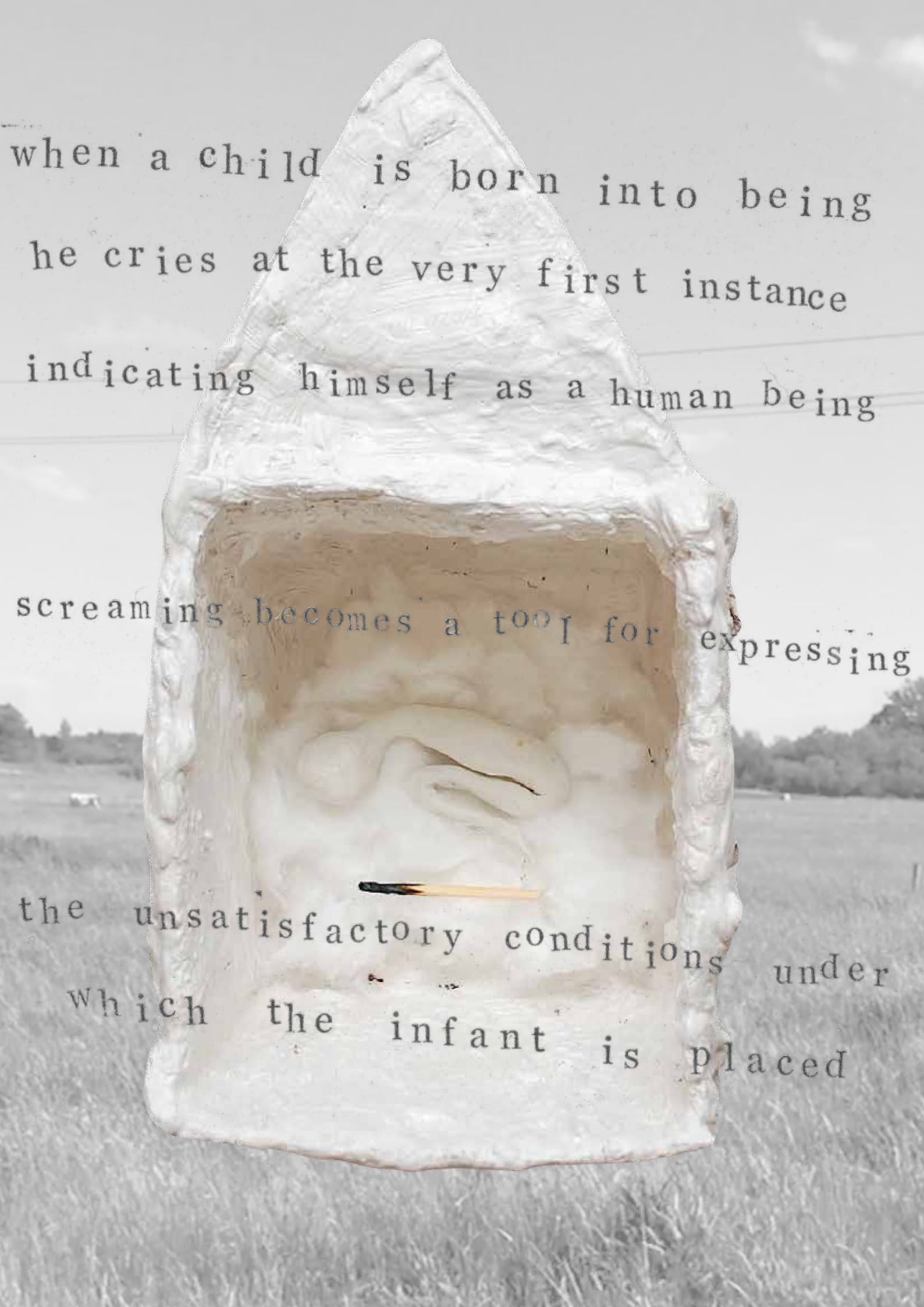
“Op Google Street View stond een konijntje. Ze sprong met al haar energie over straat. Ze kon echter niet op haar huis landen. Ze is ergens op internet bevroren op een foto. Ik tekende haar recht met een regenboogpotlood, stuk voor stuk, om haar reis te herinneren. Ze zweeft over mijn huis, omringd door razende wolken. Zij zit, net als ik, gevangen in deze pandemie. Maar ze vervolgt haar weg met mij. Ik teken haar nog steeds elke dag. In november zal ik haar sporen presenteren in Space _ in Seoul. Haar gezicht staat op dat moment niet meer op papier. Het gaat de lucht in en ze gaat terug naar haar huis.”

YANG-HA (1994) IS A VISUAL ARTIST AND PAINTER BASED IN SOUTH KOREA EN THE NETHERLANDS. IN 2021 SHE GRADUATED FROM THE FRANK MOHR INSTITUTE.

“On Google Street View, there was a bunny. She was jumping along the street with all her energy. She couldn’t, however, land on her house. She’s been frozen in a picture someplace on the internet.

I drew her with a rainbow pencil, piece by piece, to remember her journey. She is lying over my house, surrounded by floating clouds. She, like me, is trapped in this pandemic. But, she continues her path with me. I’m still drawing her lying every single day. This November, I’ll present her traces in Seoul. At that time, she is no longer on papers anymore. It’ll take to the air and she’ll go back to her home.

WWW.YANG-HA.SITE

KLAUDIJA YLAITE

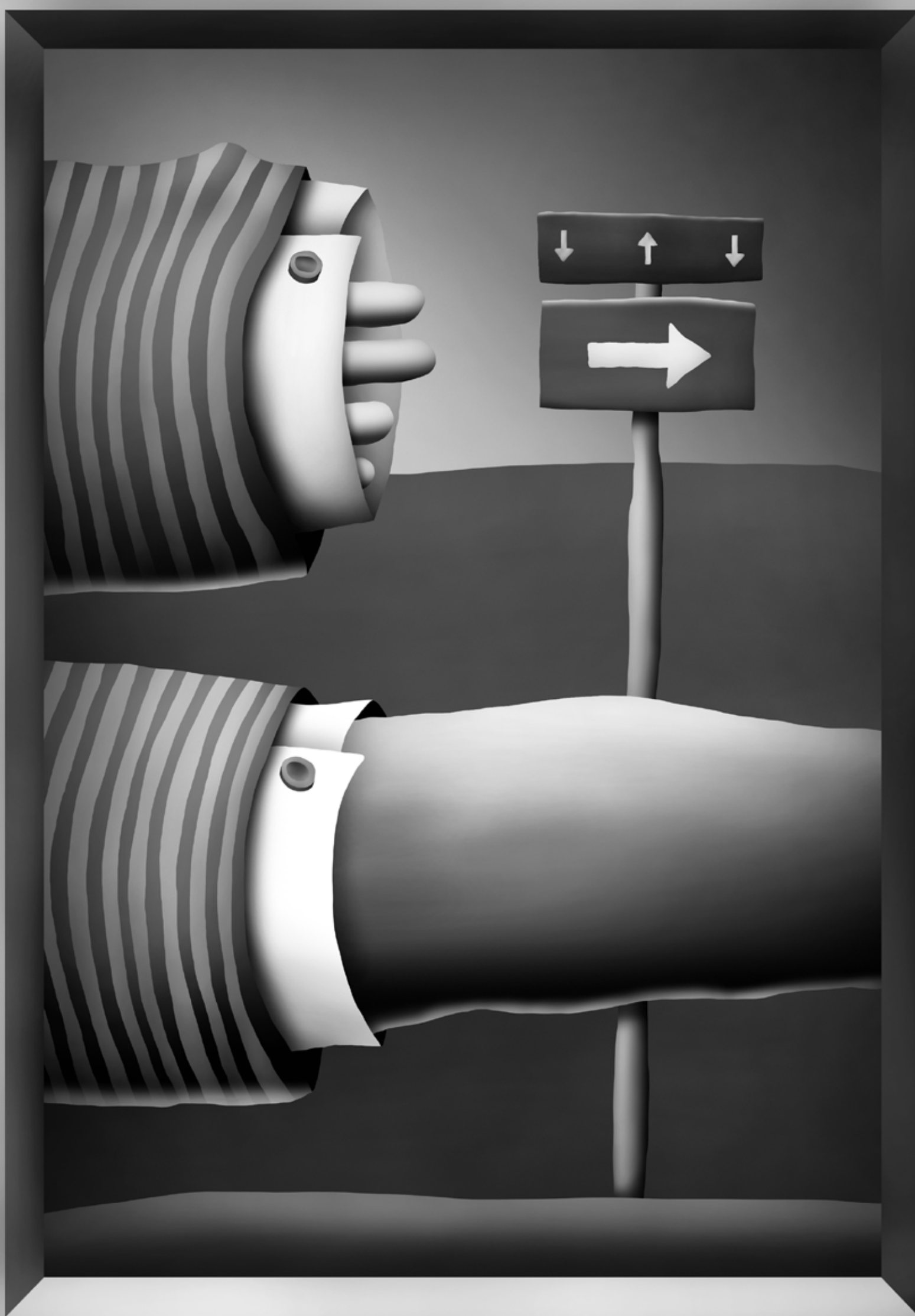
KLAUDIJA YLAITE (1997) IS EEN BEELDEND KUNSTENAAR EN CREATIEF SCHRIJVER. IN 2020 STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA. MOMENTEEL STUDEERT YLAITE AAN DE RIJKSUNIVERSITEIT GRONINGEN, WAAR ZE BEZIG IS OM DE MASTER ARTS, COGNITION AND CRITICISM TE HALEN.

"When a child is born into being is een visuele reis door gecreëerde én collectieve herinneringen aan de kinderjaren. Mijn hoofddoel tijdens het hele proces was om de eerste opkomst (in de wereld) te herkennen. Anders gezegd, de ervaring/ eerste gewaarwording wanneer een kind geboren wordt. Wat mijn interesse in het volgen van deze reis vooral heeft gewekt, is het bestuderen van een van de meest fundamentele onderdelen van het menselijk bestaan – de geboorte. Dit startpunt werd een springplank om ook het verdere levensverhaal van de mens te vertellen met mijn werk. Van baarmoeder tot het laatste huis waar we wonen, en het laatste hoofdstuk van ons leven doormaken. Hoe is het om geboren te worden? Wat is het om ergens gevestigd te zijn? Heb ik een keuze?"

KLAUDIJA YLAITE (1997) IS A VISUAL ARTIST, CREATIVE WRITER. IN 2020 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA. AT THE MOMENT YLAITE IS STUDYING AT GRONINGEN UNIVERSITY, WHERE SHE IS OBTAINING HER MASTERS IN ARTS COGNITION AND CRITICISM.

"When a child is born into being is a visual journey through created memories and collective recollections of the childhood years. My main goal throughout the process was to recognize the first emergence (into the world). To put it another way, the experience/first sensation when a child is born into being. What has primarily piqued my interest in following this trip is the study of one of the most fundamental human conditions - birth. The work's intent expanded from this position forward to narrate life's movements. Beginning in our mothers' wombs until the final chapter in the last inhabited home. What is it to be born? What is it to dwell? Do I have a choice?"

WWW.KLAUDIJAYLAITE.COM

FYNN VAN DER ZIEL

FYNN VAN DER ZIEL IS ILLUSTRATOR EN FILMMAKER. IN 2021 STUDEERDE HIJ AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“In dit (nog) naamloze project werk ik (verder) aan mijn onderzoek naar mijn eigen vorm van visuele communicatie. Om beter te leren spreken zonder woorden, leer ik komend najaar een officieel erkende visuele taal: Nederlandse Gebarentaal bij het Clubhuis voor Doven in Groningen. Herhaaldelijk terugkerende elementen in mijn tekeningen voor dit project zijn misvormde handen, paspop-achtige figuren en persiflages van kunstininstallaties. Als bij een goocheltruc aan de borreltafel komt de fantasie uit de mouw van mijn blouse gekropen. Over deze blouse heb ik een net jasje aangetrokken. Het doel van mijn vooronderzoek is het schrijven van een aantal scenario's voor een korte animatiefilm.”

FYNN VAN DER ZIEL IS AN ILLUSTRATOR AND FILMMAKER. IN 2021 HE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

“In this (as yet) unnamed project I am working (further) on my research into my own form of visual communication. In order to learn to speak better without words, I will be learning an officially recognized visual language next autumn: Dutch Sign Language at the Club House for the Deaf in Groningen. Recurring elements in my drawings for this project are deformed hands, mannequin-like figures and parody of art installations. Like a magic trick at the cocktail table, the fantasy creeps out of the sleeve of my blouse. I put on a neat jacket over this blouse. The aim of my preliminary research is to write a number of scenarios for a short animation film.”

[WWW.INSTAGRAM.COM/FVANDERZIEL](https://www.instagram.com/fvanderziel)

TIANYI ZHENG

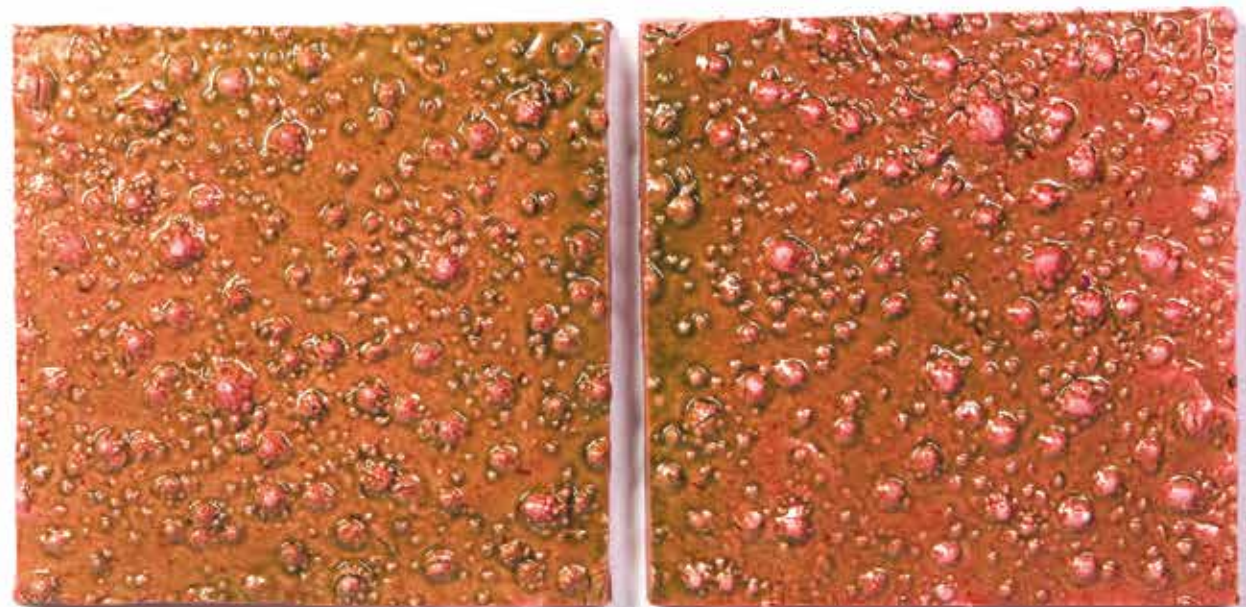
TIANYI ZHENG (1995) IS EEN INTERDISCIPLINAIR KUNSTENAAR, GEVESTIGD IN HONG KONG EN NEDERLAND.

"Als ik door tweedehandswinkels dwaal, ben ik altijd geïnteresseerd in de tekenen van slijtage en stropdassen van betekenis die een intiem aspect van een geleefde ervaring bezitten. Met mijn doorlopende project *Second Hand Memories, Abandoned Ghosts* creëer ik tijdelijke installaties als filmische decors in Mamamini, een tweedehandswinkel in de stad Groningen. In mijn onderzoek en de dagelijkse praktijk worden gevonden voorwerpen gepersonifieerd als getuigen van verhalen – ik doordrenk ze met een nieuw leven voorbij hun bestaan als materieel bewijs van het verleden. Ik ben van plan het potentieel van het bouwen en afbreken van tweedehandswinkels te ontwikkelen en te testen door middel van het concept van heterotopie, dat ruimten impliceert die tijdelijk zijn en vaak verborgen voor het publiek. Het zijn noodzakelijke plaatsen voor het verkennen van niet-hiërarchische paradigma's die geschiedenis, locatie en subjectiviteit uitdagen."

TIANYI ZHENG (1995) IS AN INTERDISCIPLINARY ARTIST BASED IN HONG KONG AND THE NETHERLANDS.

"Wandering through thrift stores, I am always interested in the signs of wear and ties of significance that possess an intimate aspect of a lived experience. With my ongoing project *Second Hand Memories, Abandoned Ghosts*, I create temporary installations as cinematic sets in Mamamini, a thrift store in the city of Groningen. In my research and daily practice, found objects are personified as witnesses to stories – I imbue them with a new life beyond their existence as material evidence of the past. I plan to explore the potential of building and tearing down second-hand shops to develop and test through the concept of heterotopia, which implies spaces that are temporary and often hidden from the public, are necessary places for exploring non-hierarchical paradigms that challenge history, location and subjectivity."

WWW.ZHENGTIME.COM

TAMAR YOGEV

TAMAR YOGEV IS EEN MULTIDISCIPLINAIRE KUNSTENAAR EN ONTWERPER. IN 2019 STUDEERDE ZE AF AAN ACADEMIE MINERVA.

“Als kunstenaar en designer wil ik met mijn bijdrage ervoor zorgen dat mensen weer bewuster worden van de natuur en met name het eten dat ze eten. Ik maak daarom toegepaste kunst die groente, design en mensen bij elkaar brengt. Als kunstenaar wil ik mooie esthetische toegepaste voorwerpen maken om van te genieten, maar die tegelijkertijd aanzetten tot nadenken. Als designer wil ik functioneel toepasbare voorwerpen maken die dagelijks te gebruiken zijn en aanzetten tot verwondering en overdenking. Tijdens de coronaperiode heb ik samenwerking gezocht met Albarello, een tegelfabriek in Friesland, waar ik mijn *Groententegels*-project ben gestart en die uiteindelijk daar geproduceerd wordt. Om deze tegels te creëren maak ik gebruik van mijn eigen ‘groenten-leer’, een collectie van textiel die plantaardige texturen omzet in een tweedimensionale vorm. Deze textielen zijn gemaakt van latex en dienen als mallen die, bij het drukken van keramiek, de prachtige, natuurlijke patronen van de groente op de tegels afdrukken. Mijn ‘groententegels’ hebben de kenmerkende en voelbare textuur van verschillende groente, maar zijn gevormd tot stevige, vierkanten keramieken tegels. Uiteindelijk verwacht ik ‘groententegels’ van 13 bij 13 cm te maken, die verkocht kunnen worden aan interieurbedrijven, hotels en restaurants.”

TAMAR YOGEV IS A MULTIDISCIPLINARY ARTIST AND DESIGNER. IN 2019 SHE GRADUATED FROM ACADEMY MINERVA.

“As an artist and designer, I want to use my contribution to ensure that people become more aware of nature and in particular the food they eat. That is why I make applied art that brings vegetables, design and people together. As an artist I want to create beautiful aesthetic applied objects to enjoy, but at the same time provoke thought. As a designer I want to make functionally applicable objects that can be used every day and that encourage wonder and reflection. During the corona I sought cooperation with Albarello, a tile factory in Friesland. Where I started my Vegetable Tiles project and it will eventually be produced there. To create these tiles I use my own ‘vegetable leather’, a collection of textiles that convert vegetable textures into a two-dimensional shape. These textiles are made of latex and serve as molds that, when printing ceramics, imprint the beautiful, natural patterns of the vegetable on the tiles. My *Vegetable Tiles* have the characteristic and tactile texture of different vegetables, but are formed into sturdy, square ceramic tiles. Ultimately, I expect ‘vegetable tiles’ of 13 by 13 cm that can be sold to interior companies, hotels and restaurants.”

WWW.TAMARYOGEV.COM

DEELNEMENDE KUNSTENAARS LUCHT PARTICIPATING ARTISTS

**ANIKA MARIAM AHMED, ALAN AHUED
NAIME, MELLE AUSSEMS, RICHARD
BOLHUIS, JHONIE VAN BOEIJEN, SANNE
BOEKEL, KLASKE BOOTSMA, REGINA
BROERSMA, DEWI BROUWER, KOOS BUIST,
HENRY BYRNE, KAMILĚ ČESNAVIČIŪTĚ,
MARTINA DAL BROLLO, GIJS DEDDENS,
IVANA ĐERIĆ, CAS VAN DEURSEN,
MIRJAM DIJKEMA, DINNIS VAN DIJKEN,
BERND IHNO EILTS, TSOMPANIDOU
ELENI, KIE ELLENS, ROSA EVERTS, LINDE
EX, HUSSEIN FAQIH, MIEKE FOKKINGA,
PARASKEVI FRASIOLA, JURJEN GALEMA,
HÉCTOR GARCIA MARTIN, QUINTUS
GLERUM, HANS HOEKSTRA, OTTOKAJI**

**IROKE, EIRIK JAHNSEN, JULIA DE JONG,
LAMBERT KAMPS, KEVLARD, JAEHYUN
KIM, SOHYUN KIM, ELENA MATHEU KIM,
JIMI KLEINBRUININK, JEROEN KLOOTSEMA,
RADINA KORDOVA, GABRIELLE KROESE,
MICHAL KRUGER, KIKI KRUISDIJK, JELTĚ
VAN LENTE, VICTOR VAN LOON, SUSANNE
LUURS, CHRISTOS MAVRODIS, LEE
MCDONALD, JULIA MCKELLAR, ROBERT
VAN DER MOLEN, SIMON NIKS, TRUDY
OOSTERHUIS, DINEKE OOSTING, MARC
PAULUSMA, SAMANTHA PELLARINI, OKKI
POORTVLIET, PAOLA QUIÑONEZ, HELIA
RAFIE, JANNEMAREIN RENOUT, LIVIA
RIBICHINI, MARJOLIJN RIJKS, SEBASTIAAN
RODENHUIS, HENRIKE SCHOLTEN, JUI-TSZ
SHIU, MARNIX SIXMA, JEDIDJA SMALBIL,
ANNE STALINSKI, DAGMAR STAP, ANDREA
STULTIENS, TSJISSE TALSMAN, JESSIE
TAM, ESLI TAPILATU, AIMÉE TERBURG,
JAN VAN DER TIL, VANINA TSVETKOVA,
LAN-HSIN, TU, CLEO VELDMAN, REYNAERT
VOSVELD, DEBORA WESTRA, JOCHEM
VAN DEN WIJNGAARD, LEONARD WITTE,
YANG-HA, KLAUDIJA YLAITE, FYNN VAN
DER ZIEL, TIANYI ZHENG, TAMAR YOGEV**

COLOFON

SAMENSTELLING / COMPILED BY

Sander Vermeulen
Regina Zwaagstra

TEKSTEN / TEXTS

Kunstenaars en vormgevers

EINDREDACTIE / FINAL EDITING

Peter Dicke

FOTOGRAFIE / PHOTOGRAPHY

Eigen foto's van de kunstenaars en vormgevers,
tenzij anders aangegeven

GRAFISCH ONTWERP / GRAPHIC DESIGN

Tim Romkes, Studio RATATA.nl

DRUKWERK / PRINTED BY

Zalsman Groningen B.V.

MET SPECIALE DANK AAN / WITH SPECIAL THANKS TO

Gemeente Groningen, voor het beschikbaar stellen
van de coronagelden van het Rijk

KUNSTPUNTGRONINGEN.NL

.T2NUK

Kunstpunt Groningen
Trompsingel 27a
9724 DA Groningen

Foto: Knelis

.T2NUK

kunstpuntgroningen.nl

KUNST.